

Khánh Mỹ

Dòng Sông Lặng Lẽ

Tập 1

Những ngày giáp tết năm 1993.

Bến phà Cần Thơ vào một buổi chiều cuối Chạp thật đông khách. Xe và người đầy nghẹt các chuyến phà. Ai ai cũng tay xách nách mang hồi hả ở bến đợi.

Triều xóc lại cái ba lô du lịch ở trên lưng. Qua Tây Đô mà người bạn cũ nhét đầy vào đấy khiến anh bỗng dưng thành nhà cử tạ bất đắc dĩ.

Tính, người bạn mền khách ra tận bến xe để tiễn đã vỗ vai anh cười nói :

- Đi đường cẩn thận nhé Triều. Từ đây ra bến xe về thành phố qua hai chuyến phà và mấy cái bến xe, dân giựt dọc cuối năm cũng muốn kiếm tiền ăn tết lắm đó.

Anh khẽ cười :

- Được rồi mà ! Ông làm như tôi ngù ngờ lắm vậy.

Tính trợn mắt :

- Ông ở thành phố giỏi giang thế nào cũng được, nhưng đừng khi dễ dân hai ngón mấy bến xe bến phà miền Tây nghe, lơ đễnh một chút là không còn tiền dẫn túi đó ông, đừng có mà giỡn.

Triều cười xòa :

- Được rồi, tôi sẽ nhớ lời ông dặn. Yên tâm đi !

Phà cập bến. Lượt người đến đã lên bến hết, người ta bắt đầu lũ lượt xuống phà. Tính còn dặn dò thêm Triều những gì gì nữa. Anh ậm ừ cho qua.

Chào Tính, anh theo dòng người xuống phà. Khi đã ken đặc xe và người, chiếc phà rời bến.

Người đông, lại thêm những tiếng rao bán trái cây inh ỏi làm Triều thấy như ngọt ngát. Chen qua những đám hành khách, anh chắt vật tìm một ô cửa sổ nhỏ cho thoáng. Đặt cái ba lô xuống dưới chân, anh tự tìm cho mình một cơ hội thư giãn bằng cách ngắm một góc cảnh đẹp sông nước bên ngoài.

Hoàng hôn lộng gió. Ráng chiều phủ một màu cam nhuộm đỏ cả trời mây.

Mặt nước chảy cuộn cuộn mạnh mẽ cũng óng ánh sắc màu đến chói mắt.

Triều thèm thuốc. Nhưng anh biết trong cái chỗ chật chội đầy ắp người này, mình khó lòng thưởng thức khói thuốc mà không làm phiền đến người xung quanh. đành nhịn thêm một tí vậy. Anh tự nhủ.

Lần đầu tiên về miền Tây đối với Triều thật là thú vị. Anh được Tính đưa đi tham quan Cần Thơ và Vĩnh Long.

Anh được hưởng cái thú ngồi ghe đi dạo dọc dòng sông Tiền rộng mênh mông và đậm đà màu phù sa, được thả mắt ngắm nhìn cảnh trời nước bao la của miền đất trù phú và phì nhiêu này. Anh đã tự nhủ rằng, phong cảnh thoáng đạt là thế hèn gì người dân miền Tây không nhiệt tình và phóng khoáng.

Những trái chín sai quả ở trên cây đã được các thương lái Sài Gòn mua về và hái hầu hết. Anh và Tính đã rảo khắp vườn nhà người bà con. Thấy anh mót những quả hươm hươm còn sót lại mà cười vui thích và ăn ngon lành, Tính đã lắc đầu và cười trêu mãi.

Nhà Tính ở trên con đường Hòa Bình, con đường lớn của Thành Phố Cần

Thơ. Căn nhà hai tầng cũng rộng lớn và khang trang không thua gì căn nhà anh cất lực làm việc gần mười năm ròng mới mua được mấy tháng trước ở Sài Gòn.

Gia đình của Tính khá đông anh chị em, được Tính cho biết Triều vốn xuất thân từ viện mồ côi mà học hành và thành đạt, họ càng quý anh thêm.

Triều mỉm cười. Những ngày lưu lại đây thật thú vị và đáng nhớ.

Còn đang miên man suy nghĩ, chợt có một vật gì đó ngã chúi vào cạnh sườn khiến anh giật mình nhìn xuống. Một đứa nhỏ vừa té vào anh.

Triều khom người đỡ nó dậy :

- Con có sao không ?

Đứa nhỏ sợ sệt, ấp úng :

- Xin lỗi chú. Tại người ta xô tui.

Anh mỉm cười :

- Không có gì đâu. Người ta qua lại nhiều, con nên tìm một chỗ trống mà đứng thì tốt hơn. Đứa nhỏ có lẽ nghe lời Triều. Nó đứng sát vào thành phà cạnh anh.

Đáng lẽ Triều có thể ngấm nhìn cảnh vật bên ngoài tiếp tục, nhưng đứa bé bên cạnh anh dường như có một ưu điểm lạ lùng nào đó khiến anh cứ đưa mắt nhìn xuống.

Đó là một bé gái độ chừng mười một, mười hai tuổi. Tuổi tác thì Triều chỉ mơ hồ nhận định qua cái thân hình gầy còm nhỏ bé, qua cái giọng trong vắt ngây thơ, và đôi bím tóc bù xù kiểu trẻ con của nó mà thôi.

Nắng chiều gần như tắt lịm phía chân trời, đèn trong phà không đủ rõ cho Triều nhìn rõ con bé có xinh xắn hay không, nhưng gương mặt trắng trẻo bị dính đầy bụi bẩn chốc chốc lại ngọ nguậy ngược nhìn anh làm anh phát hiện con bé có một cặp mắt thật đẹp, thật trong sáng.

Nhìn qua bộ quần áo tồi tàn rách nát của nó, anh chợt cất tiếng hỏi :

- Con đi phà với ai vậy ?

Con bé mở to mắt ngạc nhiên nhìn anh, tựa hồ như từ trước tới nay chưa có ai hỏi tên nó một câu quan tâm và dịu dàng như vậy. Triều phải lập lại câu hỏi lần thứ hai, con bé ngập ngừng một chút rồi trả lời :

- Tui đi một mình.

Đến lượt Triều ngạc nhiên, con bé như không quá nhỏ nhít, nhưng bển phà đông người và lộn xộn, phức tạp như vậy, cha mẹ nào để con cái đi chuyến một mình vậy không biết.

- Con ở gần đây à ?

Đứa nhỏ gật.

- Ba má con đâu ?

Đứa bé sầm mặt làm thình một chút, rồi nó buông giọng :

- Tui mồ côi.

Triều nhíu mày :

- Mồ côi ? Vậy... con sống với ai ?

Câu hỏi có vé tò mò của Triều làm lựng khựng nhìn. Anh vội nói :

- Chú chỉ muốn hỏi qua thôi. Con không muốn nói cũng được.

Đứa nhỏ làm thình. Gió sông thổi lạnh khiến nó co ro và gần như nép vào người anh.

"Tội nghiệp con bé", Triều thương cảm nghĩ thế. Anh cởi áo khoác của mình ra đưa cho nó. Con bé nhìn anh như không hiểu, anh cười :

- Nếu không chê cái áo của chú cả tuần rồi chưa giặt thì con lấy mặc đi cho đỡ lạnh.

Con bé hơi ngỡ ngàng khi hiểu ra, nó lắc đầu :

- Thôi, áo của chú, tui không lấy được đâu.

Triều cười hiền lành :

- Con nghe nè, chú cũng mồ côi từ nhỏ nên coi cũng giống như con, cũng

đồng cảnh ngộ, con mặc áo vào đi, đừng ngại.

Con bé nhìn anh chăm chú :

- Chú cũng mồ côi thật à ?

Triều gật. Con bé thắc mắc :

- Nhưng từ lúc nào ?

Mắt Triều bỗng trở nên xa xăm :

- Có thể nói là từ khi mới lọt lòng. Bởi vì lớn một chút là chú đã thấy mình trong viện mồ côi rồi.

Con bé nhìn anh bằng một cái nhìn kỳ lạ. Nó rung mình thêm một cái nữa.

Triều liền hỏi nó :

- Mặc áo vào đi con. Gió càng lúc càng lạnh đó.

- Vậy ... còn chú ?

Triều cười :

- Chú là người lớn rồi, không lạnh lắm đâu.

- Chú ... cho tui thật à ?

Triều gật đầu, rồi không để con bé có cơ hội từ chối, anh khom người giúp con bé khoác chiếc áo to rộng lên thân thể còm nhom tội nghiệp của nó. Nhờ đó anh có điều kiện hiểu rõ hơn tại sao con bé có cặp mắt đặc biệt thu hút đến như vậy.

Đôi mắt của con bé quá sáng và long lanh tia nhìn ngây thơ một cách trẻ con, nhưng nhìn thật kỹ thì lại phản phát nét thông minh già dặn khác thường của độ tuổi mới lớn. Có một nốt ruồi con nhỏ ở gò má bên trái càng làm cho khuôn mặt thêm lạ hơn nữa. Giọng nói rụt rè chất phác, nhưng gương mặt nó nhìn không hề giống một đứa trẻ ở miền quê như thế này. Lạ lùng thật ! Triều ngạc nhiên trước những điều mình thoáng phát hiện. Ánh mắt của con bé có đâu đó dấu ấn của độ tuổi mười lăm, mười sáu, nhưng lại cũng có vẻ như chỉ chừng mười một, mười hai là cùng.

Triều chột mỉm cười đứng thẳng người lên. Con nít mồ côi sớm phải lăn lộn với đời, đứa nào lại chẳng có nét già dặn trước tuổi, anh thật là ngớ ngẩn khi cứ nghĩ vẫn vợ.

Trời như muốn chuyển mưa. Triều không để ý đến xung quanh nữa, anh đang nhắm tính chương trình ghé qua thăm bà mẹ nuôi của mình sau khi về lại thành phố, và còn những công việc chờ anh sau chuyến đi nghỉ mát ở miền quê này nữa.

Con bé bên cạnh thỉnh thoảng ngược nhìn Triều, rồi sau đó bỏ đi lúc nào không biết nữa.

Phà cập bến. Mưa bắt đầu ủa đến. Màn mưa mịt mù như cản bước chân hành khách. Nhưng mặc cho trời mưa, một số người trên tàu có vẻ như vội vã đã nói nhau xách hành lý chạy lên bến.

Đột nhiên lẫn trong những nhón nháo của những người trên phà có tiếng la hoảng. Có ai đó phát hiện mình bị mất cắp.

Tiếng kêu rên của người bị mất cắp khiến Triều nhớ lại lời cảnh báo của Tính, anh nhìn xuống cái ba lô to đùng của mình mỉm cười. Có tên trộm cắp nào khờ khạo lắm mới vớ vào hành lý toàn là trái cây và đặc sản miền quê của anh.

Anh xóc ba lô lên để mang vào. Chột nụ cười trên môi Triều biến thành cái nhướng mày ngạc nhiên khi nhận ra cái ba lô của anh đầy ngệt là thế, mà đã được một bàn tay nào đó sục vào rồi. Túi trái cây rơi lăn lóc ở ngoài và mớ quần áo dơ bên trong cũng bị đảo lộn.

Triều quỳ lên gót để tỉ mỉ kiểm tra. Năm phút đủ để anh ngẩn ngơ mà thần phục tên trộm. Cái ví đựng ắp giấy tờ và tiền bạc, anh đã cẩn thận nhét giữa mớ quần áo, bây giờ đã biến mất.

Người đã thừa thốt quanh anh. Triều ngơ ngác một lúc lâu mới nhận ra quả thật mình đã bị mất cắp. Nhanh thật ! Anh lắc đầu, đành đứng dậy cột sơ lại

hành lý và xốc nó lên vai mà bước.

Giờ đây anh bắt đầu hối hận vì đã không để lời bạn dặn dò vào tai. Ngoài mớ tiền mặt không kể, giấy tờ mà mất vào cuối năm như vậy thật khó khăn cho anh. Nếu muốn làm lại giấy tờ, cũng phải đợi sang năm mới, chưa kể những phiền toái linh kinh khác khi mất toàn bộ giấy tờ tùy thân như thế.

Triều thở ra bực bội. Đi ngang qua hai vợ chồng trẻ còn đang than thở, trách móc lẫn nhau. Anh còn nghe được một câu nói mỉa máo của người vợ :

- Em đã nghi ngay từ đầu rồi mà. Chắc chắn con nhỏ thất hai cái bím tóc đó thôi. Nó mới té vô mình em có một chút mà nhìn lại cái túi xách mất rồi.

Tiền bạc rồi cả toa thuốc cho mẹ nữa, biết tìm đâu ra.

"Hai cái bím tóc", Triều chột ngẩn người khựng lại mất một giây. Cái ba lô dưới chân anh đầy chặt là thế , phải đứng thật sát vào cả mười phút mới mở ra được.

Có phải con bé có gương mặt ngây thơ và hiền lành đó là kẻ cắp không ? Có thật là anh đã mời ngay kẻ cắp đến trước mặt mình mà vẫn không hay biết ? Triều cảm thấy giận chính mình. Có lẽ anh đã đồng cảm và tội nghiệp con bé đó một cách ngu ngốc. Có thể giờ đây con bé đang ngồi kiểm lại những chiến lợi. phẩm mà cười nhạo anh.

Mưa ướt cả mặt mũi nhưng Triều không buồn gạt đi hay bước gấp để tránh.

Vài người xúm quanh mời anh lên xe. Vài chục ngàn có lẽ đủ để anh về thành phố, nhưng không biết có còn nằm yên trong túi anh không, khi còn đến mấy chuyến xe và một chuyến phà ?

Theo một lơ xe, anh đi lại một chiếc xe đồ. Chợt một tiếng gọi thật rõ tên anh, khiến anh mơ hồ đưa mắt nhìn qua bên phải. Thế rồi Triều dừng người đứng lại. Con bé hai bím đuôi sam đang đứng khuất trong một góc sau những đám người lảng xãng qua lại, nhìn anh như chờ đợi.

Phân vân một chút, anh từ từ đi đến. Con bé cũng khá can đảm, không sợ hãi

hay bỏ chạy. Nó chỉ giương mắt nhìn anh, và khi Triều đến gần, nó chìa ra cái áo gió của anh và nói thản nhiên, nhỏ nhẹ :

- Trả cho chú nè. Áo rộng quá, tôi mặc không vừa đâu.

Triều nhìn nó. Trong đầu anh chợt lẫn lộn những câu hỏi khó trả lời ? Nếu là nó, tại sao lại có thể lại thản nhiên mà gặp anh với một lý do đơn giản là trả lại cái áo ?

Đã định hỏi gạn nó, nhưng giờ đây đối diện với gương mặt trẻ con, đôi mắt sáng đang ngược lên của nó, anh không sao mở miệng được.

- Trời mưa rồi, chú mặc áo vào đi kẻo bị lạnh.

Dúi vào tay anh cái áo, nó cười với anh một nụ cười thật đẹp rồi quay người bước đi. Triều vẫn đứng lại nhìn theo. Anh không thể có một phản ứng gì với nghi vấn còn đang rồi rắm trong đầu.

Tiếng những người lơ xe vang bên tai làm anh sự tỉnh.

Anh nghi oan cho nó mất rồi. Có lẽ kẻ trộm anh là một người khác, đâu phải con bé có gương mặt ngây thơ và dễ thương như vậy. Anh thật đã quá đáng khi nghi ngờ nó như thế, may mà khi này, anh không hồ đồ tóm lấy nó mà giận dữ tra hỏi. Nếu có thật là đáng xấu hổ cho một người đã tự nhận mình là đồng cảnh ngộ về thân thể với con bé như anh.

Tiếng rao của những người lơ xe lại vang lên thúc giục. Triều nhìn lại. Con bé ấy đã đi rồi. Anh xốc lại hành lý và chạy đến bến xe.

Gió tạt mưa vào thành xe nghe rào rào. Xe đã lăn bánh. Triều thấy vướn víu với cái áo, nên mặc tạm vào người. Anh vô tình thọc hai tay vào túi áo như một thói quen. Và rồi, anh chợt sững người kinh ngạc khi lôi ra trong túi áo cái ví da quen thuộc.

Trợn mắt như không tin nổi. Anh mở nó ra và kiểm tra lại. Tiền bạc vơi đi một nửa, nhưng giấy tờ thì còn nguyên.

Nhét ví trở vào túi, anh nhìn ra màn mưa nhạt nhòa trong chiều tối. Đâu đó

vắng lại tiếng nói trong trẻo "Trời mưa rồi, chú mặc áo vào kéo lạnh".

Triều khẽ cười một mình. Thế là thế nào nhỉ ? Kỳ lạ thật. Từ trước đến nay anh chưa từng gặp ai gan dạ đến thế. Bộ con bé không sợ anh bắt nó mà giải lên ban điều hành bến phà sao ?

Rồi Triều lại cười với chính mình, anh thật là ngốc. Con bé đã gọi đúng tên anh khi nãy. Vậy mà anh cũng không nhận ra rằng nếu không mở ví anh ra, làm sao nó biết tên anh mà gọi ? Giọng nói của nó vừa rồi cũng tự chủ kiêu hãnh khác thường, đâu có giống cái giọng rụt rè, chân chất lúc đầu.

Xe chạy khá nhanh. Con gió quất mưa vào thành xe. Triều lẳng đặng trong đầu hình ảnh một gương mặt với đôi bím tóc bù xù, cặp mắt trẻ con và một điểm son làm dấu nơi gò má.

Mùa Giáng Sinh năm 1997.

Khi Triều và Tâm An đến thì ngôi biệt thự của Tú Châu đã đầy ắp người. Từ vườn cây cảnh bao quanh cho đến gian nhà chính, đèn treo giăng mắc, lấp lánh. Đây đó từng tốp người đang đứng trò chuyện vui vẻ. Ai cũng ăn mặc thật đẹp, thật lộng lẫy. Tiếng cười đùa vang lên rộn rã khắp nơi.

Tâm An thở phào :

- Còn may, mình trở lại không đến nỗi trễ lắm.
- Trễ tí thì đã sao ? - Triều cười - Tiệc mừng Giáng Sinh thôi mà.

Tâm An trợn mắt :

- Anh còn dám nói. Tú Châu mời trước cả tuần lận, anh cứ gật gù nói là sẽ đến. Ai ngờ phút chót lại nằm dài ở nhà đọc sách. May mà Tú Châu nhờ tôi đến nhà anh xem thử mới dựng anh dậy được, để coi chút nữa anh trả lời sao với bạn bè.

Triều nhún vai :

- Có gì đâu. Bỗng nhiên là biếng thì không đến thôi. Cậu xem, khách khứa đông quá như vậy, bớt một tên như tôi thì có sao đâu. Rộng rãi nữa là đằng

khác.

Tâm An lắc đầu :

- Lại giở giọng gàn rồi. Tú Châu thích mời đông khách thật, nhưng nhóm bạn cũ của tụi mình vẫn là nhóm thân thiết đặc biệt chứ. Nếu không thì cô ấy đâu có ra vào ngóng anh, rồi một hai bắt tôi đến nhà đón anh nữa chứ.

Tâm An chép miệng nói tiếp :

- Nói thật chứ trong đám bạn thân của tụi mình từ sau ngày thi tốt nghiệp tới bây giờ, anh là người thành đạt nhất, nhưng dường như lại càng gàn hơn. Chẳng lẽ sự nghiệp thăng tiến lại có hậu quả kỳ cục như thế. Bạn bè gần đây cũng phiền ông dữ lắm về điều này đó.

Triều mỉm cười không nói. Dọc theo con đường trải sỏi nhỏ, vài người quen gọi tên anh, anh lịch sự chào lại họ. Hầu hết đó là những người có qua lại làm ăn chung với công ty của anh, nhưng những nụ cười của họ có phần rạng rỡ vui tươi hơn thường ngày.

"Noel mà !" , Triều thầm nghĩ. Mùa Giáng Sinh bao giờ cũng như có một phép nhiệm màu xoa dịu và làm tan biến đi những áp lực nặng nề của cuộc sống công nghiệp, máy móc thường ngày.

Tất cả mọi người, ai cũng tạm vất đi không khí ưu phiền mà hòa mình vào Giáng Sinh.

Tòa nhà chính được trang trí rực rỡ với cây thông to cao trong góc nhà với vô số đèn màu treo kết. Hang đá gần đó trưng những tượng chúa Hải Đồng thật đẹp.

Tâm An kéo tay Triều đi đến nhóm bạn họ cũ đang tụm lại quay quanh một ông già Noel với bộ quần áo thật đỏ và râu tóc bạc trắng như cước. Vừa thấy bóng anh, ông già Noel liền kêu lên với giọng ồm ồm như chuông vỡ :

- A, ông thân gàn đây rồi.

Mọi người quay lại nhao nhao :

- Triều, sao trễ dữ vậy ?

- Nhóm bạn bè đông đủ hết, chỉ thiếu có ông thôi, làm Tú Châu nhắc này giờ.

- Bộ bị kẹt xe hả ?

Tâm An trả lời hộ :

- Kẹt xe đâu mà kẹt xe. Quý vị có biết không, gã này càng ngày càng quá quắt. Trong khi chúng ta ở đây chờ hấn, hấn lại đánh áo thun, xà lồn nằm nhà coi truyện kiếm hiệp. Tôi tới nhà bắt gặp quả tang. Tồn hết mười lăm phút mới kêu réo và vực hấn đến đây được đó.

Đám bạn nhăn nhó và trách móc um lên. Triều chỉ còn biết nhe răng cười trừ. May cho anh là Tú Châu vừa kịp xuất hiện. Cô có vẻ vui khi thấy Triều :

- Hay quá, thế là anh cũng đã chịu đến rồi.

Ông già Noel méc ngay :

- Hấn phải đợi Tâm An đánh thức mới chịu đến đây đây Tú Châu. Bạn bè một năm chỉ có đôi lần có dịp gặp lại mà hấn tệ bạc thế thì em xem, nghĩ cách gì phạt hấn đi.

Tú Châu cười :

- Phạt gì bây giờ ?

Tâm An lên tiếng :

- Thì em là chủ tiệc, thử nghĩ xem phạt cách nào cho hấn bỏ cái tính gàn ấy đi.

- Phạt uống rượu đi. Uống ba ly rượu mạnh cho xỉn luôn.

Một giọng đề nghị, có người phản bác ngay :

- Không được, Triều nó uống rượu giỏi lắm. Không dễ gì làm cho nó say đâu.

- Phạt hấn hát một bài.

- Không được. Giọng hấn mà cất lên, khách khứa bỏ chạy hết , làm sao ăn

nói với gia đình Tú Châu.

- Hay phạt hấn đãi tiệc.

- Phạt hấn bỏ công việc một ngày dẫn chúng ta đi chơi.

- Phạt...

Những lời đề nghị nhao nhao cất lên. Tú Châu liếc Đông Triều. Anh vẫn thản nhiên cười, như sẵn sàng chấp nhận cách thức phạt của bạn bè.

Cô xua tay :

- Thôi, thôi quý vị. Tính của anh Triều xưa nay vẫn thế, ai trong chúng ta cũng quen rồi mà. Chuyện phạt gì hãy xếp lại đi.

Quay qua ông già Noel từ nãy giờ có vẻ ham nói nhất, cô nhắc :

- Hưng nè ! Anh đã nhận làm ông già Noel bữa nay mà. Sao không vào lấy túi quà đi vòng vòng làm nhiệm vụ đi. Mấy đứa con nít nãy giờ tìm ông già Noel dữ lắm đó.

Hưng như nhớ ra :

- Ồ há ! Tôi quên mất. Bây giờ tôi phải đi rồi.

Hưng vừa quay lưng, Tú Châu cũng nói luôn :

- Hôm nay ba Châu đặt đầu bếp nhà hàng Omni nấu tiệc đó. Thức ăn đã được đem ra rồi, còn nóng sốt lắm, các bạn đến chọn đi.

Nghe vậy đám bạn bè rủ nhau đi lấy thức ăn. Tú Châu kéo tay Triều :

- Đi một vòng chơi, anh Triều. Đứng hoài một chỗ ngộp lắm.

Triều gật đầu theo cô bạn. Tú Châu và anh len lỏi qua những đám người.

Triều nhìn quanh nhận xét :

- Năm nay gia đình em tổ chức tiệc Giáng Sinh lớn quá. Có đến hơn trăm người chứ không ít đâu nhỉ ?

Tú Châu cười :

- Dạ ba em cho mời rất nhiều khách , khách của ba, khách của anh chị và khách của em nữa. Cho nên anh nhìn xem, có đủ mọi lứa tuổi đấy.

Triều gật gù không nói thêm. Được một lát, Tú Châu lên tiếng hỏi anh :

- Dạo này anh thế nào ? Hôm trước em có gọi điện đến mấy lần, nhưng không có lần nào gặp anh cả. Bộ anh bận lắm à ?

Triều gật :

- Ủ! Làm xây dựng mà, bận tét lại càng bận rộn nhiều, anh thường ở ngoài công trường, đâu có túc trực ở công ty được mà em gọi.

- Nhưng em gọi máy cầm tay cho anh cũng đâu có được.

- Ngoài công trường tiếng động ầm ĩ lắm. Anh thường tắt máy.

Triều trả lời.

Tú Châu có vẻ trách :

- Nhưng em cũng có để lại tin nhắn cho anh. Chẳng lẽ cô thư ký của anh...

Triều ngắt lời :

- Anh có thấy. Thư ký của anh làm việc nghiêm túc lắm.

Tú Châu ngạc nhiên :

- Anh thấy tin nhắn đó sao không gọi cho em ?

Triều nhìn cô cười :

- Gọi cho em làm gì, trong khi biết rõ em gọi điện đến là chỉ để nhắc nhở cho anh về bữa tiệc hôm nay mà thôi, anh nói có đúng không ?

Tú Châu nhìn Triều. Quả thật, cô gọi cho anh với lý do đó. Nhưng chẳng lẽ anh không hề biết đó chỉ là một cái cớ. Trên đời này có những chuyện đâu thể xử sự lãnh đạm và vô tình như anh vậy. Có những chuyện làm sao một người con gái như cô mở miệng nói thẳng ra ?

Khẽ liếc anh, cô nói :

- Em ... thật tình chỉ nhắc anh chuyện ấy, nhưng mà cũng muốn có thể hỏi thăm anh một chút, và nếu có thể thì ... rủ anh ra ngoài uống nước. Anh đừng có quá vì bận bịu công việc mà né tránh gặp mặt bạn bè chứ.

Triều thân nhiên cười :

- Em đang trách anh đó à ?

Tú Châu giật mình :

- Đâu có. Chỉ là từ khi về lại đây, em thấy anh như đổi tính, cứ lao vào công việc làm mãi không thôi. Không để cho mình có thời gian rảnh rỗi nào hết.

Triều nhún vai :

- Công việc mà em, mình không làm thì ai vào đây mà làm.

Tú Châu cãi :

- Việc thì làm hoài đâu có hết, anh có thể giao cho người khác làm bớt, mình chỉ quản lý vòng ngoài thôi, anh làm ông chủ kia mà. Thỉnh thoảng muốn gọi đến rủ anh đi chơi cũng không được.

- Nếu có muốn đi chơi, em nên rủ Tâm An, hoặc Hưng và Mai Lan, anh dạo này công việc đầy ắp, lại chẳng thích đi chơi.

Câu trả lời của Triều thật sự làm Tú Châu buồn lòng. Cô chùng giọng :

- Em về đây chỉ mong có những giây phút vui vẻ bên bạn bè, nhưng anh cứ như thế, làm em thấy buồn quá.

Triều lắc đầu :

- Em không cần phải buồn. Bạn bè vẫn còn biết bao người, anh giờ là một gã gàn, em không nghe bạn bè gọi như thế sao ? Có mặt anh, lại càng chán thêm thôi.

Tú Châu định nói thêm điều gì, nhưng một thanh niên đứng lại vẫy gọi cô :

- Cô Út ơi ! Nội có chuyện muốn gặp cô đó.

Tú Châu còn đang ngần ngừ thì người kia hỏi thúc :

- Mau lên cô, nội bảo con tìm cô nãy giờ.

Cô đành quay qua Triều :

- Đây là Tùng Quý, cháu của em. Anh Triều đến với nhóm bạn mình nhé.

Em phải đi một chút.

Triều gật :

- Em đi đi, đừng lo cho anh.

Người thanh niên gật đầu chào Triều rồi quay lưng đi vào trong. Triều còn lại một mình. Anh nhấc một ly rượu trên mặt quầy gần đó. Rồi hớp một ngụm, anh đi tới hang đá ở góc nhà.

Sảnh đường nhà Tú Châu rộng, nên hang đá và cây thông Noel cũng được làm quy mô để tương xứng. Khách khứa đông, nhưng hầu hết ai nấy đều tụ thành từng nhóm để ăn uống, chuyện trò với nhau, chẳng có ai để mắt tới hang đá ngoài lũ trẻ con ngây thơ và vô tư.

Nếu có một người lớn nào chịu bỏ thì giờ ngắm hang đá, thì người đó chỉ là một gã gàn như anh thôi. Triều nghĩ bụng thế. Một người gàn duy nhất.

Nhưng rồi, chỉ năm phút sau đó, anh phát hiện nhận xét ấy không đúng lắm khi có một bóng người lớn khác đến đứng bên cạnh anh. Hơi tò mò, Triều nhìn qua. Là một cô gái trẻ, rất trẻ. Có vẻ như vừa mới qua độ tuổi trẻ thơ, nên hang đá và những bức tượng nhỏ đầy màu sắc còn hấp dẫn cô.

Triều quay đi, lại đưa mắt ngắm nhìn những hang đá tiếp. Đột nhiên cô gái lên tiếng :

- Ông thấy thế nào ? Hang đá này đáng nhìn chứ há ?

Triều ngạc nhiên :

- Cô nói cái gì ? Cô đang hỏi tôi à ?

Cô gái chậm rãi quay nghiêng nhìn anh :

- Ông ngắm hang đá có cả phút rồi, tôi thắc mắc không biết ông có nhận xét gì đặc biệt ?

Khuôn mặt cô gái rất đẹp, đôi mắt sáng long lanh, có một điểm son nhỏ trên gò má. Triều thấy lạ vì mình chẳng chịu động não để nghĩ câu trả lời.

Chẳng lẽ đó là ảnh hưởng bởi sự thu hút của vẻ xinh đẹp kia ?

Ngại người bên cạnh cho là mình khiếm nhã, anh lại quay mặt đi và lười biếng lắc đầu :

- Tôi chẳng nghĩ gì cả.

Cô gái kia cười :

- Tôi không tin đâu. Ông không tìm thức ăn, lại không nói chuyện với bạn bè, chỉ đứng đây ngắm hang đá một cách lặng lẽ với ly rượu trên tay, tất nhiên là tìm thấy ở hang đá này một cái gì đó hay ho khác thường rồi.

- Tôi không phải là người có tâm hồn thi nhân. Tôi ngắm hang đá tại vì nó đẹp dễ coi vậy thôi.

Cô gái bên cạnh anh nhún vai như vẫn không tin. Triều đã định rời đi, nhưng không hiểu sao anh quay lại tò mò hỏi :

- Còn cô ? Tôi chắc rằng nhận xét của cô về hang đá này không khô khan và nhạt nhẽo như tôi.

Cô gái mỉm cười, ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Tôi chỉ thú vị nhận ra hang đá này là một bức tranh phản chiếu ngược xung quanh mà thôi.

Thấy Triều ngạc nhiên nhìn mình, cô gái hất mặt giải thích :

- Ông thử nhìn xem, đây có thể nói là buổi họp mặt nhỏ của đại diện cho giới thượng lưu đất Sài Gòn này. Tòa biệt thự đầy những người ai cùng ăn mặc đẹp đẽ, nói cười vui vẻ , nói với nhau toàn những lời chúc tụng, ca ngợi màu mè, sáo rỗng, nhưng đâu ai biết được đằng sau lớp vỏ bọc ấy là gì.

Chỉ về phía hang đá, cô nói :

- Sự tích chúa Hải Đông sinh ra khốn khó ở hang lừa, chẳng ai để ý nhớ đến ngoài lũ trẻ con, còn khung cảnh xung quanh đây mới nhìn thì thấy sống động, nhưng lại như một bức tranh nhạt màu vô vị.

Cô gái nói một hơi như trút nỗi lòng, nói xong lại mím môi lặng im. Triều trở mắt nhìn cô, nhận xét của cô ta thật là kỳ lạ.

Anh cười nhẹ :

- Cô nhận xét cũng hay lắm, nhưng qua cách nhận xét này, cô như ghét bỏ

những con người ở đây, đang miệt thị mình, chẳng lẽ cô không nghĩ mình đang làm một trong số họ hay sao ?

Liếc nhìn bộ đầm trắng kiểu đơn giản nhưng rất đẹp của cô, anh nói thẳng :

- Cách phục trang của cô cũng chứng minh cô là một trong số họ mà thôi.

Cô gái sa sầm nét mặt :

- Không phải, tôi không phải là một trong số họ. Anh nói sai rồi.

Triều nhướng mắt nhìn cô. Cô gái định giải thích, nhưng không hiểu sao lại nín bặt. Cô chỉ lắc đầu :

- Ông không biết đâu, ông không hiểu gì hết.

Nói rồi cô ta bỏ đi. Triều ngạc nhiên nhìn theo. Cô gái thật lạ, đến nói những câu chua cay và hằn học đến như thế, nhưng không chịu tỏ lộ tiếp tục, lại bỏ đi một cách kỳ bí.

Dáng cô ta đã khuất sau bao người, Triều còn dừng lại lắc đầu. Có lẽ lại là một người khách đang gặp chuyện chán nản hoặc uất ức gì đây. Tiệc tùng mời cả trăm khách thế này, người điên rồ, gàn bướng như anh với cô ta chắc cũng không ngoại lệ.

Đi lòng vòng trong đại sảnh đường gần như hơi chán, Triều đã cạn thêm ly rượu nữa. Từ chối những trò chơi rút thăm tặng quà mà những cô gái đội nón đỏ lại mời, anh đang nghĩ đến chuyện về sớm. Rút trong ngôi nhà rộng thênh thang của mình có vẻ tẻ nhạt thật, nhưng có lẽ anh tìm được một góc riêng cho mình, thoải mái hơn ở đây.

Một ban nhạc sống đã bước lên bục nhỏ cạnh cây Noel và bắt đầu cử một bài Jingle Bell. Mọi người xung quanh hào hứng vỗ tay theo. Lũ trẻ con cũng ủa vào, xán lại gần để nghe. Không khí trong phòng như dày đặc hơn, Triều lặng lẽ đi ra ngoài.

Khi này Tâm Anh chở anh đến, bây giờ muốn về cũng không dễ gì, vì taxi vào những ngày này khó kiếm, hơn nữa khu biệt thự của gia đình Tú Châu

nằm trong khuôn viên toàn những ngôi nhà hoặc biệt thự sang trọng với gara xe hơi đậu bên hông nhà, taxi đâu chạy vô đây làm gì.

Dựa lưng vào một góc cây sứ to trong khu vườn vắng lặng. Triều châm một điều thuốc và mơ màng với những bài thánh ca văng từ bên trong ra. Ngày trước anh cũng dễ dàng hòa mình vào các cuộc vui của bạn bè, nhưng bây giờ , những cuộc vui ấy làm anh như nặng nề thêm. Triều thở dài.

Có tiếng nói lao xao gần đó cắt dòng suy nghĩ của Triều, anh cau mày. Tiếng nói ấy như khẩn cấp lắm.

- Nó chưa thoát ra được đâu , nếu bây giờ mình chặn cửa và lục soát thì chắc chắn bắt được nó.

Một giọng khác cất lên ngăn lại :

- Ấy , đừng làm như thế. Danh tiếng của họ Hoàng đâu cho phép mình làm như vậy. hách khúc của mình toàn là những người có tên tuổi , mình mà làm như vậy thì mất mặt lắm.

Giọng ban đầu vẫn nóng nảy tiếp lời :

- Chứ nếu không như vậy thì sao đây. Gian phòng đồ cổ của bác Hai bị người ta lên vào đập phá tan tành còn chưa biết được là ai , bây giờ mấy bà khách kêu rùm lên là mất nữ trang đeo trên người , thử hỏi mình không làm ra lẽ thì chẳng lẽ để mất mát đồ như thế , còn chưa nói là danh tiếng cũng mất luôn nếu mất người mất của ấy kêu rằng buổi tiệc nhà mình là nơi của bọn trộm cắp ?

Có người than thở :

- Khách năm nay ông nội mời đông quá , cả trăm người lận , kẻ cắp trà trộn vào làm sao mình kiểm soát nổi.

Một giọng khác cất lên điềm tĩnh hơn :

- Nữ trang bị mất thì chỉ vài sợi hột xoàn của các bà thôi , ta đâu thể vì thế mà đóng cửa khám xét làm mất mặt những người khác. Bây giờ thế này ,

Tùng Quý vào nói cho ông nội biết luôn chuyện lộn xộn ngoài này , đề nghị Ông nói chuyện với mấy người vai vế lớn xem họ nghĩ cách thế nào. Báo công an đến hay thôi. Các cụ là người lớn có thể nghĩ cách dàn xếp trước. Trong lúc đó thì chúng vẫn trấn trước cổng , ai khả nghi lạ mặt thì giữ lại. Có những tiếng dạ nhỏ. Những bước chân trên sỏi lạo xạo xa dần còn vắng lại mấy câu cầu nhau :

- Mấy bà đàn bà cũng kỳ , diện làm chi , nữ trang quý giá đeo trên cổ mà bọn trộm bấm lúc nào không hay , bây giờ lại tiếc của khóc kể tùm lum có bọc không chứ. Mất của mà không tả được người trộm thì làm sao mà tìm ra.

Giọng ra lệnh khi nãy vang lên :

- Khi nãy Tú Châu cũng bị bấm xâu chuỗi hạt xoàn , nó nghi con nhỏ tóc dài mặc áo trắng nào đó suýt ngã vào người nó ở chân cầu thang , khi nó lên lầu thì cũng kịp phát hiện ra mất rồi. Nhưng nhớ có thấy thì tìm cách giữ lại thôi nhé , đừng thô lỗ quá , rủi là con gái hay vợ của một người khách nào đó mà mình bắt lầm thì chết.

- Nhưng mặt mũi đứa con gái đó ra sao hả chú ?

- Có biết đâu , Tú Châu nói vì lúc đó nó vội đi mà chỉ là suýt quẹt thôi nên không kịp nhìn thấy mặt người đó. Nhưng nó nhớ áo trắng cũng là tốt rồi , bây giờ hai người giữ cửa , gọi thêm mấy đứa khác đi vòng vòng trong nhà để ý xem ai mặc áo trắng. Tiệc hôm nay khách mời phần đông mặc áo màu , áo trắng chắc là không có bao nhiêu người đâu.

Những giọng bàn cãi theo tiếng chân xa dần. Triệu Dị tắt điều thuốc nhìn theo những bóng người thấp thoáng xa xa.

Mẫu đôi thoại vừa rồi khiến anh kinh ngạc. Ông Hoàng Tùng Hộ là một nhà tỷ phú có tiếng tăm và thế lực , trộm cắp nào mà lại dám vuốt râu hùm như vậy không biết.

Bỏ cái gốc cây ở chỗ khuất mà nhờ đó anh vô tình nghe được câu chuyện xảy ra đằng sau sự Ổn ào náo nhiệt của đám tiệc. Triều đi vòng qua mấy cây cảnh , anh quyết định về. Rồi khỏi chỗ đang lộn xộn như thế này càng đỡ phiền toái.

Một bóng trắng quen thuộc nép sau bụi nguyệt quế gần đó khiến anh khựng lại một giây. Cô kia như nhận ra anh trước , cô ta đứng thẳng lên nhìn anh chăm chăm.

Nhìn cái áo trắng của cô , Triều đột nhiên nhớ đến lời bàn tính của những người họ Hoàng và nhớ đến cả những câu nói hằn học của cô ta trước hang đá khi nãy. Anh buột miệng hỏi nhỏ :

- Người họ đang tìm là cô à ?

Cô gái nhìn anh , im lặng một lúc rồi gật đầu.

- Sao cô lại ...

Có tiếng chân người vang lên trên đường sỏi khiến Triều nín bật.

Dưới ánh đèn màu treo trên cao , có hai thanh niên đang bước lại gần , một trong số họ là người cháu tên Tùng Quý mà Tú Châu vừa nãy có giới thiệu qua với anh. Tùng Quý nhận ra Triều , anh ta gật đầu chào anh , còn người thanh niên kia thì vẫn đang còn nhìn chăm chăm vào cô gái.

Cô gái kia thân nhiên nhìn lại anh ta , bàn tay cô chẳng biết từ lúc nào vịn lấy cánh tay Triều. Tùng Quý ngập ngừng một chút rồi tăng hắng hỏi :

- Xin lỗi , tôi có nghe tiếng người nói chuyện. Chị đây chắc là ..người quen của chú ?

Triều ngạc nhiên khi thấy mình bình tĩnh gật đầu :

- Ừ , là bạn tôi. Chúng tôi đang nói chuyện.

Cô gái đưa tay ra và nhoẻn miệng cười tự nhiên :

- Chào anh. Tôi tên Phi.

Nụ cười thật vô tư , thật đẹp. Tùng Quý nghiêng người bắt lấy bàn tay ấy :

- Tôi là Quý , Tùng Quý. Hân hạnh biết cô.

Nỗi nghi ngờ như tan biến trong mắt Tùng Quý. Cô gái ngược nhìn Triều :

- Hay là mình vào trong đi anh Triều.

Đường phố dường như vắng vẻ. Triều đếm bước chân trên mặt đường mà vẫn vờ trong đầu gương mặt xinh đẹp mà thân nhiên đến khác thường của cô gái.

Đôi mắt lung linh và nụ cười trước khi bỏ đi ấy như nhắc nhở anh một điều gì trong ký ức mà từ nãy giờ anh không tài nào nhớ ra.

Cô ta tự xưng là Phi. Đó có phải là tên thật không nhỉ ? Triều lắc đầu. Chắc là giả thôi.

Gió se lạnh Triều nhớ đến cái áo vest còn trên vai cô gái , cô ta có lẽ cũng quên mất nên mang theo rồi. Cô ta đẹp thế , bản lĩnh thế mà lại có tài đạo chích. Nghĩ cũng thật ngộ.

Thế rồi đột nhiên Triều đứng sững lại. Anh như vừa thoáng nhớ ra điều gì. Chuyện mất cắp và quấy phá bữa tiệc hôm nay khiến anh nhớ đến cái lần bị trộm

ví năm nào trên bến phà Cần Thơ. Trời ơi , hình như đôi mắt ấy , chính là đôi mắt ấy. Cô gái khi nãy có quan hệ với con bé năm xưa không ? Hay là chính cô ta ? Sao cũng đôi mắt sâu thẳm nửa ngây thơ , nửa già dặn , vẫn nốt ruồi son nho nhỏ trên gò má ? Mấy năm rồi chẳng lẽ cô ta đã lớn gần ấy ? Triều hoang mang lục trong ngăn ký ức của mình. Chuyện ngày xưa mờ nhạt , anh chỉ còn nhớ mang máng khuôn mặt đặc biệt thu hút của con bé , có thể suy đoán của anh là đúng không ?

Cái cách cô gái khi nãy gọi tên anh mới tỉnh làm sao , chẳng lẽ là con bé ấy ? Chẳng lẽ nó vẫn còn nhớ đến tên anh , vẫn còn nhận ra được anh ?

Chuông nhà thờ đâu đó vang lên rộn rã. Đã đúng nửa đêm rồi , đúng giờ Chúa sinh.

Mọi người ai cũng đang trong nhà hay nhà thờ cầu nguyện một năm mới hạnh phúc một mùa Giáng Sinh đầy ơn lành. Còn Triều đang lang thang trên đường vắng lòng mênh mang nghĩ về những chuyện vu vơ.

So vai , Triều ngáp dài , mấy ly rượu khiến anh cảm thấy đó. Chắc là về nhà , anh phải làm một miếng sandwich lớn mới được.

Bài Silent Night vắng đưa thánh thót. Sao trên trời lấp lánh hân hoan. Triều vẫn lang thang đếm bước trên đường như một khách bộ hành cô độc.

oOo

Yến Phi rời khỏi Trung Tâm Hoa Hướng Dương với nụ cười hài lòng trên môi và đôi mắt còn mọng đỏ vì đã khóc.

Tiền cô là dì Minh Tâm , phụ trách Trung tâm nuôi dạy trẻ bại não này. Cảm tay cô , dì triều mến nói :

- Thật là cảm ơn con , Yến Phi. Số tiền của con quyên góp được cho Trung tâm lần này đến rất kịp thời trong dịp tết. Dì thay mặt các em cảm ơn con , và cho dì gửi lời cảm ơn đến các vị bảo trợ đã có lòng hảo tâm. Có thể hôm nào đó , con sắp xếp cho dì được tiếp đón các vị ấy , và đưa họ tham quan Trung tâm của chúng ta nhé Yến Phi.

Yến Phi nhoẻn cười với dì :

- Dạ , con sẽ gửi lời dì đến họ , nhưng còn việc mời họ đến Trung tâm thì .. chắc là hơi khó dì ạ , vì ... dì biết đó , mấy người đó giàu có , nên cuộc sống cũng bận bịu lắm.

Dì Minh Tâm gật đầu như đã hiểu :

- Ủ , vậy ... thì chừng nào các vị ấy rảnh rồi , muốn đến tham quan thì con cứ bảo dì nhé. Các em sống trong Trung tâm này rất mang ơn các vị ấy , thời buổi này thật hiếm có những người đầy lòng nhân ái như thế. Nếu được tiếp đón và cảm ơn các vị ấy thì rất tốt.

Yến Phi dạ dạ rồi tìm lời cáo từ. Đứng chờ ở trạm xe buýt , cô ngẫm nghĩ

mà áy náy vì mình đã lừa dối dì.

Thật ra cô đâu có tài cán gì mà tìm được những người bảo trợ dài hạn cho Trung tâm như thế. Cô làm gì có đủ khả năng thuyết phục được bà nhà giàu nào bỏ tiền ra để quyên góp giúp đỡ những con người kém may mắn trong Trung tâm ấy. Cô chỉ có thể nhờ vào cái tài ăn cắp vặt của mình "ép buộc" họ làm cái công việc từ thiện ấy mà thôi.

Những số tiền mà cô nói là vận động quyên góp được từ những người tốt bụng , thật ra là tiền cô kiếm được từ những vụ móc túi , ăn cắp vặt của mình.

Và lần này cũng vậy.

Cô đã chen chúc trong đám tiệc mừng Giáng sinh nhà họ Hoàng , ngấm nghĩa chọn lựa những gương mặt khỏe của dày phần của mấy bà ăn mặc diêm dúa nhất , những người mà cô có thể chắc rằng sẽ đứng vững nếu cô đến để kể với họ rằng có những trẻ em trong một cơ sở từ thiện đang có nguy cơ kham khổ thiếu thốn khi cái Tết sắp đến.

Đã biết chắc như vậy nên cô cứ làm theo cách của mình. Cô đã bấm cả chục sợi dây chuyền nam kim cương rất nhẹ nhàng và êm thấm. Rồi sau đó thả chúng vào rải rác trong cái hồ cá kiểng lớn nằm giữa nhà họ Hoàng , cô chỉ giữ lại một sợi dây nhưng tầm thường nhất , một cái kẹp cài áo bằng vàng kiểu đơn giản mà thôi.

Để rồi khi người ta phát hiện ra bị mất trộm , phát hiện ra có những món nữ trang trong hồ cá , thì cô đã có thể dễ dàng ra về. Khi họ nghĩ rằng có thể hai món tầm thường còn lại rơi trong xó xỉnh nào đó mà rà soát lại thì cô đã ung dung đem bán rồi.

Số tiền ấy sáng nay cô đã đem đến Trung Tâm Hoa Hướng Dương và hạnh phúc biết bao nhiêu khi thăm lại những đứa trẻ hiền lành của mình và nghe được câu cảm ơn quen thuộc của dì Minh Tâm.

Cô tự nghĩ công việc của mình cũng là một cách làm ... từ thiện. Cô chịu tổn công và dấn mình vào một cuộc mạo hiểm điên rồ , còn những người kia chịu mất của chút ít , thế là đám trẻ bại não , những con người khốn khổ trong Trung tâm ấy lại có đủ tài chính thoải mái trong mùa Tết.

Xe buýt đã đến. Yến Phi bước lên. Xe đã hết chỗ , cô nhìn quanh. Có vài thanh niên ngồi cố thủ trên ghế với ánh mắt né tránh. Quá quen với chuyện này , Yến Phi quàng túi xách trên vai và với tay vịn bên trên để đứng vững. Trên đời này , nếu có người đàn ông nào Yến Phi không cảm thấy ghét , thì đó chỉ là Triều , người mà theo đầy đủ họ tên ghi trên giấy chứng minh mà cô cầm trên tay năm nào là Nguyễn Đông Triều.

Yến Phi không ngờ lại gặp anh ở bữa tiệc nhà họ Hoàng. mấy năm trôi qua , Triều không khác gì hình ảnh đầy ấn tượng trong ký ức của cô năm xưa , nếu có chỉ là nét mệt mỏi và đứng dưng trước mọi việc xung quanh.

Cô nhận ra anh, nhưng anh lại không nhận ra cô. Cũng phải thôi , Yến Phi thâm nhủ. Năm ấy cô lưu lạc ở miền tây , suýt chết đói và sống khổ sở trong sự kiểm chế của bà thím họ xa. Mười bốn tuổi , nhưng dáng cô gầy còm , đôi rách như một đứa bé mười tuổi vậy.

Hôm ấy gần giáp năm , bà thím đã hăm dọa nếu cô không đem về mớ tiền lo Tết thì cô sẽ được một trận đòn nên thân. Những trận đòn của bà thím thì cô chẳng xa lạ gì. Với dáng người lực lưỡng như đàn ông , bà ta đánh cái nào là cô muốn mửa mật ra cái nấy.

Hôm ấy cô đã đi qua đi lại mấy chuyến phà liên tiếp , nhưng khách qua phà ai cũng cảnh giác quá chừng làm cô chẳng thể nào ra tay được. May mà cuối cùng cô gặp Triều. Người thanh niên có vẻ tốt bụng và hay bắt chuyện ấy đã cho cô cơ hội lấy cắp cái ví tiền dày cộm của anh. Cách cư xử hào hiệp và phóng khoáng của anh đã làm cho cô ngần ngại đến độ trả lại cho anh cái ví với nửa tiền , đây là chuyện hiếm có lắm trong cuộc sống của cô.

Ngày xưa Triều lạc quan và vui vẻ , nhưng bây giờ anh ta lại có dáng của một triết gia cô đơn , trông thật lạ. Chẳng biết có chuyện gì đã xảy đến trong thời gian vừa qua làm anh ta thay đổi như thế.

Yến Phi tặc lưỡi , thôi không nghĩ đến chuyện Triều nữa , cô còn có khối chuyện để làm trong ngày hôm nay.

Trước tiên là ghé qua khu bán quần áo sida mua một bộ đồ quây để ngày mai mặc.

Lựa đồ xong , cô có thể tự thưởng cho mình một buổi tối rong chơi trên con đường xóm đạo Phạm Thế Hiển , như đón một Giáng Sinh muộn vậy.

Xe buýt ngừng trên một trạm đường Ba Tháng Hai , Yến Phi xuống xe. Cô bước vào một trong những gian hàng bán quần áo cũ.

Con đường Phạm Thế Hiển dài là thế mà những ngày này sáng rực rỡ với hàng những ánh đèn giăng mắc trên những cây thông tự chế hai bên đường. Yến Phi đi xuôi theo con đường , trong cái nhộn nhịp đông đúc của những người xung quanh , cô lâng lâng một niềm hân hoan nhẹ nhàng.

Không khí ở đây mới thật là vui vẻ và thú vị làm sao. Ở đây cô có thể cảm nhận được không khí tung bừng của mùa Giáng Sinh , mùa an lành. Đây đó , những đôi tình nhân tay trong tay nép vào nhau đầy yêu thương , những gia đình đi thành đoàn thật đầm ấm.

Có lẽ vui thích nhất là những đứa trẻ , chúng tung tăng nghiêng ngó với ánh mắt hân hoan và vô tư. Chúng làm cô nhớ đến tuổi thơ ít niềm vui của mình. Ngày ấy , hạnh phúc mà cô ao ước rất đơn giản , như không khí này , sự rực rỡ này vậy , nhưng tiếc là mấy khi cô có được.

Người đông , xe cộ cũng nhích từng chút từng chút , có điều , không một tay lái nào phàn nàn về chuyện giao thông rùa bò này , bởi vì họ cũng đang mãi mê ngắm sự rực rỡ sáng chói của hai bên đường.

Yến Phi nhìn những hang đá to thật to đến trùm cả những ngôi nhà , người

trong nhà ra vào như ra vào cái cổng bé tí của hang đá mà lấy làm thích thú. Ở đây hang đá không mỹ thuật và hoàn hảo như trong ngôi biệt thự nhà họ Hoàng nhưng cô lại thích ngắm mãi không thôi. Đâu đâu cô cũng nhìn ngó , mỗi chỗ một kiểu , một ý , chỗ nào cũng đầy sáng tạo và hứng khởi.

Dừng lại trước một hình nhân ông già Noel thật lớn có đôi má đỏ au và hàm râu bông gòn trắng muốt , cô ngắm cảnh mấy đứa con nít thay phiên nhau chen vào cạnh ông để chụp hình , nụ cười của bọn trẻ trong sáng , thật dễ thương.

Chợt có những tiếng kèn xe làm ồn cả góc đường , khuia động không gian êm đềm vui tươi. Yến Phi quay lại nhìn.

Một tốp thanh niên lạ mặt ăn mặc model chạy những chiếc xe Spacy trắng mới toanh đang nhún kèn inh ỏi. Mọi người nhẩn mặt né đường , nhưng ở đâu cũng có người , né qua né lại vẫn không thông thoáng hẳn ,

Cặp nam nữ gần cô nhất nhẩn nhó :

- Mắc cái gì mà bu đông nghẹt. Dân ở đây kỳ ghê.
- Ồ , coi cái gì không biết. Ba cái này có gì đâu mà coi , làm nghẹt đường hết trơn.

Cô gái mặc áo đỏ kết kim tuyến , đầu đội một cái nón bẻ vành đồng màu đang xoạc chân trên yên sau của xe mé ngoài cười :

- Phiền phải không ? Ai bảo ông già mày mua nhà khu này làm chi. Hồi nãy đi kiếm nhà đã mệt , bây giờ còn mệt hơn.

Cô tóc xù xụ mặt :

- Ai mà biết ông , tự dung bán cái nhà bên kia , dẫn cả gia đình chui rúc vào khu này , ra vô đây người phát ngán.

Gã thanh niên bên đây hắng giọng :

- Ê Tùng Quý , có đường khác để đi không vậy ? Nhích từng chút như vậy chắc tới khuya quá.

Tùng Quý ? Đã quay người bước đi , câu gọi của đám thanh niên ấy làm Yến Phi chợt quay phắt lại. Hành động của cô khiến người thanh niên kia chú ý và nhận ra cô. Anh ta gật đầu chào cô. Một thoáng lúng túng nhưng Yến Phi cũng mau chóng gạt nhẹ và mỉm cười đáp lễ.

- Quen à ? - Cô gái áo đỏ ngồi phía sau giật chéo áo của Tùng Quý hỏi.

Anh ta ậm ừ :

- À , quen.

Liếc mắt nhìn như đánh giá Yến Phi , cô gái hỏi trổng :

- Dân khu này ha ?

Tùng Quý lúng túng :

- Anh đâu biết.

Yến Phi cười nhẹ , cô vẫn đứng yên một bên , nét mặt cô dửng dưng bàng quang nhưng âm thầm chú tâm theo dõi mẫu đối thoại kia.

- Là ai vậy ? - Cô gái áo đỏ vẫn chưa thôi.

Tùng Quý thoái thác :

- Em hỏi chi vậy ?

- Em phải biết chứ.

- Nhưng mà ...

- Sao anh quen ? - Giọng cô gái bắt đầu ngừng một chút rồi đành trả lời :

- Cô Phi là ... bạn của ... chú Triều.

- Chú Triều nào ?

- Chú Triều là bạn học của cô Út.

- Cô Út Châu hả ?

- Ừ.

Cô gái cười khẩy :

- Bạn của bạn cô Út , người quen xa lắc vậy mà anh cũng nhớ mặt nhớ tên, hay thật !

Tùng Quý lặng thinh. Có tiếng cười rúc rích của hai cặp thanh niên chung nhóm :

- Thôi đi Hoàng Oanh , bộ ăn phải giấm hả , làm già mà chua đi vậy.

- Nhỏ này , mới đính hôn thôi mà đã cầm quyền rồi.

Phía trên tạm thông một đoạn , cô gái có tên Hoàng Oanh vỗ vai Tùng Quý :

- Sao không nhích lên đi , đứng ở đây làm gì ?

Tùng Quý miễn cưỡng rồ ga chạy lên sau khi âm thầm đưa mắt chào Yến Phi. Hai chiếc Spacy còn lại cũng lần lượt chạy theo. Ngang qua Yến Phi , một gã tặc lưỡi :

- Nhìn cũng được đó chứ , bảo sao Hoàng Oanh nó không giờ giọng chua lè.

Cô gái tóc xù bĩu môi :

- Được cái gì ? Như mán vậy mà được à ?

- Ê , sao nói người ta như vậy chứ ?

Cô kia cãi :

- Còn không đúng à ? Nội lễ lạc mà đóng bộ đồ jeans lang thang ngấm ngó ở cái xó này là biết rồi , đâu phải dân chơi xịn. Đàn ông con trai các anh có bỏ rồi mà chưa chịu yên , mắt cứ lăm lét ngó chỗ này chỗ khác hoài.

Cặp cuối cùng cười rộ nói với lên :

- Bà là dân chơi mà cũng ở cái "xó" này đó thôi. Khi dễ người ta sao không nhìn lại mình ?

Họ đã vượt qua nhưng Yến Phi còn nhìn thấy cô gái xù tức khí quay lại gân cổ cãi cộ tiếp nữa. Chẳng biết cô ta lại nó hớ điều gì mà cả đám phá ra cười sặc sụa.

Khi họ đã khuất bóng , Yến Phi đảo mắt nhìn quanh một thoáng rồi quyết định quay về. Đi chơi thế cũng đủ. Cuộc gặp mặt ngắn ngủi với đám bạn Tùng Quý làm cô mất hứng đi rong con phố rục rờ này rồi , đành trở về vậy. Cảm giác có cơn đói còn cào , cô nhìn đồng hồ. Ái chà , đã gần mười giờ rồi

sao ? Cô không ngờ mình có thể đi rong lâu đến vậy. Móc số tiền ít ỏi còn lại trong túi quần ra , cô nhẩm đếm. Chỉ còn vài chục ngàn , không đủ đâu vào đâu.

Cô ngẫm nghĩ rồi tặc lưỡi. Thôi thì trở về phòng trọ thay đồ vậy. Phải bắt tay vào "công việc" thôi , không thì ngày mai lấy đâu tiền trả tiền nhà tiếp. Căn phòng ấy cô thuê đã gần năm , tính nanh nọc dữ dằn của bà chủ nhà thì cô còn lạ gì. Cô chẳng muốn chút nào chuyện bị đẩy ra khỏi chỗ ở trong những ngày đầu năm.

Cuộc gặp gỡ với Tùng Quý khiến cô không thoải mái , nhưng thôi kệ , cứ làm theo dự định từ sáng , còn hơn lại rúc vào phòng trọ mà sầu muộn về những chuyện đã qua và cả những chuyện sắp đến.

oOo

Yến Phi ngắm nghía trước gương lần cuối. Bộ quần áo da đen bó sát mà cũng đã sục sạo trong khu bán đồ sida suốt buổi chiều hôm trước rất vừa với dáng người của cô.

Giờ đây , với mái tóc đánh rối man dại , gương mặt trang điểm đậm đà và đôi giày cao cổ màu đen , cô như già trước tuổi , và có vẻ ăn chơi lộ liễu.

Quay tới quay lui , Yến Phi búng tay tanh tách. Bộ vớ thể này , cô lại nhập vai xuất sắc như thế , vậy mà hai đêm rồi , cô không thò được một cái ví nào cho ra hồn. Đêm nay là đêm cuối rồi , Yến Phi nhớ lại lời hẹn hò của bà chủ nhà mà ngán ngấm.

Hôm nay nhất định cô phải thành công mới được. Chẳng lẽ cuối năm mà cô không may mắn chút nào sao.

Bĩu đôi môi đánh son đỏ tươi , cô nháy mắt rồi nhoẻn miệng cười với mình trong gương. Phải ráng lên nhé nhỏ , không thì mày có cô hội hát di hát lại câu "Có ai thấu tình không nhà" mất thôi.

Chỉ còn hơn hai tiếng đồng hồ nữa là giao thừa , một năm mới sắp đến. Cô

quả cái ví trên vai và bắt đầu mở cửa để ra đường. Có tiếng huýt sáo khi cô đi xuống cầu thang nhưng cô mặc kệ. Những chỗ trọ rẻ tiền như thế này chẳng thiếu gì những thành phần bất hảo , miễn chưa ai đụng đến cô là được lắm rồi.

Đường phố vẫn còn đông đúc quá chừng. Yến Phi tốn hết mười phút mới tìm được một chiếc taxi. Ngồi vào xe , cô bảo người tài xế đưa cô đến khu vực đầy những quán bar trên đường Hai Bà Trưng.

Trả tiền xe xong , cô ngắm nghía rồi chọn đại một quán có cái tên ngắn gọn mà nhiều ý nghĩa nhất , quán "Đêm". Mong sao quán Đêm cho cô thấy ánh sáng ban ngày.

oOo

Bữa tiệc tất niên đã tan , nhân viên đều đã nói đuôi nhau ra về sau khi chào Triều và Hoàng Anh.

Khi chỉ còn lại hai người , Triều thở phào nhẹ nhõm :

- Xong rồi , gọi tính tiền đi mày.

- Làm gì mà như thoát được cực hình vậy ? - Hoàng Anh nói :

Triều lắc đầu :

- Thì cũng gần như vậy thôi. Mày không thấy tao phải nốc đủ thứ à ? Bây giờ rượu mạnh và bia đang đánh lộn trong bụng ta đây.

Hoàng Anh ngửa mặt cười to :

- Phải vậy rồi , hồi chiều tao có nghe đám nhân viên nói nhỏ với nhau sẽ làm mày gục tối nay mà , cho nên ai uống thứ nào nhất định đòi cụng ly với mày thứ ấy.

Nhìn lại gương mặt chỉ hơi tái và chút mệt mỏi của Triều , Hoàng Anh nhận xét :

- Nhưng theo tao mấy người kia yếu quá nên gục trước rồi , mày càng ngày tử lượng càng khá quá chứ.

Triều nhún vai cười không nổi. Người phục vụ đưa lại tờ hóa đơn , anh móc ví tiền. Xong xuôi , anh theo Hoàng Anh ra xe.

Hôm nay anh đi chung xe với Hoàng Anh. Lúc chiều , hẳn cứ sợ anh sẽ say trong bữa tiệc nên cứ nằng nặc đòi đón anh cho bằng được.

Ngồi vào xe , Triều để mình thư giãn trong khi Hoàng Anh cực khổ chạy rề rề bóp kèn inh ỏi trên những con đường ứ nghẹt người.

Chạy chỉ được một lát là Hoàng Anh bức dọc nhãn nhó. Đường hôm nay sao mà đông quá , những xe gắn máy gọn gàng lạng lách chen lấn làm chiếc xe Ford của anh cứ nhấp nhấp như rùa bò mãi.

Lâu bầu một lúc , chợt như nghĩ ra điều gì , Hoàng Anh quay qua Triều đề nghị :

- Ê Triều nè , tụi mình chắc phải mất cả tiếng đồng hồ mới ra khỏi cái đám đông này mà về được tới nhà , hay là tấp vào một quán nào đó ngồi chơi một lúc đó , chừng nào ngớt cái đám choai choai này thì mình về.

Triều nhìn con đường dày đặc người phía trước rồi lắc đầu cười :

- Tao không có ý kiến. Tao độc thân sao cũng được , còn mày thì khác đó nghe , Giao thừa mà không kịp về nhà không sợ Ngọc Tú giận à ?

Hoàng Anh khoát tay :

- Giao thừa Tây mà , đâu có quan trọng đâu. Chút vào quán tao gọi điện về báo cho Tú biết , mày đừng lo. Vợ tao hiền khô. Quán nào vui vui , mình ở đó chơi đón giao thừa cũng được.

Triều nhún vai để mặc Hoàng Anh đánh xe rà vào lề. Anh biết mình đã ngà ngà , nhưng về nhà lại chỉ nằm dài trong căn phòng vắng lặng mà đón một năm mới đến cũng không thích thú gì , thôi thì theo Hoàng Anh cho đỡ buồn.

Hoàng Anh đã thắng xe lại trước một dãy những quán rượu. Triều mở cửa xe bước xuống.

Ánh đèn nhấp nháy cho anh thấy những cái tên rất kêu :

- Đã đến đây lần nào chưa ? - Hoàng Anh hỏi Triều.

Anh lắc đầu :

- Chưa.

- Khu này nhiều quán bar lắm ... - Hoàng Anh nói.

Triều nheo mắt nhìn bạn :

- Đừng nói với tao là mày rành nơi đây nhé.

Hoàng Anh phì cười vì hiểu ý Triều :

- Nếu rành thì chỉ là trước đây thôi , mày biết rồi đó , từ khi lấy vợ , tao "tu" rồi mà.

Rồi bá vai Triều đi vào một cái quán đông khách , anh nói khôì hài :

- Hôm nay thầy tu phá lệ đi chơi một bữa với thằng bạn thân để giải sầu cho nó. Vợ thầy tu mà có biết thì lỗi ấy thằng bạn gàn của thầy tu hoàn toàn chịu trách nhiệm. Sợ gì chứ.

Triều lắc đầu cười. Hoàng Anh là bạn thân , cũng là người hùn vốn với anh trong công ty. Hắn đã có vợ và một đứa con kháu khỉnh khinh, nhận Triều là cha đỡ đầu. Mối quan hệ giữa anh và hắn trước mặt nhân viên trong công ty vẫn giữ nguyên tắc, nhưng ngoài giờ làm việc thì thoải mái và thân mật giống như anh em vậy.

Hoàng Anh và Triều đẩy cửa bước vào trong. Không gian mát lạnh và hơi thiếu ánh sáng ở trong làm cả hai thấy dễ chịu hơn là cảnh ngột ngạt bên ngoài.

Tiếng hát của cô ca sĩ trên bục nhỏ trong góc phòng được điều chỉnh âm lượng vừa phải. Giọng hát nhái theo phong cách Jazz của dân Mỹ da đen khá hay với bài "Love Me Tender" làm không khí thêm phần hưng phấn.

Đến bên quầy, Hoàng Anh bắt tay chủ quán như một khách quen chính hiệu.

Hắn huých Triều :

- Uống gì này ?

Ngồi trên cái ghế cao trước quầy, Triều liếc qua kệ rượu :

- Side Car.

Hoàng Anh búng tay và gọi :

- Một Brandy có đá cho tôi và một Side Car cho thằng bạn tôi.

Anh chàng bartender gật đầu với nụ cười muôn thuở trên môi. Tay lắc rượu điệu nghệ, anh hỏi hai người :

- Các anh chơi Bida không ? Nếu chơi, tôi đăng ký trước cho.

Hoàng Anh nhìn Triều :

- Sao này ?

Triều cười :

- Cũng được.

Trong lúc Hoàng Anh nói chuyện với anh chàng bartender, Triều đưa mắt nhìn quanh. Quán khá rộng nhưng cũng chật kín người. Triều ngạc nhiên vì nhìn thấy có khá nhiều phụ nữ. Đa số họ còn khá trẻ và ăn mặc thật bốc lửa, trên tay cầm điếu thuốc.

Có tiếng Hoàng Anh bên tai :

- Nè ! Anh bạn độc thân của tôi ơi. Coi chừng đó, toàn là yêu nữ không đó.

Triều phì cười :

- Thế thì liên quan gì đến tao, mày tưởng tao say à ?

Hoàng Anh cười lửng lơ :

- Nếu chưa thì tốt.

Hai ly rượu được mang ra, Hoàng Anh nâng ly lên :

- Khi này trong bữa tiệc, chúc cho công ty nhiều rồi, bây giờ tới hai thằng mình , tao muốn chúc cho tình bạn của tụi mình, chúc cho một năm mới như ý.

Triều mỉm cười cụng nhẹ vào ly bạn. Hớp rượu đầu tiên khiến anh tỉnh

người. Tay bartender kia pha rượu khá thật. Đã lâu rồi, anh không uống được một ly cocktail ngon như vậy.

Triều và Hoàng Anh nhâm nhi chỉ một lát là muốn cạn hai ly rượu. Đến khi người pha rượu báo là đã có bàn Bida trống, Triều dốc luôn ly rượu vào cổ họng và bảo anh chàng đó pha thêm hai ly nữa đem lại bàn Bida.

Bỏ chơi Bida có đến cả năm trời, Triều ngạc nhiên khi thấy đường cơ của mình vẫn còn khá quá, anh liên tục thắng Hoàng Anh là hấn bí xì mặt mũi. Giữa lúc anh đang khom người để "bắt" cơ cuối, chợt có tiếng ồn ào, rồi có ai đó xô vào người làm anh chợt cả đường cơ, Triều cau mày đứng thẳng người lên.

Có một phụ nữ và một người đàn ông đang giằng co với nhau. Triều neho mắt nhìn kỹ và ngạc nhiên vì gương mặt khá quen thuộc. Cô gái tự xưng là Phi hôm trước đây mà. Cô ta chưa nhận ra anh.

Chính người đàn ông vừa xô cô gái vào Triều, giọng anh ta lè nhè :

- Con nhỏ kia, mày muốn gì ? Đã thỏa thuận rồi mà, mày tính chuồn sao ?
Đổi ý hả ? Không có dễ đâu nghe.

Cô gái lùi lại trước vẻ hung dữ của anh ta :

- Anh nói gì vậy ? Ai thỏa thuận gì với anh ? Sao tự nhiên anh nói bậy như vậy ?

Gã đàn ông trợn mắt hùng hổ bước tới :

- Cái gì ? Tao nói bậy hả ? Mày không sợ tao đâm một cái vỡ mặt ra sao mà...

Một người bảo vệ có dáng lực lưỡng tiến lại ôn tồn nói :

- Có chuyện gì vậy ? Xin hai anh chị đừng xô xát ở đây.

Gã đàn ông quay ngoắt lại, hơi ghèm trước tướng người bảo vệ, anh ta chỉ và cô gái phân bua :

- Thì cái con nhỏ này nè. Nãy giờ nó cứ cà kê bám theo tôi.

Cô gái gân cổ, cãi :

- Tại sao tôi phải theo anh ?

Cô quay qua người bảo vệ ;

- Tôi không quen anh ta. Tôi chỉ... ngồi uống rượu cạnh anh ta thôi. Tự nhiên anh ta đòi kéo tôi đi.

Gã đàn ông tức giận, hất nói huých toẹt :

- Cái con quỷ này mày láo hả ? Mới vừa rồi tao ra giá, mày cũng chịu rồi mà.

Cô gái đỏ mặt trước những người xung quanh đang nhìn vào họ. Cô ta hét lên :

- Ông nói khùng điên gì vậy ? Tôi đâu có phải là hạng người như vậy.

Gã đàn ông vẫn ngoan cố :

- Chứ còn gì nữa ? Nếu không cô đâu có xà đến ngồi sát bên tôi này giờ.

Nếu không là tìm khách, thì cô là dân chôm chia chắc.

Một nhân viên phục vụ bước tới, nói nhỏ vào tai người bảo vệ làm anh ta nhìn cô như thăm đoán định điều gì, rồi nghiêm nghị hỏi :

- Xin lỗi cô, cô đi với ai đến đây vậy ?

Cô gái bối rối :

- Tôi...

Những ánh mắt khinh thị dè bĩu xung quanh kèm theo tiếng xầm xì nhỏ nhỏ khiến cô gái có vẻ hơi hoảng. Cô ấp úng lia mắt nhìn quanh và chợt nhận ra được Triều. Ánh mắt cô như mừng rỡ van lơn. Anh đành thở dài bước ra:

- Cô ấy là bạn tôi.

Không nhìn gương mặt ngạc nhiên của Hoàng Anh, Triều hắng giọng với gã đàn ông hung hăng kia :

- Cô ấy giận tôi, nên đi theo tới đây thôi. Anh đừng có hiểu lầm.

Nhân viên bảo vệ nhìn thoáng bộ áo vest nghiêm trang của Triều thì dụi

gương mặt xuống liền. Còn người đàn ông khựng lại nhìn quanh. Rồi như hiểu ra tình hình đang chuyển chiều hướng bất lợi cho mình, anh ta ấp úng mắt câu xin lỗi rồi lẩn mất.

Mọi người đã tản ra, trở lại không khí ban đầu.

Triều gác cơ lên giá, anh nắm lấy khuỷu tay cô gái nói nhỏ :

- Lại đây !

Đến chỗ ngồi của mình, Triều kéo cô ngồi xuống ghế, rồi anh nhìn thẳng vào cô gần giọng :

- Cô đang làm cái trò khi gì ở đây nữa vậy, nói thật xem nào !

Cô gái cụp mắt xuống :

- Xin lỗi anh Triều.

Hoàng Anh trợn mắt xà lại, cũng vừa nghe kịp câu nói của cô, anh nhìn Triều trân trối :

- Trời đất, bộ ... mày có quen thật hả Triều ?

Triều phác một cử chỉ về phía cô gái :

- Người quen cũ.

- Tôi tên Phi. - Yên Phi nhỏ giọng.

Hoàng Anh máy móc gật đầu :

- Chào cô Phi. Tôi là Hoàng Anh, bạn Triều.

Liếc nhìn bộ quần áo da thật quây của cô gái, Hoàng Anh ngó qua gương mắt cau có và kín như bưng của Triều, anh hắng giọng :

- Triều à ! Mày ... có muốn tao về trước không ?

Triều nhướng mắt nhìn bạn một giây rồi gật :

- Cũng được. Lát tao về bằng taxi, mày về trước đi.

Hoàng Anh chào Yên Phi thêm một lần nữa. Đợi bạn đã đi khuất, Triều nhìn thẳng vào Yên Phi và lập lại câu hỏi :

- Bây giờ thì cô đã chịu nói thật ra chưa ?

Giọng Yến Phi thật yếu ớt :

- Anh muốn biết gì ?
- Thật ra cô vào đây làm gì ?
- Uống nước, nghe nhạc, giống như anh vậy thôi.

Triều quắc mắt :

- Cô đừng có ngoan cố như vậy chứ, tôi đã nói cô thành thật rồi kia mà.

Yến Phi nhăn mặt nhìn xung quanh :

- Anh đừng có câu gắt mà la lên ở đây chứ. Anh quên là tôi suýt bị ăn hiếp vừa rồi à ?

Triều mỉa mai :

- Tôi nhớ chứ. Tôi còn nhớ chính tôi vừa mới đứng ra giải vây cho cô nữa kia.

Yến Phi hất mặt lên :

- Vì vậy nên anh cho là mình có quyền hạch hỏi tôi ?

Triều cau mày nhìn cô, rồi anh bực dọc thở ra :

- Thôi được, có lẽ tôi không cần câu trả lời của cô nữa mà làm gì.

Nốc cạn ly rượu của mình, anh ngoắc tay gọi người phục vụ tính tiền.

Yến Phi im lặng nhìn anh, cô phân vân rồi buộc miệng khi anh sửa soạn đứng dậy :

- Chỉ tại cái túi đó sâu quá.

Triều khựng người quay qua :

- Cô vừa nói gì ?

Yến Phi khịt mũi :

- Tôi vừa nói cho anh biết đây thôi. Tôi vào đây là định ... mượn đỡ ai đó một ít tiền. Nhưng không ngờ gã đó ...

Triều nhìn quanh rồi nắm lấy tay cô kéo đứng lên :

- Ta ra ngoài đã.

Khi cánh cửa đã đóng lại sau lưng, Triều quay lại nhìn cô gắt nhẹ :

- Cô điên rồi sao mà thú nhận tùm lum ở trong đó ? Không sợ người ta đem cô ra "xử trảm" à ?

Yến Phi cãi "

- Thì anh vừa bảo tôi phải nói thật đó thôi.

Triều ngó người ra. Anh lắc đầu. Anh đâu có nghĩ mục đích của cô lại đúng như vậy.

Yến Phi chép miệng :

- Tại hôm nay tôi xui thôi. Cái quần Jean hần mặc bó quá, tôi rút hoài mà không ra cái ví.

Triều nhăn mặt :

- Trời ơi ! Cô nói nghe trần trụi quá.

Yến Phi tròn mắt nhìn anh :

- Trời ơi ! Anh vừa bảo tôi nói thật mà. Tôi nói ra, anh lại nhăn nhó là sao ?

Triều cứng miệng trước lời nói của cô. Dẫu rằng đã mang máng đoán được lời câu nói của cô là như thế, nhưng cách cô than vãn với anh vừa rồi cứ y như anh là ... đồng bọn với cô không bằng. Điều này làm anh lúng búng lỗ tai khó nghe lọt được.

Kéo cô đi dọc con đường Hai Bà Trưng giờ đã thông thoáng xe cộ, Triều tắc lưỡi :

- Xin lỗi cô vậy. Tại tôi không ngờ.

- Tôi là ăn cắp chớ gì ? - Yến Phi ngắt lời - Tôi cứ nghĩ rằng anh đã đoán biết rồi chứ ?

Triều liếc nhìn cô, anh thầm khen cô khá nhạy cảm và thông minh. Chợt anh nhìn sững gương mặt cô như nhớ ra một điều gì đó có lần làm anh thắc mắc.

- Anh làm sao vậy ? - Yến Phi hỏi.

Dưới ánh đèn đường vàng vọt, son phấn đậm nét, nhưng đôi mắt cô vẫn sáng

lung linh. Triều nhúu mày nhìn thật kỹ gương mặt đang ngược lên kia.

- Anh đang tìm gì trên mặt tôi thì phải ?

Triều sực tỉnh :

-Ồ, xin lỗi.

- Uống nhiều lắm rồi à ?

Triều lắc đầu lạng thình. Anh vẫn bước đều bước.

Yến Phi mỉm cười tinh nghịch :

- Có muốn hỏi tôi gì không ?

Triều nhún vai. Yến Phi nháy mắt :

- Có muốn chơi trò hỏi đáp không ? Anh thích hỏi gì thì cứ hỏi. Tôi sẵn sàng trả lời. Trả lời thật không đấy. Hôm nay cuối năm, xem như tôi phá lệ, nói toàn sự thật.

Triều phì cười :

- Cám ơn cô, nhưng chắc tôi không hỏi gì đâu.

- Không có gì để hỏi thật à ? - Yến Phi nài nỉ.

Triều ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi :

- Nếu có thì tôi chỉ muốn hỏi cô...

Yến Phi gật gật đầu như khuyến khích :

- Gì hả ?

- Cái tên Yến Phi mà gặp ai cô cũng tự xưng là tên thật hay tên giả vậy ?

Yến Phi kinh ngạc :

- Là thật chứ giả gì. Tên đầy đủ của tôi là Hoàng Yến Phi. Đây là điều anh muốn hỏi sao ?

Triều gật gù :

- Xin lỗi vì đã nghi ngờ cô. Nhưng tôi cứ tưởng ... cô nói đại một cái tên trước khi ... bay chứ.

Yến Phi lườm Triều :

- Cho dù cái tên của tôi chẳng đẹp đẽ gì, nghe cứ như nhân vật trong kiếm hiệp vậy. Nhưng đó là tên thật, tôi không hơi đâu mà xài tên giả.

- Vậy à !

Yến Phi liếc khẽ anh, cô thắc mắc :

- Ê ! Anh thật sự không hỏi gì nữa à ?

Triều cười lắc đầu. Yến Phi nhăn mặt. Cô chuyển tông :

- Nếu anh không hỏi thì đến lượt tôi hỏi anh nhé. Có thể trả lời thật không ?

Triều nhướn mày :

- Cô muốn hỏi gì ?

Yến Phi ngẫm nghĩ rồi cười tinh quái. Cô bắt đầu bằng một câu hỏi thật lãng xẹt :

- Anh đến quán rượu đó nhiều lần rồi hả ?

Triều lắc đầu :

- Không, lần đầu thôi.

- Anh đã uống mấy ly rượu rồi ?

Triều cười :

- Hai ly trong quán, nhưng có lẽ phải tính thêm một số bia tôi đã uống trong bữa tiệc tất niên nữa.

Yến Phi lè lưỡi :

- Dữ vậy ? Đã uống rồi còn vào quán uống thêm nữa, anh không sợ vợ Ở nhà nổi giận hay sao ?

Ánh mắt Triều dường như có vết tối. Anh buông giọng :

- Tôi chưa có vợ.

Yến Phi tinh ý nhận ra sự thay đổi nhỏ nơi Triều, cô dò hỏi :

- Chắc là trò hỏi đáp của tôi không hay ho gì, nên anh có vẻ không vui.

Triều vội nói :

- Không đâu. Cô cứ hỏi tiếp đi. Tôi đâu có gì. Có thắc mắc gì cứ hỏi.

- Tôi hỏi nữa được à ? - Yến Phi rào đón.

Triều gật. Yến Phi cười hài lòng, cô tiếp tục trò chơi :

- Sao anh vào quán rượu tối nay ?

- Buồn.

- Mỗi khi buồn anh thường vào quán rượu à ?

- Cũng không hẳn là như vậy.

- Tại sao anh chọn cái quán Đêm đó.

Triều nhún vai :

- Vào đại thôi.

- Tại sao anh đứng ra nói giúp tôi ?

Triều nhướng mày nhìn Yến Phi. Câu hỏi này không dễ gì trả lời. Triều cũng đâu biết tại sao mình lại làm như vậy. Anh và cô quả thật đâu có dính dáng gì, tại sao anh cứ ra tay nghĩa hiệp giúp đỡ cô ta, trong khi đã ngờ ngợ cái tài hai ngón của cô ta rồi.

Triều trả lời đại :

- Thì tại lúc đó cô muốn tôi giúp mà.

- Sao anh biết ?

- Nhìn vào mắt cô, tôi đoán thế.

Yến Phi hỏi gặng :

- Nếu tôi không nhìn ra anh, không nhờ vả bằng mắt với anh, anh có giúp tôi không ?

Triều ngẫm nghĩ rồi thành thật thú nhận :

- Tôi cũng không biết nữa. Nhưng tôi hy vọng rằng tôi cũng sẽ không suy nghĩ mà giúp cô như khi nãy vậy.

Yến Phi nhìn anh chăm chú. Cô có vẻ cảm động. Im lặng một lúc, cô hỏi :

- Khi nãy anh nhìn lên mặt tôi rất lâu, tại sao vậy ?

Triều nín bặt. Anh đưa mắt nhìn gương mặt trắng mịn của cô mà thấy ước

đoán của mình là hảo huyền. Làm sao Yến Phi là đứa bé con ngày ấy được. Con bé đó chỉ chừng hơn mười tuổi một tí, mà thời gian chỉ mới có ba bốn năm.

Chợt anh buột miệng :

- Cô bao nhiêu tuổi nhỉ ?

Yến Phi bật cười :

- Nghe nói rằng hỏi tuổi đàn bà con gái là kém tế nhị đấy. Nhưng hôm nay là ngày cuối năm, tôi cũng dễ dãi mà trả lời anh vậy.

Tinh bơ nhấc tay anh lên nhìn vào đồng hồ nơi cổ tay, cô nói với một giọng thật khôi hài :

- Sau một tiếng, mười hai phút nữa thì tôi đúng mười tám tuổi.

- Vậy thì tôi sai rồi.- Triều lâm bầm.

- Không sai đâu. - Yến Phi thân nhiên nói.

Triều ngạc nhiên :

- Cô đã biết tôi nói về cái gì đâu ?

Yến Phi cười :

- Sao lại không biết.

Triều tò mò :

- Vậy cô nói thử xem ?

Yến Phi cười cười :

- Tôi không là thầy bói, nhưng có thể biết đích xác anh đang nghĩ gì đấy, không những thế, tôi còn biết khi nãy anh xăm xoi trên mặt tôi tìm cái gì.

Triều nheo mắt :

- Tìm cái gì ?

Yến Phi làm ra vẻ thờ ơ :

- Ồ ! Thì tìm cái gì nhỏ xíu, như một nốt ruồi son chẳng hạn.

Rồi cô phá ra cười sặc sụa trước gương mặt kinh ngạc của Triều.

Kéo tay anh đến hồ phun nước giữa công viên gần đó, cô hứng nước phun bằng hai tay rồi tỉnh bơ rửa mặt. Sau khi xoa thật mạnh cho lớp phấn dày cộm kia trôi đi bớt, cô quay lại anh với gương mặt ửng nước.

Cô cười thật tươi dưới ánh đèn đường :

- Giờ thì thấy rồi chứ ?

Nốt ruồi son dầu nhỏ, nhưng cũng đã hiện ra đúng chỗ trên gò má của cô gái làm Triều sững sờ :

- Cô ...

Yến Phi nháy mắt :

- Nè "chú", bộ hồng nhận ra tui sao mà cà lăm hoài vậy ?

Triều lắc đầu như không tin mắt mình, anh đành cười :

- Tôi không tin nổi, tôi nhớ năm đó cô bé tí xíu mà ?

Yến Phi dài giọng :

- "Tí xíu" ? "Chú" có biết năm đó tôi bao nhiêu tuổi rồi không ? Tại lúc đó tôi đói ăn nên ốm yếu thôi, chứ lúc đó tôi cũng 14, 15 tuổi rồi.

Triều ngẩn ngơ nhìn cô. Thấy gương mặt cô vẫn còn ửng, anh rút túi tìm chiếc mù xoa và chìa ra cho cô :

- Cô lau mặt đi. Thật ra tôi cũng nhận ra ở cô vài nét quen thuộc, nhưng vẫn không dám chắc. Nhất là khi nãy cô đánh phấn đậm quá, trông cứng hơn tuổi thật, và lại lấp mắt nốt ruồi, nên tôi ...

Yến Phi ngắt lời :

- Nên anh cứ lẹm khựng hoài không chịu hỏi chứ gì ?

Cô bĩu môi :

- Người ta cho anh cơ hội giải đáp thắc mắc mà anh không chịu chớp lấy.

Triều cười :

- Xin lỗi vậy.

Yến Phi nhún vai :

- Anh thì chỉ xin lỗi là mau thôi. Bây giờ có thể cho tôi hỏi thêm là anh và tôi đang đi đâu không ?

Triều đứng khựng lại, anh nhìn quanh :

- Tôi quên mất, cứ đưa cô đi lang thang thế này. À ! Cô muốn đi đâu không ? Tôi không có xe, nhưng sẽ gọi taxi đưa cô đi. Chúng ta đâu sao cũng như là có quen biết mà.

Yến Phi cười :

- Vậy sao ? Vậy anh có thể vì sự quen biết ấy mà đãi tôi một bữa ăn cuối năm được không ? Tôi vừa đói lại vừa đau chân vì đôi giày cao gót này.

Câu thú nhận tự nhiên của Yến Phi nghe thật tội nghiệp , Triều gật đầu :

- Tôi sẽ đưa cô đi ăn. Xin lỗi cô lần nữa vì sự kém tế nhị này.

Ngoắc một chiếc taxi vừa trờ đến, Triều mở cửa cho cô vào trước. Anh nhờ tài xế tìm một quán ăn đêm.

Người tài xế đảo xe lòng vòng trung tâm thành phố, cố căng mắt nhìn mà vẫn không tìm ra quán ăn nào còn mở cửa. Anh ta đành chịu thua mà nói với Triều :

- Giờ này cũng gần giao thừa rồi. Ngoài những nơi vui chơi như vũ trường và các quán Karaoke, chắc không còn quán ăn nào mở cửa đâu anh ạ.

Triều quay mặt nhìn vẻ mặt buồn thiu của Yến Phi, anh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Cô có ngại không nếu tôi mời cô về nhà nấu thứ gì ăn đỡ. Chứ quán ăn thì giờ này...

Yến Phi gật đầu ngay :

- Đến nhà anh thì có sao. Miễn có gì cho tôi ăn là được rồi.

Thế là hai mươi phút sau, hai người đã đứng trước cổng nhà Triều.

Trong khi anh loay hoay mở khóa cổng, cô che miệng ngáp dài. Khu nhà anh ở khá vắng vẻ. Nhà nào nhà nấy đều có một khoảng sân nhỏ phía trước.

Hẻm rộng và im ắng, chuyện lạ đối với một đêm đặc biệt như đêm nay.

Cửa mở. Phi Yến theo Triều bước vào trong. Sân nhà anh trống trải, chẳng phải có cây cối gì như những nhà hàng xóm. Phòng khách chỉ có một bộ salon màu xanh đậm, một kệ đựng báo trong góc, chỉ có vậy thôi.

- Giống tu viện quá. - Cô buột miệng.

- Hả? - Triều ngạc nhiên.

Yến Phi chép miệng:

- Tôi nói cái nhà của anh sao giống cái tu viện quá. Anh làm tôi nhớ đến hồi nhỏ...

Triều dẫn cô vào nhà bếp:

- Hồi nhỏ thế nào?

Yến Phi không trả lời anh, cô đang ngắm nghía cái nhà bếp kiêm nhà ăn khá rộng rãi với cái bàn ăn hình oval nhỏ ở giữa, cô đến mở tủ lạnh trước:

- Chà, cũng nhiều đồ ghê. Bộ anh tự mình nấu ăn à?

- Ủ, cô muốn thử tài nấu ăn của tôi không?

Cô quay lại nheo mắt:

- Sao lại không?

Cởi áo vest ra, Triều nói:

- Vậy thì ngồi vào bàn đợi tôi một chút đi.

Yến Phi chìa tay ra nói tự nhiên:

- Tôi cất áo giùm anh cho.

Triều khựng người trong tích tắc làm cô thoáng tia buồn trong mắt, cô nhún vai quay đi:

- Thôi vậy.

Triều sực tỉnh, anh vội nói:

- Sao lại không? Tôi nhờ cô cất giùm.

Yến Phi nhìn Triều:

- Không ngại chứ?

- À, không đâu.

Yến Phi cười thật tươi cầm lấy cái áo và đi lên nhà trên.

Triều vừa xắn tay áo somi vừa lắc đầu. Anh cũng chẳng hiểu nổi mình. Đã mời cô ta vào nhà mà còn sợ gì nữa chứ.

Lôi mấy món đồ trong tủ lạnh ra, anh bắt đầu nấu hai chếp súp nhỏ và bày vài món đồ nguội, đồ hộp ra trên bàn. Phi Yến quay trở lại cũng phụ anh mở mấy lon đồ hộp. Cô suýt soa:

- Chà, nhiều đồ ăn quá, thấy đã thèm rồi.

Múc súp ra chén, Triều cười:

- Khuya rồi tôi làm biếng, chỉ nấu súp rồi cho cô ăn đồ hộp mà cô còn khen.

Khi đã bày ra xong, anh vỗ tay bảo cô:

- Bữa ăn mừng giao thừa đã sẵn sàng, mời cô vào bàn.

Yến Phi cười thích chí. Nụ cười của cô trẻ trung quá chừng.

Túm lại mớ tóc bù xù, cô không khách sáo chi nữa. Súp trong chén của cô đã hết sạch trước cả chén của Triều. Triều chỉ vào đồ nguội:

- Cô ăn tiếp đi.

Tự làm một miếng sandwich to, cô vừa cắn vừa lên tiếng bình phẩm:

- Cái nhà của anh cũng rộng, mà sao ít đồ đạc quá chừng, bộ anh mới dọn tới ở hả?

Triều lắc đầu:

- Không, tôi ở đây đã mấy năm rồi.

Yến Phi ngạc nhiên:

- Vậy sao không mua đồ đạc?

Triều nhún vai:

- Mua để làm gì? Chỉ có mình tôi thôi mà. Có ghế ngồi, có giường nằm, có tủ lạnh đựng thức ăn, như vậy là đủ lắm rồi.

Yến Phi gật gù:

- Bởi vậy tôi vào nhà anh mà cứ tưởng như ở tu viện chứ.

Triều chợt nhớ ra câu hỏi khi nãy của anh chưa có câu trả lời, anh rót một ly nước lọc uống cạn rồi nhắc cô:

- Khi nãy cô còn nói căn nhà của tôi nhắc cô nhớ chuyện hồi nhỏ, là chuyện gì vậy? Kể tôi nghe được không?

Yến Phi nhún vai:

- Cũng chẳng có gì, hồi tôi còn nhỏ tôi ở trong cô nhi viện, đó là một cô nhi viện xây cạnh tu viện của các sơ, rào ngăn chỉ là một bờ tường nhỏ. Hồi đó nghịch phá, thỉnh thoảng tôi lén leo qua tu viện chơi.

Im lặng một lúc, thấy Triều vẫn chăm chú lắng nghe, cô nói tiếp:

- Trong viện cô nhi, tôi thường nghe những tiếng đàn dương cầm thánh thót của bên kia. Cứ tưởng bên ấy là thiên đường, là những điều mới lạ, là tự do. Ai ngờ lần đầu tiên khi vượt tường qua bên ấy. Sự trống trải và im ắng còn đáng nản hơn cả bên tôi. Các sơ cũng đông, nhưng ai cũng mặc đồng phục như bên tụi tui vậy. nếu tụi tui là màu xám thì họ là một màu đen. Họ cũng phải đi nhẹ chân, cũng không được đùa giỡn, cũng ít cười cũng không nói chuyện.

Triều bật cười:

- Cô bình phẩm lạ quá, họ tu mà. Cần phải tịnh tâm chứ.

Yến Phi gật:

- Lúc đó tôi còn nhỏ, đâu có nghĩ sâu, chỉ thấy thất vọng quá chừng về cái thế giới tưởng hấp dẫn hơn, ai ngờ cũng buồn tẻ như bên ấy thôi.

- Rồi sau đó? - Triều hỏi.

Yến Phi ngạc nhiên nhìn anh:

- Anh hỏi gì?

- Cô đã thất vọng về tu viện bên kia, sao lại sang nữa?

Yến Phi cười:

- À, tại vì... buồn. Không leo qua bên ấy thì còn đi đâu được nữa. Bờ tường ngăn cô nhi viện với bên ngoài thì cao ghê, tôi không tài nào qua được, chỉ có phía tu viện là tạm dễ leo qua mà thôi. Nhưng rồi mãi sau này, tôi khám phá ra không gian bên ấy thanh tịnh và... yên ổn lắm. Mỗi khi thấy cô đơn, và buồn bực, tôi lại lên leo qua bên ấy tìm phút giây lắng dịu lòng mình lại.

Rót cho cô một ly nước lọc, Triều hỏi tiếp:

- Rồi sau đó tại sao cô lại ra khỏi viện cô nhi? Trốn được à?

- Không phải trốn đâu.

Uống một ngụm nước cô nói:

- Có một ông chú họ đến nhận nuôi tôi năm tôi chín tuổi. Thoạt đầu vợ chồng họ đối xử với tôi cũng khá tốt, nhưng sau đó thì thay đổi, họ hành hạ tôi còn tệ hơn nô lệ. Mười tuổi tôi được dạy móc túi, ăn cắp. Họ không có nhà, thường sống ở các bến xe, bến phà. Vài lần đầu tôi ăn cắp trót lọt, họ bảo tôi có khiếu, thế là từ đó tôi là người kiếm tiền về cho họ.

- Sao cô không trốn đi?

Yến Phi nhướng mắt:

- Trốn thì biết đi đâu? Cũng có một lần tôi không làm ra được tiền, tôi sợ nên trốn. Họ bắt lại được, đánh tôi một trận thừa sống thiếu chết. Trên đầu tôi còn một cái sẹo dài gần bằng ngón tay út chẳng thể mọc tóc được. Tôi phải để tóc dài che đi.

Triều nhăn mặt. Giọng Yến Phi vẫn đều đều:

- Mãi đến hai năm trước, bà thím cờ bạc gây gỗ bị bệnh chết, ông chú thì bị bệnh đã chết trước đó. Tôi mới được tự do thật sự.

Câu chuyện đã dứt. Không gian giữa hai người chùng xuống im lặng. Bỗng chuông nhà ai đổ mười hai tiếng nghe giòn giã. Yến Phi ngẩng lên lẩm bẩm:

- Giao thừa.

Triều im lặng. Câu chuyện của Yến Phi nghe nặng nề và buồn quá trong giây phút giao thừa này.

Một năm mới bắt đầu, nhưng cuộc đời mới của cô gái ngồi trước mặt anh sao vẫn như mịt mù đến lạc lối.

Triều liếc nhìn cô. Gương mặt cô có vẻ mơ màng, nhưng lại phảng phất một nghị lực bền bỉ qua bao năm tháng sống còn giữa đời. Dù đó là một cuộc đời gian khó và đơn độc.

Một năm mới đến. Triều nén một tiếng thở dài.

O o O

Triều thức dậy khi trời đã ngã trưa. An ngồi dậy nhìn quanh, ngạc nhiên vì mình nằm trên ghế salon. Anh xoa tay lên trán, sực nhớ ra chuyện hôm qua. Hôm qua vì đã quá khuya, Triều để Yến Phi ngủ lại trong phòng mình, còn anh ra nằm tạm salon. Không biết cuộc trò chuyện giữa anh và cô quá dài, hay vì mệt mỏi mà anh ngủ say như chết đến giờ vậy.

Vuốt lại mái tóc rối, Triều đứng dậy đi vào phòng tắm rửa mặt. Xong anh xuống nhà bếp.

Một lồng bàn đầy kín làm Triều ngạc nhiên. Anh mở ra. Đĩa trứng chiên jambon trông cũng ngon lành cạnh ly cam vắt.

Có thêm một tờ giấy kê dưới ly. Triều nhúu mày cầm lên. Những hàng chữ nguệch ngoạc thật xấu xí. Triều phải ráng lắm mới đọc được những dòng chữ đó. Thư viết:

"Chào anh Triều!

Tôi biết anh tốt bụng nên chắc sẽ không giận khi tôi chưa xin phép anh mà đã mượn đỡ của anh mấy trăm ngàn trong tủ ở phòng ngủ. Tôi có việc bận phải đi trước. Tôi ghét nấu nướng, nhưng cũng ráng vào bếp sáng nay, anh ăn thử xem có ngon không. Chúc anh ngon miệng. Chúc thêm một năm mới

vui vẻ!

TB. Số tiền này hôm nào tôi kiếm được sẽ trả lại anh sau, cảm ơn."

Thư chỉ có vậy. Triều đọc mà ngỡ ngàng. Anh trở ra phòng ngủ của mình và đẩy cửa bước vào. Phòng trống trơn cho thấy bức thư là chuyện thật.

Chăn nệm phẳng phiu gọn gàng như một tác phong quân sự. Điều này làm Triều nhớ đến cô nói từng ở cô nhi viện. Anh đến mở ngăn tủ ra. Vài triệu tiền mặt xếp trong góc có vẻ đã suy chuyển một chút. Triều lắc đầu.

Yến Phi tài thật. Chia khóa tủ anh vẫn giữ bên mình, vậy mà bằng cách nào cô lấy mở được tủ mới hay. Anh quả thật đã rước một tay trộm chuyên nghiệp vào nhà mà.

Cô chỉ lấy đi có vài trăm ngàn, nếu cô dọn sạch nhà, chắc anh cũng không biết phải trách ai đây. Hoàng Anh mà nghe chuyện này chắc nó cười anh thúi mũi.

Triều quay lại nhà bếp, anh quyết định ngồi vào bàn và ăn bữa điểm tâm mà cô đã làm cho mình.

Bụng đói cồn cào nhưng lưỡi vẫn còn nhạy bén, anh dễ dàng nhận ra đĩa trứng thật là quá tệ. Trứng chiên nhỏ lửa chai ngắt, jambon khô queo trong khi mỡ dầu linh rinh.

Bỏ đĩa thức ăn khó nhá qua bên. Triều với tay nhắc ly nước cam lên. Hóp một hóp đầu, anh suýt trợn mắt. Trời đất ơi, cô ta quên bỏ đường chắc, nước cam gì mà chua lè. Chua đến quắn cả lưỡi.

Bữa ăn đáng giá mấy trăm ngàn thế là cũng không ăn hết được. Triều ngồi ngẫm nghĩ rồi chột phá lên cười.

Hôm nay đã là ngày đầu tiên của năm mới. Anh vướng vào một chuyện đáng buồn cười thật.

Cửa hàng nữ trang của Hưng khai trương vào ngày ba tháng giêng. Dù bận bịu, nhưng Triều vẫn phải ghé qua chúc mừng.

Khách mời khai trương khá đông, bạn bè anh cũng đủ mặt, Triều gửi lẵng hoa và chào bạn bè xong định rút lui trước thì bị Tâm An níu lại. Hấn phản nản:

- Hôm nay đầu năm mà Triều, công việc thì cứ chờ ở đó chứ có chết ai đâu. Ông không nán lại với bạn bè một chút à?

Thêm một người khác lên tiếng:

- Tụi này đang định kéo nhau đi chơi một bữa, xem như đón năm mới muộn, ông đừng có mà về trước. Đi chung với bạn bè đi. Tụi tui giao Tú Châu cho ông chở đó.

Triều cười lắc đầu:

- Nè, thông cảm giùm. Công ty tôi còn mấy công trình phải hoàn tất trước Tết Nguyên Đán. Chỉ còn hơn mười ngày, tôi không thể nào đi đâu được. Quý vị cho tôi khát lại hôm khác đi nhé.

Tú Châu đứng cạnh lặng thinh. Những người khác nhao nhao phản đối, nhưng Triều cũng chỉ cười trừ. Anh đến bên Hưng chào để ra về.

Giữa lúc quay lưng định ra cửa đột nhiên như thoáng thấy một điều gì, anh giật mình ngoái nhìn kỹ.

Đôi mắt anh còn tinh tường quá, đúng là cô nàng Yến Phi đang vắn vơ bên những quầy kính trưng nữ trang trong góc.

Hôm nay cô mặc một cái quần Jean xanh bạc phéch và cái áo thun lửng màu trắng. Tóc cô cột cao trông trẻ trung và tươi tắn ghê.

Triều cau mày đứng ngẫm nghĩ giây lát rồi đến bên cô:

- Xin chào!

Yến Phi giật mình ngẩng lên. Miệng cô há ra ngạc nhiên như không ngờ gặp anh ở đây.

- Theo tôi ra đây nào.

Cặp tay cô, anh mím môi lôi cô ra ngoài, không để ý ánh mắt u uẩn nhìn

theo của Tú Châu.

Yến Phi nhăn nhó vùng ra khỏi tay anh:

- Thả tôi ra. Anh làm gì vậy? Anh lôi tôi như thế họ sẽ để ý đến tôi nếu tôi trở vào. Sao anh lại phá đám tôi?

Triều vẫn không nói. Anh đẩy cô đến chiếc Corolla của mình. Mở cửa xe ra, anh hất đầu ra lệnh:

- Vào xe đi.

Yến Phi nghinh mặt:

- Sao tôi lại phải nghe lời anh?

Triều quắc mắt:

- Có chịu nghe lời không?

Thái độ dữ dằn của Triều làm Yến Phi kinh ngạc. Cô ngần ngừ rồi đành chui vào ghế trước.

Triều vòng qua ngòi vào chỗ và lái chiếc xe đi. Được một quãng, anh tấp vào một con đường nhỏ vắng người rồi tắt máy xe quay lại nhìn cô.

Né cái nhìn đó, Yến Phi hỏi luôn:

- Anh muốn nói gì với tôi?

- Cô vào cửa hàng đó làm gì?

Yến Phi nhún vai:

- Còn phải hỏi.

Triều nhăn mặt:

- Đó là cửa hàng của thằng bạn tôi đó. Bộ cô không sợ người ta bắt quả tang mình à? Bộ cô không sợ bị tù hay sao?

Mắt Yến Phi sụp xuống:

- Ê, tôi... chưa có lần nào nghe, anh đừng trù ẻo tôi.

Triều trợn mắt:

- Cô còn nói nữa à? Tại sao có bao nhiêu nghề cô không làm, cứ làm cái

nghe hai ngón này? Đi đêm lẫn có ngày gặp ma đó cô có biết không?

Giọng Yến Phi ỉu xiu:

- Nhưng tôi không có được học hành, đâu biết làm gì ngoài cái nghề này? Ai mà mượn tôi?

Triều nhớ đến nét chữ như cua bò của cô, anh thở ra bực tức:

- Không làm được ra tiền thì cô cũng phải xài vừa phải thôi chứ. Mới hôm kia cô đã lấy của tôi mấy trăm ngàn rồi, có hai ngày mà cô đã tiêu hết rồi sao?

Yến Phi cãi:

- Ê, tôi có viết trong thư là tôi mượn mà, sao anh nói tôi lấy, tôi đâu có lấy? Anh vu oan cho tôi.

Triều nhăn mặt:

- Ủ, được rồi, thì xem như cô đã mượn. Vậy tôi hỏi cô số tiền ấy đâu rồi?

Yến Phi cúi gằm mặt nói lí nhí:

- Hết rồi.

Triều lắc đầu thở ra:

- Chỉ mới có hai ba ngày, làm sao mà xài hết được chừng ấy tiền?

Yến Phi trề môi:

- Chỉ có mấy trăm ngàn, anh làm như lớn lắm vậy.

Triều nhìn cô soi mói:

- Cô cờ bạc à?

Yến Phi ngẩng phắt lên:

- Không có, tôi ghét nhất chuyện này.

- Vậy cô xài vào đâu?

- Tôi... tôi mua sắm.

Triều lắc đầu:

- Cô nói láo. Quần áo cô mặc tôi có để ý, toàn là đồ cũ thôi. Cô đừng nói với

tôi rằng cô tốn mấy trăm ngàn để mua cái quần jean bạc phéch này nhé.

Yến Phi hất mặt:

- Tôi là chuyện gia nói láo đó, anh đừng có hỏi tôi nữa, tôi không có nói thật đâu. Chuyện thật chỉ có một. Đó là tiền hết, vậy thôi. Tôi đã bảo hôm nào có tiền tôi sẽ trả lại anh mà, tiền tôi mượn, tôi xài vào việc gì thì mặc kệ tôi.

Triều nheo mắt giận, anh nói gần từng tiếng một:

- Đừng giở trò với tôi. Số tiền đó tôi đâu có cho cô mượn? Tôi có thể cho cô luôn cũng được, nhưng cô phải nói thử ra là cô đã xài vào việc gì. Nếu không thì tôi buộc phải dùng biện pháp mạnh đó.

Yến Phi có vẻ sợ, cô thu người trên ghế ngập ngừng:

- Anh... định làm gì?

Triều lắc đầu:

- Chưa biết, nhưng tôi mà giận lên thì không "tốt bụng" nữa đâu.

Yến Phi lúng túng. Triều đang giận thật. Cô xui quá. Tại sao lại lựa ngay cửa hàng đó mà chui vào để đụng anh ta kia chứ. Cứ nghĩ chỗ khai trương đông người không ai để ý sẽ dễ dàng, ai mà ngờ bị Triều bắt gặp. Chẳng biết một con người tốt bụng như anh khi giận lên thì sẽ làm gì bất lợi cho cô? Có ghé gớm lắm không?

- Sao? Vẫn không chịu nói à? - Triều hắng giọng.

Yến Phi hậm hực:

- Thì nói nè, anh từ từ đã chứ, làm gì dữ vậy.

- Nói đi! - Triều chờ đợi.

Yến Phi đành thú thật:

- Số tiền đó, tôi trả tiền nhà rồi.

- Thật không?

- Thật.

- Trả hết à?

- Tôi trả sáu trăm.

Triều lẩm nhẩm:

- Vậy còn dư được một trăm. - Anh nhường mày - Chắc là cô xài bég luôn trong hai ngày, để hôm nay lại lăm le làm tiếp chứ gì?

Yến Phi nổi giận:

- Vậy thì sao? Anh tưởng bảy trăm ngàn của mình lớn lắm à? Thật ra sáu trăm kia cũng chỉ mới đủ trả cho hai tháng thôi. Trước nay tôi đóng tiền nhà trước ba tháng, bây giờ người ta cho tôi đóng hai tháng thôi là phước rồi, tôi phải mau mau làm kiếm tiền để dự phòng chứ, hai tháng qua mau lắm.

Triều nhìn cô chăm chú. Nét mặt cau có của cô có vẻ thành thật. Anh ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Bây giờ trong túi cô còn bao nhiêu tiền?

- Ba mươi lăm.

Triều nhăn mặt:

- Đừng giỡn.

Yến Phi tức tối móc ngay túi lớn túi bé trên người:

- Nè , coi đi. Chưa thấy ai như anh, lúc người ta xạo thì tin như chết, lúc người ta nói thật nhất lại không chịu tin.

Triều liếc xuống mở tiền xếp gọn mà cô vừa lộn trái các túi lấy ra. Quả là cô còn những ba mươi lăm ngàn thật. Anh mỉm cười quay đi:

- Ba ngày mà cô xài hết có sáu mươi lăm ngàn, cũng là tương đối tiết kiệm nhỉ.

Yến Phi cãi:

- Hai ngày thôi, anh chưa biết làm tính trừ rồi. Sáng đến giờ tôi chưa ăn sáng, không thể tính là một ngày được.

- Vậy à? - Triều gật gù.

Đồng hồ trong xe chỉ mười giờ kém mười lăm. Anh ngẫm nghĩ giây lát rồi

hỏi cô:

- Cô nói sáng đến giờ chưa ăn sáng?

Yến Phi sầm mặt:

- Tưởng tôi đói nữa à? Cho anh biết tôi không...

Triều cười ngắt lời:

- Gì dữ vậy, tôi chỉ xác định lại để mời cô đi ăn sáng thôi mà.

Yến Phi ngẩn người ra, cơn tức giận của cô xẹp ngay xuống:

- Anh... nói gì?

- Mời cô đi ăn - Anh lập lại gọn ghẽ.

Yến Phi chớp mắt:

- Tại... sao vậy?

Triều phá lên cười:

- Trời đất, tôi lấy vì trùng đa nghi qua cô hỏi nào vậy? Mời cô đi ăn là vì tôi cũng đói bụng, cũng chưa ăn sáng thôi, có gì khác lạ đâu.

Yến Phi hơi đỏ mặt:

- Ăn ở đâu?

Triều nhúm vai:

- Tùy cô.

Giọng Yến Phi ngập ngừng:

- Ăn... nhà hàng hả?

Triều gật:

- Ủ, ăn nhà hàng.

Yến Phi vừa thăm quan sát nét mặt anh vừa nói:

- Anh đãi tôi... ăn ở nhà hàng New World được không? Tôi vào nhiều nhà hàng lắm rồi, nhưng nhà hàng đó tôi chưa vào.

Triều gật đầu dễ dãi :

- Được rồi , thì mình đi New World.

Anh mở máy xe chạy đi , cổ nín cười khi thấy cô dường như đã hân hoan tươi tỉnh trở lại , chuyện lo lắng buồn phiền gì cũng quên phứt.

Cô nhiều lúc thật trẻ con ghê.

Nhà hàng rộng nhưng giờ này trưa không ra trưa , sáng không ra sáng nên cũng không đông khách mấy. Triều và Yến Phi được dẫn đến một bàn sát lan can , nhìn xuống tiền sảnh mênh mông phía dưới.

Đôi mắt đã ráo hoảnh , Yến Phi ngắm nghía xung quanh rồi xuýt xoa :

- Tôi cũng bạo gan xông vào cũng nhiều nhà hàng rồi , nhưng ở đây không khí khác lạ hơn những chỗ kia quá.

Triều mỉm cười nhìn cô :

- Khác lạ là sao ? Bộ cô thường hay ăn ở nhà hàng lắm à ?

Yến Phi trề môi :

- Không thường lắm. Tôi chỉ vào nhà hàng đông nghẹt người với những tiệc cưới thôi. Chủ yếu là các nhà hàng trong Chợ Lớn. Ở đó ồn ào và không ai để ý lắm, vậy mới dễ cho tôi. Chứ mấy nhà hàng vừa im ắng vừa nhiều người phục vụ thế này thì ...

Còn đang thao thao thì Yến Phi vụt ngưng bật khi thấy Triều nhăn mặt, cô ngạc nhiên :

- Anh làm sao vậy ? Sao tự nhiên lại nhăn nhó như thế ?

Triều thấp giọng :

- Nay cô, tôi có một yêu cầu nhỏ, cô có thể giúp tôi được không ?

Yến Phi ngơ ngác nhưng vẫn sốt sắng gật đầu :

- Được rồi, anh nói nghe thử đi.

- Tôi muốn nói với cô từ giờ về sau, xin cô đừng nhắc đến cái chuyện ... à, cái ... công việc của cô cho tôi nghe nữa được không ?

Hiểu ra, Yến Phi sầm mặt :

- Thì ra là chuyện này. Anh sợ làm bẩn tai anh à ?

- Không phải, nhưng tôi ...

Yến Phi mím môi :

- Tôi chỉ lạ với cái chỗ này thôi, mới nhờ anh đãi một bữa ở đây. Bây giờ coi như có đến qua, có biết rồi, tôi chẳng cần nếm thử thức ăn mà làm gì. Nếu anh thấy tôi quá tồi tệ, không xứng đi chung với anh thì tôi về trước vậy.

Cô vừa dợm đứng lên thì bị Triều kéo trở lại :

- Xem nào. Yến Phi, khoan đã !

Anh vội bào chữa :

- Đừng có giận chứ. Tôi chỉ là ... muốn tốt cho cô thôi. Cô cứ nhắc hoài về cái công việc đó của mình tôi , ...

Cô hất mặt nói :

- Tôi là như thế , vốn dĩ như thế mà. Anh khó chịu cũng chẳng thay đổi được gì. Tôi vốn là dân ăn cắp chuyên nghiệp mà.

Triều cau mày nghiêm giọng :

- Nhưng mà cô cũng đừng nên lúc nào cũng nhắc nhở tôi như thế chứ. Có phải cô nghĩ đó là hay và muốn khoe hết cho cái thế giới này biết ?

Thấy Triều có vẻ giận , Yến Phi cụp mắt làm thinh.

Triều lắc đầu :

- Có một vài chuyện có lẽ cần phải nói với cô , nhưng trước hết cô có thể để thời gian dùng cơm cho xong trước đã được không. Ăn xong rồi chúng ta nói không muộn.

Yến Phi liếc nhìn anh rồi nhún vai nói xuôi xị :

- Sao cũng được , tôi vào đây cũng muốn ăn , chứ đâu có muốn gây với anh làm gì.

Triều thở phào , anh cầm thực đơn lên :

- Cô muốn ăn món gì ?

Yến Phi cũng mở cuốn thực đơn ra nhìn qua rồi chép miệng :

- Anh muốn gọi gì cũng được.

Triều nhếch mày :

- Dễ vậy sao ? Tôi tưởng cô chọn ăn thử vài món chứ.

Yến Phi khẽ liếc nhìn những người phục vụ đứng nghiêm trang ở góc phòng , cô hỏi anh :

- Anh vào đây bao nhiêu lần rồi ?

Triều nhìn cô ngạc nhiên nhưng cũng trả lời :

- Vài lần thôi. Đi với khách khứa. Tôi vốn không thích ăn những chỗ trang trọng cứng nhắc như thế này.

Yến Phi không quan tâm lắm đến lời anh tỏ lộ, cô gật đầu :

- Thì anh có ăn qua rồi , anh thấy món gì ăn được thì gọi đại đi.

Ngó gương mặt không được "sáng suốt" lắm của Triều , cô nhin không nổi đành phải chồm lên nói khẽ :

- Thôi đi "chú" ơi , tôi đói lắm rồi, "chú" cứ gọi món gì ăn được cho tôi nhờ.

"Chú" cũng biết mà. Cái cuốn quý này in nhiều món mà lại tiếng Tây tiếng U không. nhìn là nhức mắt rồi , làm sao mà tôi gọi ?

Triều vỡ lẽ , anh giơ tay ra hiệu cho người phục vụ đến gần rồi quay qua cô hỏi ý :

- Ở đây món vịt Bắc Kinh ăn cũng khá ngon , cô dùng thử chứ ?

Yến Phi gật đầu đại :

- Ừm ... cũng được , anh gọi đi.

- À , tôi còn nhớ có ăn qua món súp cua , món tôm hẩu bia , cái xài thịt bò ... mấy món đó cũng ngon lắm.

Yến Phi gật gật :

- Ừa , gọi hết đi.

Người phục vụ lưng khựng nhìn Triều , anh cười cười gật đầu :

- Anh cứ làm hết đi.

Khi người phục vụ quay vào trong , Yến Phi thắc mắc :

- Hắn ta làm sao vậy ?

Triều giải thích :

- Vì những món tôi vừa nêu toàn là món ăn thịnh soạn cho bữa tối. Vả lại mình gọi như vậy là quá dư cho một bàn hai người ăn.

Yến Phi gật gù :

- Tôi còn tưởng hắn ta khi dễ tôi nữa chứ.

Triều phì cười :

- Ai dám khi dễ cô. Khi cô làm điệu bộ trình trọng , trông cô giống hệt một tiểu thư con nhà giàu nào đó , không có ai dám khi dễ cô đâu.

Yến Phi cười tươi khi được khen. Chờ Triều gọi thêm hai ly nước lọc , cô gọi chuyện hỏi anh :

- Khi nãy anh nói gì mà là món ăn thịnh soạn bữa tối gì đó , tôi chưa hiểu lắm.

Triều gật đầu giải thích :

- À , người nước ngoài quan niệm trong một ngày thì bữa tối là quan trọng nhất , nên những món ăn sáng và trưa tương đối đơn giản để tiêu , còn những món ăn tối thì cầu kỳ thịnh soạn hơn nhiều.

- Vậy sao ? - Yến Phi lạ lùng.

Triều gật :

- Bởi vậy bữa trưa của người ta chỉ tốn chừng nửa tiếng , nhưng bữa tối lại kéo dài có đến hai ba tiếng đồng hồ , bao gồm bốn năm món tuần tự.

Yến Phi tò mò :

- Món gì mà ăn lâu dữ vậy ?

- Nếu theo thực đơn Châu Âu thì người ta uống Champagne để khai vị ...

- Cái này tôi biết - Yến Phi cướp lời - Tôi có thấy qua rồi. Sau khi uống rượu

xong người ta mới ăn.

Triều nhìn cô :

- Cô thấy ở đâu ?

- Trong phim.

Câu trả lời của Yến Phi làm Triều suýt bật cười , nhưng anh cố nín , anh đã biết cái tính tự ái của cô rồi , nên không muốn làm cô mất vui trong bữa ăn này.

- Vậy mình cũng như vậy chứ ? - Yến Phi háo hức hỏi.

- Hà ?

Câu hỏi đột ngột của Yến Phi khiến Triều ngạc nhiên :

- Cô vừa nói gì ?

- Tôi hỏi anh mình cũng như vậy hay sao , tức là mình cũng uống rượu khai vị trước đó ?

Triều lắc đầu :

- À không , bữa ăn tối mới cần như thế để dễ tiêu còn chúng ta..

Yến Phi hỏi gặng:

- Thì mình cũng đang ăn cái thực đơn cho bữa tối đây thôi ?

Triều ngăn người :

- Nhưng bây giờ ...

Yến Phi nhìn anh ngạc nhiên :

- Anh sợ say à ? Hôm trước anh uống tí tí đâu có say ?

- Cái đó là ...

Triều nhìn đôi mắt mở to chẳng biết có phải là ngọc hay giả vờ ngọc của cô , anh đành thở ra :

- Thôi cũng được , lỡ rồi , hôm nay ta làm chuyện trái khuấy một chút vậy.

Vẫy tay gọi người phục vụ , anh gọi hai ly rượu Champagne.

Chỉ vài phút sau , hai ly Champagne ướp lạnh được đem ra. Triều nâng ly

bảo cô :

- Thôi dẹp hết tất cả những chuyện không vui. Ta uống chúc mừng năm mới đi.

- Ủ ! Chúc anh năm mới vui vẻ - Giọng Yến Phi hào hứng.

Âm thanh của hai cái ly chạm vào nhau nghe thật thanh , Yến Phi nhấp một ngụm rượu. Vị giòn ngọt , chát chát làm cô thấy lạ miệng.

Món vịt đã được đem ra. Triều chỉ cho cô cuốn vịt vào miếng bánh để ăn.

Vừa nếm thử món đầu tiên cô đã tròn mắt xuýt xoa khen ngon.

Triều ngấm đôi má bắt đầu ửng hồng của cô mà tư lự một mình. Anh đang phân vân với ý nghĩ chợt thoáng qua đầu khi nãy.

Yến Phi có tính ngang ngược một cách kỳ lạ và khó hiểu , nhưng đôi khi như lúc này đây , trông cô ta ngoan ngoãn và trẻ con lắm.

Anh có thể tin vào cô không ?

Tính thận trọng và nguyên tắc cản anh thân mật với cô , nhưng không hiểu vì sao lại cứ bênh vực cho cô. Cứ như chuyện cùng là cô từ lúc lọt lòng là mối dây liên kết giữa hai người vậy.

Cô ăn trông ngon lành quá , còn anh thì mãi đắn đo nghĩ ngợi mà không thiết gì khác. Một cô gái còn quá trẻ như thế , cô sẽ ra sao nếu không được giúp đỡ ? Chẳng lẽ cứ để cô đi ăn cắp để rồi có ngày bị bắt quả tang. Mà giúp theo "cách" của anh có dễ bị hiểu lầm không ?

Có nên nói với cô hôm nay không nhỉ ? Đây chỉ là ý định thoáng qua trong đầu anh , không biết cô nghĩ sao về chuyện này ?

Bà mẹ nuôi của anh thỉnh thoảng vào thăm , cứ than thở rằng nhà trống quá. Ý bà là muốn hỏi thúc anh lấy vợ. Triều thờ dài. Đây là điều duy nhất anh không thể đem lại cho bà. Chuyện kết hôn thì anh đã không nghĩ đến rồi nhưng ...

Nhìn Yến Phi , anh cứ lan man với ý muốn cô trở thành một cô em gái , một

thành viên mới trong gia đình mình. Hay là nhân hoàn cảnh Yến Phi , anh thử đề nghị ...Có thể vừa giúp được cô có một mái ấm , lại vừa làm mẹ anh vui ?

Triều muốn rồi với cái đầu của mình , anh không để ý rằng ly rượu của anh đã cạn , và Yến Phi với gương mặt đỏ hồng đang cao hứng ra hiệu cho người phục vụ rót thêm hai ly nữa.

Nhìn Yến Phi ngồi phịch xuống salon có vẻ nặng nề , Triều lắc đầu :

- Để tôi lấy cho cô ly nước khoáng. Chà , chắc là cô quá chén rồi đây.

Khi anh trở ra với ly nước khoáng trên tay. Yến Phi dựa vào ghế đã muốn lim dim đôi mắt. Anh lay cô :

- Nè cô Phi ! Còn tỉnh táo chứ ?

- Chuyện gì ? - Cô nương nương cặp mắt đang nặng trĩu của mình lên.

- Tỉnh dậy xem nào , tôi muốn nói chuyện với cô đây.

Xoa xoa khuôn mặt mình cho tỉnh táo , Yến Phi cố ngồi thẳng dậy :

- Là chuyện gì ?

Đưa cho cô ly nước , anh nói như ra lệnh :

- Uống cái này đi đã. Cô cứ híp mắt lại kìa.

Ngoan ngoan uống ly nước khoáng , cô cười cười :

- Cái thứ Champagne đó ...không ngờ uống cũng mau say thật. Chỉ có ba ly mà đã choáng váng rồi.

Đỡ lấy ly nước suýt rớt khỏi tay cô , Triều mỉm cười :

- Đã bảo cô là dễ say mà cô đâu có nghe.

Yến Phi xua tay :

- Chà , chắc anh phải đợi tôi rửa mặt cho tỉnh cái đã , ly nước của anh không ăn thua rồi.

- Cô đi một mình được không ? - Triều hỏi khi đỡ cánh tay cô đứng lên.

Yến Phi cười :

- Tôi chỉ hơi choáng váng thôi , có say thật đâu , có điều nếu anh muốn nói chuyện gì thì cũng phải chờ tôi rửa mặt cho tỉnh táo hơn mới được , phải không ?

Triều gật đầu :

- Cũng đúng , tôi đợi cô.

Vài phút sau , Yến Phi bước ra. Gương mặt cô còn đầm nước nhưng trông có vẻ tỉnh táo. Triều ngạc nhiên kêu lên :

- Trong phòng tắm có khăn mặt sạch mà sao cô không ...?

Yến Phi nhún vai :

- Kinh nghiệm tôi đây , rửa mặt khỏi lau sẽ thấy tỉnh táo hơn trước.

Triều nhìn cô nghi ngờ :

- Phải không đó ? Hay là nước mát làm cô buồn ngủ hơn ?

Vén tóc ra sau búi thành một búi , cô hắng giọng hỏi anh :

- Hồi nãy anh bảo có chuyện gì nói với tôi mà ?

- À phải.

Triều ngập ngừng một chút rồi hỏi :

- Tôi tính đề nghị với cô là ... đừng có làm công việc đó nữa , có được không ?

- Công việc gì ? Ý anh nói là cái nghề ... khéo tay của tôi đó à ?

Triều gật.

Yến Phi lấy tay che miệng , giấu một cái ngáp :

- Sao được ? Anh cũng biết tôi đâu có biết làm gì khác.

- Thì tôi sẽ kiếm cách giúp cô.

Yến Phi dụi dụi mắt cười :

- Định cho tôi mượn thêm tiền chứ gì. Nếu anh tốt như vậy tôi không từ chối đâu.

Trái với dự đoán của cô , Triều lắc đầu :

- Không , tôi không muốn giúp cô bằng một cách khác.

- Cách gì ? - Yến Phi hơi ngạc nhiên.

Im lặng giây lát như nghiền ngẫm lại quyết định của mình , Triều nhìn cô và bắt đầu mở lời :

- Cô mười tám tuổi phải không ?

Yến Phi nhăn mặt :

- Nói với anh rồi mà , có cần coi lại giấy tờ không ?

Triều vội xua tay :

- À không , xin lỗi , tôi chỉ muốn hỏi lại cho chắc thôi.

Cô lờm anh :

- Còn hỏi gì cho chắc nữa không ?

Triều phì cười :

- Chắc còn , tôi đang muốn hỏi thêm cô là ... cô học đến lớp mấy thì nghỉ ?

Yến Phi chau mày :

- Anh hỏi để làm gì ?

- Tôi thực sự muốn giúp cô có một nghề khác , một việc làm khác , dĩ nhiên là phải hỏi cô kỹ càng một chút rồi.

Cô nhìn anh một lúc như dò xét xem có gì dối trá trong câu nói của anh không , cuối cùng rồi cô cũng đáp :

- Hồi ở Viện cô nhi tôi chỉ học đủ để biết đọc biết viết , sau này tôi theo chú thím , tự mình có thể kiếm tiền nên mua sách tự học thêm.

Triều có vẻ quan tâm :

- Cô học những sách nào ? Lớp mấy ?

Yến Phi nhún vai :

- Tôi không biết học lực của tôi bây giờ có thể so với lớp mấy , nhưng ngoại trừ Toán là môn tôi không thích , còn tất cả các sách khác tôi đều thích và

mua đọc. Văn , Lý , Hóa , sinh vật , địa lý gì đó ... không hẳn là học , tôi chỉ thấy thích nên xem qua thôi , không chính xác và tuần tự từng lớp đâu.

Triều ngẫm nghĩ mà thấy lạ lùng. Có thể tự học kiểu đó được không nhỉ.

Anh hỏi thử cô :

- Vậy cô có thích đi học tiếp không ?

- Học tiếp ? Tôi hả ? - Yến Phi ngạc nhiên.

- Ủ , - Triều giải thích - Tôi thấy cô có thể xin trắc nghiệm cô đến lớp nào thì học lớp đó.

Yến Phi xua tay cười :

- Thôi đi , đừng giỡn nữa. Anh bảo tôi học tiếp à ? Lấy ai nuôi cho tôi học ? Đó là chưa kể cái cảnh một đứa già đầu như tôi mà ngồi học chung với đám lau nhau , coi sao vô ? Tôi học rồi thì giờ đâu kiếm tiền đóng tiền nhà , tiền đâu xài ? Đó là chưa kể ...

Chuông điện thoại reo vang cắt ngang lời Yến Phi, Triều nhắc máy nói nhanh :

- Triều đây !

Đầu dây đang kia nói gì đấy , làm anh phải kêu lên :

- Khoan khoan đã , anh nói rành mạch xem nào , chuyện gì xảy ra ?

Quay lại ra hiệu cho cô chờ anh một chút , anh chăm chú lắng nghe tiếp. Có vẻ như là chuyện khó khăn , đôi lông mày anh cau lại như phải suy nghĩ để tìm hướng giải quyết.

Triều không để ý rằng Yến Phi đang ngáp dài. Quạt chạy êm ru trên trần nhà cho cô luồng gió nhẹ nhẹ , gương mặt sạch sẽ tinh tươm làm cô càng thoải mái hơn.

Liếc về Triều , cô thấy anh đã ngắt máy và đang gọi số máy khác. Vần tắc ra những lệnh gì đó nghe thật quả quyết , anh nói những gì là vật liệu , kho bãi , giá cả ... Cô nghe mà chẳng hiểu gì. Dựa người vào nệm ghế , cô lười biếng

nhắm mắt lại , định bụng thư giãn một chút trong thời gian chờ đợi Triều.
Khi sự cố ở công ty tạm giải quyết xong , Triều quay lại thì thấy Yến Phi đã ngủ khò. Đầu cô tựa nghiêng trên lưng ghế , mớ tóc dài giờ chảy tung xuống lưng. Trông cái dáng cô ngồi lệch chẳng thoải mái chút nào , vậy mà cô cũng ngủ được , mà ngủ thật ngon lành mới lạ.

Cô vẫn còn trẻ con quá. Triều lắc đầu. Cuộc nói chuyện giữa cô và anh chưa đến hồi ngã ngũ , vậy mà cô đã ngủ mất rồi.

Nhìn đôi sandal còn dưới chân cô , anh ngần ngừ một chút rồi cúi xuống nhẹ tay tháo ra cho cô. Khẽ khàng đỡ đôi chân cô và xoay cho cô nằm ngang trên nệm ghế , anh đứng dậy ngắm gương mặt say ngủ của cô một chút rồi mỉm cười.

Thôi cũng được , để cô ngủ một tí vậy. Trong thời gian ấy anh sẽ trở về công ty xem xét vài việc mới được.

Đầu năm nhưng công việc vẫn không ngớt. Mọi khi Triều không để ý , nhưng hôm nay đối diện dáng vẻ ngủ bình yên của Yến Phi , anh đâm ra thấy công việc thường ngày của mình nặng nề và mệt nhọc quá.

Giờ đây anh chỉ ước mình cũng có những giây phút bình yên thoải mái như cô vậy.

Khi Yến Phi tỉnh dậy thì trời đã về chiều. Ánh nắng vàng vọt qua cửa sổ cho cô ước định khá chính xác thời gian ngủ gục của mình.

Đưa tay vuốt lại mái tóc và bới lên cao, cô thầm trách mình đĩnh đoảng.

Uống có ba ly rượu, vậy mà cũng ngủ được ngay trên ghế nhà Triều. Cô nhìn quanh căn nhà trống trải, cửa nhà trống vắng , không thấy Triều đâu. Có một mảnh giấy trên bàn. Cô cầm lên xem, chữ Triều nghiêng nghiêng, cao cao như dáng của anh. Trong đó viết :

"Tôi có chút việc cần phải ra ngoài giải quyết. Trong bếp có đồ hộp, Phi dậy đói bụng thì mở ra ăn và đợi tôi về. Trong phòng ngủ của tôi vẫn còn tiền

nhưng mong là lần này không bị cô "mượn" nữa.

Triều

T.B. Nhớ ở nhà nhé, tôi có chuyện còn chưa kịp nói xong với cô."

Yến Phi gượng cười, thả bức thư xuống bàn. Cái anh Triều này lạ quá. Hôm trước cô đi viết thư để lại, anh cũng bắt chước. Nhưng thư của cô viết cho vui, còn thư của anh viết nhột quá chừng. Bộ anh tưởng cô không kiếm được tiền, cứ chờ lúc anh vắng nhà là mượn của anh sao kìa.

Bỏ bức thư nằm đó, cô vào phòng tắm rửa mặt cho tỉnh táo. Nước mát lạnh làm cô thoải mái. Rồi như quyết định nhanh, cô đóng cửa then cài cẩn thận căn phòng, sau đó trút vội bộ đồ của mình ra đứng trước vòi sen thả nước. Thật đúng như cô dự đoán. Nước lạnh làm cho cô nổi gai ốc thật nhột. Mở nước hết cỡ, cô cười thật to với trò của mình.

Những căn phòng rẻ tiền mà cô trọ đâu có chỗ nào có vòi sen. Đã vậy nhà tắm ẩm thấp, đâu có sạch như gian nhà này.

Với tay vào góc kệ trong phòng, cô lấy cục xà phòng màu vàng nghệ còn dở đưa lên mũi thấp. Chà ! Chẳng biết hiệu gì mà mùi thơm thoang thoảng thật dễ chịu. Cô chà xà bông lên người, hông hiểu sao cô chà lên luôn cả tóc. Mái tóc dài của cô làm cục xà bông mòn hẳn đi.

Lần xả nước này, Yến Phi khác phá ra vòi nước có hai bên màu xanh và màu đỏ. Cô xoay mở thử cái khóa ngò ngò ấy, bật luôn công tắc nhỏ bên cạnh luông nguồn nước nóng. Khỏi nói cũng biết cô thích thú tới cỡ nào với phát hiện này.

Sau khi gội đầu, tắm táp chán chê, Yến Phi lấy cái khăn choàng trắng vắt trên móc quần quanh người, rồi trở lại bồn rửa mặt, cô thử mở chiếc tủ nhỏ có tấm kính phía trên. Có một mớ chai lọ linh kinh trong ấy. Yến Phi cầm lên thăm soi, chai thì đựng kem cạo râu, chai thì đựng dầu thơm sau khi cạo râu ...

Đóng cửa lại với chút thẹn sau khi sục sạo vào vậ dụng riêng tư của Triều. Đàn ông cũng điệu góm, đồ trang trí của Triều còn phong phú hơn của cả cô nữa.

Lau khô tóc và thân người, cô mặc lại quần áo. Dù bộ quần áo cũ có làm cô khó chịu phần nào, nhưng đầu tóc và thân thể mát mẻ cùng làm cô thấy thoải mái đôi phần. Chải tóc cho suông xong, cô chấp tay sau lưng, cho phép mình đóng vai khách đi dạo một vòng quanh nhà.

Tầng dưới ngoài phòng tắm sạch sẽ, phòng khách trống trải với bộ salon, nhà bếp có tủ lạnh và phòng ngủ có bàn làm việc đầy áp giấy tờ và bản vẽ cô đã biết qua rồi, nên chỉ còn tầng lầu trên là cô chưa tham quan qua thôi.

Ý nghĩ vừa tới là Yến Phi đã chân trước chân sau bước lên cầu thang. Tầng lầu của nhà Triều chỉ vồn vẹn có hai phòng, bên ngoài là cánh cửa thông ra sân thượng có giàn hoa giấy. Phòng trong cũng khóa cửa nên Yến Phi không vào xem thử được. Phòng kế tiếp không khóa, cô đẩy cửa bước vào và nhìn quanh.

Căn phòng này ngoài một cái bàn cũ và một tủ kính rộng đựng đầy sách chẳng còn gì khác. Căn phòng không bụi bậm, chứng tỏ thường có người ghé vào. Nhưng phòng trống thế này, chẳng lẽ Triều thường ghé vào chỉ để xem sách.

Yến Phi lại gần tò mò cầm vài quyển sách lên xem. Toàn là sách kỹ thuật, cô chẳng hiểu gì ráo. Có thể gọi đây là phòng sách không nhỉ ? Cô ngó ngán nhìn một lúc rồi đành chất lười đi trở xuống.

Triều thật lạ đời, nhà thì xây rộng rãi, có sân, có nhà xe hẳn hoi, nhưng ngoại trừ phòng tắm còn coi được, các phòng khác đều trống huênh, trống hoắc. Triều làm nghề xây dựng, lại có vẻ khá giả với nghề, tại sao không trang bị, sắm sửa cho nhà có tiện nghi đàng hoàng, xứng đáng với vẻ đồ sộ bên ngoài của căn nhà.

Cả nhà không có một lọ hoa, một bức tranh, ngay cả tờ lịch cũng không. Nếu cô mà ở đây, nhất định cô sẽ trang trí lại, cô sẽ dọn lại vật dụng căn phòng kia, cô sẽ bài trí lại gian phòng khách này, và nếu anh cho phép, cô mua hoa tươi để cắm những lọ cúc vàng rực rỡ đây đó.

Còn nữa, cô nhớ tháng trước có ghé tiệm chụp những tấm chân dung rất đẹp, người nhiếp ảnh còn nài cô cho anh ta xem phim để quảng cáo. Nếu cô tự đem phóng một tấm, sẽ treo ngay lên bức tường trống trong phòng anh. Ngồi ngay bàn làm việc, mỗi khi khó tính toán, anh ngẩng lên là đã thấy cô mở miệng cười khuyến khích rồi.

Yến Phi bật cười, rồi chợt đỏ mặt xấu hổ với cơn mơ mộng của mình. Cô vô duyên thật, sao tự dung lại nghĩ vớ vẩn gì đâu. Đây đâu phải là nhà cô, đây là nhà Triều mà. Với anh, cô chỉ là một cô bạn nhỏ tội nghiệp mà thôi.

Yến Phi cắn môi, cái đau làm cô tự thức tỉnh mình. Cô, một đứa con gái lang thang, một đứa con gái tứ cố vô thân, lấy nghề ăn cắp làm phương tiện sinh sống. Cô không là gì của xã hội, và càng không là gì đối với anh.

Cô lắc nhẹ đầu. Đã không là gì thì cũng nên biết rõ phận mình. Tên cô vốn đã là cánh chim xa xôi thoát đến thoát đi rồi mà. Đáp lại thì người ta biết đây, nhưng nếu bay đi cũng có ai nhớ đến đâu.

Không khí tĩnh lặng của ngôi nhà làm Yến Phi buồn hơn, cô ngẫm nghĩ một chút rồi đành làm theo quyết định vừa chợt đến của mình.

Trở lại bàn tìm cây viết và xé trong cuốn sổ điện thoại của anh một tờ giấy nhỏ, cô mím môi viết một mạch:

"Tôi vốn ghét chuyện đợi chờ nên đành đi trước vậy.

Yến Phi.

T.B. Tiền anh vẫn còn nguyên trong tủ, đợt trước tôi còn chưa trả, đâu dám mượn thêm, tôi có thể tự soay sở lấy. Chừng nào có tiền trả sẽ gặp anh. Vậy nhé!"

Viết xong mẫu thư , cô dẫn trên bàn đúng chỗ của thư anh , Rồi khoát túi xách lên vai. Cô tìm một ổ khoá nhỏ sau cánh cửa sắt. Ra ngoài khóa lại cửa nẻo cho anh cẩn thận , cô mới rời đi , lòng bồn khoăn không biết anh có mang chìa theo không.

Nắng chiều đã nhạt dần ,gió cuốn theo những chiếc lá chạy xào xạc trên đường hẻm vắng. Thả chuyện không vui theo cơn gió , Yến Phi đi bộ ra đường miệng huýt sáo một bài ca vui nhộn. Trong đầu cô lờn vờn con số ba mươi lăm ngàn.

Ba mươi lăm ngàn vốn vẹn. Chà ! Phải tìm việc làm gấp mới được.

Cô chợt nghĩ đến cửa hàng bán đồ điện tử lúc nào cũng đông khách của nhà họ Hoàng.

Lại đó quấy phá một chuyến vậy.

Đưa mẹ vào tận cổng sân bay , Triều đợi chuyến bay cất cánh rồi mới quay lại xe.

Hôm nay là một ngày chủ nhật nắng đẹp , đường phố thật đông người , Triều mở cửa kính để gió lùa vào. Anh cho xe chạy chậm chậm trên đường và miên man suy nghĩ.

Mẹ bị bệnh viêm khớp. Cuộc điều trị trong nước lâu nay vẫn không có kết quả khả quan , nên anh đã liên hệ với những người thân của mẹ Ở Pháp , giúp anh làm thủ tục xin cho mẹ ra nước ngoài điều trị.

Dù biết trước cuộc điều trị này sẽ khá dài và rất tốn kém , nhưng anh vẫn quyết định đưa mẹ đi.

Cũng là một cô nhi , nhưng anh may mắn được mẹ nhận đỡ đầu và chu cấp cho anh học hết bậc trung học. Ngày xưa vì hay công tác xa , mẹ cho anh học nội trú , nhưng những ngày hè , mẹ luôn đón anh về nhà. Dù là mẹ nuôi , nhưng mẹ đối xử với anh đầy yêu thương đùm bọc.

Khi trưởng thành , anh vào Sài Gòn vừa học đại học vừa tìm việc làm thêm , mẹ cũng vẫn mỗi tháng vào ra Sài Gòn thăm và khuyến khích anh.

Công việc , sự nghiệp anh có hôm nay đều nhờ công sức và tình thương của mẹ đem đến , nên anh nhất quyết lo cho mẹ đi nước ngoài chữa trị và coi đó là bổn phận của anh đối với mẹ.

Dòng xe cộ chợt dồn đông nằm im phía trước làm Triều sực tỉnh. Lại kẹt xe rồi. Anh lắc nhẹ đầu. Thành phố càng lúc càng đông người , chuyện kẹt xe bắt đầu như cơm bữa rồi đây.

Tuy hôm nay anh rảnh rồi , nhưng một sáng chủ nhật đẹp thế này mà mắt cả tiếng đồng hồ ngoài phố cũng không thích thú gì. Triều liếc vào kính chiếu hậu. Đằng sau anh cũng đầy xe , đằng trước thì không nhúc nhích , anh đã bị kẹt ngay giữa rồi.

Định với tay bật máy hát , nhưng anh lại thôi. Dựa vào nệm ghế , anh miên man suy nghĩ về công việc như một cách giết thì giờ. Chợt đâu đó bên ngoài cửa xe có tiếng cười thanh thoát của một cô gái. Giọng cười quen thuộc làm anh chú ý :

- Đã nói anh đi đường kia mà không chịu , lại cứ quẹo vào đây. Kẹt xe là cái chắc.

Giọng gã con trai cũng vui vẻ nói theo :

- Anh đâu biết Yên Phi có tài thấu hiểu thiên cơ như vậy.

Yên Phi ? Triều ngạc nhiên nhìn ra cửa xe. Đôi thanh niên dừng xe cạnh cửa sau xe anh , ngay ở làn vàng. Triều phải nhìn vào kính chiếu hậu mới thấy rõ.

Cô gái mặc bộ đầm trắng , tóc cột cao đang nhón nhơ ngòai sau yên quả đúng là Phi.

Triều nhìn gã thanh niên bảnh trai cầm lái chiếc Spacy. Thêm một kinh ngạc sững sờ nữa cho anh nữa khi nhận ra gã chính là Tùng Quý , cháu ruột Tú

Châu. Hai người có vẻ không để ý đến chiếc xe sát bên cạnh. Họ vẫn vô tư nói chuyện với nhau.

Yến Phi đưa mắt nhìn quanh rồi chắc lưỡi :

- Không biết còn phải đứng đây trong bao lâu. Hồi nãy phải chi anh chịu vào Super Bowl thì đâu có cảnh này.

Tùng Quý cười :

- Super Bowl có gì hay đâu. Bowling chơi hoài cũng chán.

Yến Phi xì một cái :

- Tôi dư biết tại sao anh nhất định không chịu đưa tôi vào đó rồi.

Tùng Quý chột dạ :

- Thì ... đâu có gì, tại anh chán Bowling thôi mà.

Yến Phi bĩu môi :

- Không phải anh chán Bowling mà tại anh ngán đụng đám bạn thân của anh, hay nói đúng hơn là ngán đụng cô bồ vẽ lông mày 1 đường nâu mỏng dính kia thôi, đúng không ?

Tùng Quý lúng túng :

- Em nói gì vậy, anh đâu có ngán ai. Hoàng Oanh ... cũng là bạn thường thôi mà.

Yến Phi nhún vai :

- Bạn thường hay đã dính hôn gì tôi cũng chẳng quan tâm đâu, làm gì mà anh phân trần dữ vậy.

Tùng Quý ngượng nghịu hơn :

- Cho dù anh với Hoàng Oanh quen biết lâu năm nhưng mà anh quý em hơn, không muốn vào Super Bowl là vì anh ngại cho em thôi. Hoàng Oanh cũng... dữ lắm.

Yến Phi nhướn mắt cười :

- Cám ơn anh đã gián tiếp khen tôi nhiều hơn. Nhưng rủ anh chở ra sân bay,

tôi đâu có nói chơi Bowling đâu mà anh ngại gặp mặt họ.

Tùng Quý ngạc nhiên ;

- Vào Super Bowl , không chơi Bowling thì chơi cái gì ?
- Thì đi siêu thị ngắm nghía chơi. Tôi nghe nói ở siêu thị đó có nhiều hàng lắm. Chứ Bowling Bow liếc gì đó tôi đâu có biết chơi.

Tùng Quý vỡ lẽ :

- Tưởng gì, Yến Phi muốn mua sắm phải không ? Vậy cũng đâu cần đòi anh chở ra Super Bowl. Nhà anh có hai cái siêu thị nằm ở trung tâm thành phố cũng lớn và nhiều hàng đâu thua gì ngoài này, để anh đưa em đến đó tha hồ mà mua sắm.

Yến Phi cười cười nhìn băng quơ lên trời:

- Phi nói là ngắm ngó thôi, chứ đâu có định mua sắm gì.

Nỗi e ngại tiêu tan, Tùng Quý cười sáng khoái:

- Vào siêu thị mà ngắm ngó thôi thì phí công, hôm nay coi như anh tặng quà sinh nhật cho Yến Phi đi, em muốn mua gì tha hồ mà lựa chọn.

Yến Phi tròn mắt trông thật “ngây thơ”:

- Sinh nhật của Phi cuối năm mà, đâu có sinh nhật gì giờ này?

Tùng Quý quay lại hắng giọng :

- Năm nay em bao nhiêu tuổi rồi Yến Phi? Mười bảy hay mười tám?

Yến Phi nhúu mày cộc lốc:

- Anh hỏi làm gì?
- Thì em cứ nói ra đi.

Cô ngập ngừng một chút:

- Mười tám. Thì sao kia?

Tùng Quý cười, vẻ tự mãn và hào phóng :

- Vậy thì coi như hôm nay anh mua quà cho những lần sinh nhật trước của em. Em có quyền chọn mười bảy món hàng làm quà cho mình. Quà năm nay

thì đến ngày anh sẽ đích thân chọn lựa.

Yến Phi nhìn sững Tùng Quý, đôi mắt cô tròn xoe với sự bất ngờ và nỗi ngạc nhiên thật sự.

Nhìn không nổi trước vẻ mặt ngơ ngác ấy, Tùng Quý đưa tay bẹo má cô cười:

- Làm gì mà ngẩng người ra thế ? Anh chỉ trách mình quen biết em quá trễ thôi, đáng ra là phải quen từ khi mới sinh kìa, phải không? Vậy để anh bù cho em mười mấy năm thiếu sót đó.

Gương mặt chợt tái nhợt, ánh mắt như tối lại khi nghe câu hỏi ấy, Yến Phi cup mắt xuống lặng thinh, Tùng Quý nhận ra vẻ khác lạ của cô, anh chàng cuống quýt:

- Sao vậy Yến Phi? Anh nói sai à?

Yến Phi ngẩng lên với gương mặt kín bưng và có phần lạt lẽo, cô cười gượng:

- Anh không thấy là mình đang đứng giữa đường à? Có bao nhiêu là người. Lúc này Tùng Quý mới nhận ra điều Yến Phi nói là đúng. Nhưng vài ánh mắt nhìn trộm và vài nụ cười hiếu kỳ xung quanh dường như chỉ làm anh ngượng phứt chốc thôi. Định quay qua nói với cô điều gì đó, chợt hông anh bị véo nhẹ một cái. Giọng Yến Phi vang lên bên tai:

- Đường sắp thông rồi kìa, anh còn ở đó kiếm chuyện trêu chọc tôi à?

Dòng xe cộ chen đặc phía trước quả nhiên đang nhúc nhích dần. Đôi mắt vẫn lơ đãng của Yến Phi chợt vô tình lia phải kính chiếu hậu chiếc xe kế bên.

Giật mình hoa mắt, cô nhìn kỹ lại chiếc xe.

Quả thật này giờ cô ở cạnh chiếc xe của Triều. Cô đã có lần ngồi lên chiếc xe này, vậy mà vẫn vô ý không nhận ra nó.

Yến Phi phân vân một chút rồi đánh bạo nhìn lại kính chiếu hậu. Ánh mắt nghiêm lạnh của Triều làm cô chợt rùng mình cup mắt xuống.

Ngồi trước, Tùng Quý phản nản:

- Lâu ghê ! Biết vậy nghe lời em, đi đường khác có phải là giờ này tha hồ vi vút ở trung tâm thành phố rồi không. Tại anh hết.

Câu nói vô tình của Tùng Quý phần nào đánh thức Yến Phi. Cô sực nhớ đến cảm nhận của mình hiện tại.

Sao kỳ vậy nhỉ? Cô việc gì phải ngại khi đụng mặt Triều lúc này. Mọi quan hệ giữa cô và Tùng Quý có liên quan gì đến Triều đâu mà cô sợ. Giữa anh và cô chỉ có số tiền mượn hôm nào là đáng nhớ thôi mà, cô sẽ tìm gặp anh để trả. Có gì đâu!

Trần tĩnh lại mình, Yến Phi hít một hơi dài và nhìn thẳng vào chiếc kính nhỏ nhỏ kia như muốn đối lại với Triều. Anh cau mày như ngầm nói với cô điều gì đó.

Phía trước đường bắt đầu thông, cô mím môi vỗ vai Tùng Quý:

- Mặc đảm ngồi đằng sau không thoải mái lắm. Hay anh để tôi chở cho.

Tùng Quý ngạc nhiên:

- Em chở? Được không đó?

Yến Phi nhún vai:

- Spacy thôi mà, có gì ghê gồm đâu.

- Vậy anh ... ngồi sau à? – Tùng Quý ngớ ngẩn hỏi.

Yến Phi có vẻ sốt ruột:

- Tất nhiên rồi. Trừ phi anh muốn ở lại con đường này, hay muốn đi xe taxi cho tốn tiền chơi thì không kể.

- Ồ, anh đi với em mà. – Tùng Quý gật đầu lia lịa.

- Vậy đôi tài đi chứ - Yến Phi hỏi.

Tùng Quý sốt sắng bước xuống nhường tay lái cho Yến Phi, gương mặt anh chàng có một vẻ hí hửng khác thường.

- Gì vậy? – Yến Phi hỏi ngay.

- Hả? Em hỏi gì?

Yến Phi nghi ngờ:

- Anh đang nghĩ gì trong đầu đó?

Tùng Quý vội vàng đáp:

- Đâu có, đâu có gì. Tại ... nếu em để anh đằng sau, không chỗ vịn thì anh ôm eo ráng chịu đó.

Yến Phi lại xì một cái:

- Tưởng gì. Khỏi sợ tôi trách. Anh không ôm eo cho chắc thì mới dễ có chuyện.

Ngồi sau lưng Yến Phi, câu nói của cô làm Tùng Quý chưa hiểu kịp, anh chồm người lên tính hỏi lại thì cô đã đề máy phóng xe đi. Tùng Quý vội vàng chớp lấy cái eo nhỏ xíu của cô, cũng lập tức hiểu ngay ý của câu nói kia.

Triều nhìn theo chiếc xe lạng lách như trò xiếc trước mắt cho đến khi mất hút. Chậm rãi lùi đuôi theo dòng xe phía trước, anh chùng lòng thở dài.

Đúng là cô. Tại sao lại đi với Tùng Quý? Hắn đã có bạn gái, dường như có lần anh nghe Tâm An nói loáng thoáng chuyện nhà Tú Châu dự định chuyển hôn nhân cho hắn rồi mà? Yến Phi làm hay cô cố tình chen vào cuộc hôn nhân đang được sửa soạn đó? Cô muốn gì vậy? Có phải cô đang toan tính trục lợi gì ở Tùng Quý, đứa cháu trai của họ Hoàng giàu nổi tiếng kia? Hay cô thực sự thích hắn?

Triều thật không hiểu nổi Yến Phi. Cô túng tiền nên lại giờ trò cũ chẳng? Hôm đó tại sao cô không chờ anh? Tại sao cô không đợi để nghe anh bàn chuyện? Chẳng lẽ cô vô tình không biết anh thực sự muốn giúp đỡ cô, muốn cô có cuộc sống tốt hơn?

Triều chợt thấy thêm một điều thuốc. Đầu anh đang rối tinh. Gia đình Tú Châu, anh dư hiểu. Họ không dễ gì để đứa cháu đích tôn kia quen biết qua

lại với những cô gái không rõ lai lịch. Nếu yêu Tùng Quý, nghĩa là Yên Phi thật sự chạm vào lửa rồi mà có lẽ cô còn chưa biết.

Anh phải làm gì để giúp cô đây?

Triều giữ tay lái bằng một tay, anh lục tìm gói thuốc bằng tay còn lại. Đốt một điếu, anh thả hơi khói đầu rồi nhần nhần trán suy nghĩ.

Đường như thật sự thông. Xe Triều lăn bánh nhanh hơn trên con đường rộng. Nắng chủ nhật chiếu tia nhạt nhòa qua bóng lá trên cao.

O o O

Yên Phi nhất định bắt Tùng Quý thả cô xuống đầu hẻm. Thấy cô vương vãi với mấy túi mua hàng khi leo ra khỏi yên sau, anh nài:

- Sao không cho anh đưa em vào luôn nhà, xách lùm xùm thế này làm em mệt thêm đó, làm sao em xách hết.
- Tôi xách được hết mà, anh khỏi lo.
- Nhưng mà đồ công kênh lắm.

Dồn mấy túi xách vào một tay, cô cười:

- Mấy cái này có nặng gì đâu. Hẻm ngoằn nghèo mất công anh thôi. Để tôi tự vào được rồi.

Gỡ thêm hai cái túi xách to nhất máng trên xe, Tùng Quý đưa cho cô và cầu nhàu:

- Chứ không phải em còn e dè không dám cho anh biết nhà à?

Đón lấy hai túi nhựa ấy, Yên Phi phì cười :

- Chỉ là nhà mướn, anh biết hay không biết cũng đâu quan trọng gì. Tại tôi thấy hẻm sâu mà lại hẹp, anh lỡ vô thì khó mà quay đầu xe nên mới nói anh đậu ngoài đây thôi mà.

Tùng Quý liếc vào hẻm. Quả thật cái hẻm trước mặt anh chẳng dễ dàng vào ra chút nào. Anh lắc đầu phàn nàn:

- Em thuê chi nhà ở chỗ như vậy không biết. Khu này có vẻ ... hơi phức tạp.

Yến Phi nhún vai:

- Không biết lý do à? Tại rẻ đó. Mỗi phòng chỉ có hai trăm ngàn, rẻ ghê không?

- Rẻ như vậy thì phức tạp một chút cũng chẳng sao.

Mắt quan sát nét mặt cô, Tùng Quý hắng giọng dò dẫm:

- Để vài bữa anh sẽ kiếm giúp em một chỗ khác ...

- Ái chà, cho tôi xin đi anh Quý – Yến Phi xua tay ngắt lời – Anh cần gì phải phiền như thế.

- Nhưng ý anh là ...

Yến Phi cười vang:

- Ý anh ra sao tôi hiểu nhưng chuyện này miễn bàn nhé. Tôi xưa nay vẫn thích tự mình quyết định lấy trong những việc này.

- Em khó thuyết phục thật – Tùng Quý lắc đầu.

Yến Phi không đáp, cô bỏ mớ túi đựng hàng xuống đất, dùng ngón chỏ gõ gõ vào mặt đồng hồ ở cổ tay Tùng Quý, mắt nhướng như đợi anh hiểu ý.

Tùng Quý phì cười:

- Lại đuổi khéo anh về à? Được rồi anh vào hẻm trước đi, anh sẽ về.

- Không. Anh về trước đi cái đã.

- Có gì khác nhau đâu?

Yến Phi ngoan cố lắc đầu:

- Tôi vẫn muốn vậy.

Tùng Quý thở ra như chịu thua:

- Thôi được, anh về trước, nhưng ... bao giờ chúng ta gặp lại?

Yến Phi ngẫm nghĩ một chút trước khi trả lời:

- Tôi sẽ gọi điện cho anh. Chủ nhật sau.

- Lại chủ nhật, phải mất cả tuần nữa.

Yến Phi cười:

- Chỉ hẹn anh một ngày chủ nhật, chờ cho anh sáu ngày còn lại để đi thăm vị hôn thê của mình là đúng quá rồi. Dù gì mình cũng chỉ là bạn thôi mà.

Câu nói của cô làm Tùng Quý nhăn mặt, anh cố nói lỏng để vớt vát:

- Nhưng... sao em không cho anh số điện thoại hay ít nhất cũng biết địa chỉ nhà em trọ, tiện dịp anh ghé thăm hay đón em đi chơi? Lần nào cũng đón em ở đầu hẻm ... hơi bất tiện.

Yến Phi cười tự chủ:

- Để tôi suy nghĩ lại đã.

- Yến Phi!

Tùng Quý định nói thêm điều gì đó nhưng nhìn nét mặt thản nhiên của cô, anh đành để dành những lời thuyết phục nài nỉ ấy cho lần sau.

Dù chỉ mới quen biết và hẹn được cô đi chơi vài ba lần, nhưng anh có thể hiểu đôi chút về cá tính ương bướng không giống ai của cô. Có lẽ cũng chính vì vậy mà cô trông rất đặc biệt dưới mắt anh, khác xa những cô gái anh từng quen biết và kết bạn. Cô vừa trong sáng, vô tư, lại vừa phức tạp, khó hiểu. Cái khó hiểu ấy thật thu hút anh.

- Anh để tôi đứng ngoài này này giờ rồi đây – Yến Phi tăng hăng.

Tùng Quý cười nhìn luyến tiếc cái dáng dễ thương của cô dưới trời nắng nhạt:

- Thôi được, vậy ... anh về trước nhé.

Cô gật đầu, tiễn anh với một nụ cười.

Tùng Quý khuất bóng sau cửa quẹo tí xa, cô bỗng chốc như trở thành người khác.

Nụ cười tắt trên gương mặt cô. Đưa mắt nhìn xuống đồng túi đựng hàng dưới đất, cô có vẻ trầm ngâm.

Mười bảy túi thật to. "Mười bảy món quà sinh nhật muện anh tặng cho em".

Yến Phi cười nhạt. Quả thật là quá muện.

Cô cúi xuống gom những quai túi ấy lại bằng hai tay. Bàn tay cô nhỏ bé quá, những món quà kia lại có vẻ cồng kềnh, cô khó mà với tay gom hết được. Giữa lúc cô chật vật với đồng hàng ấy, có đôi bàn tay rắn rỏi với những ngón dài mạnh khỏe cũng vươn ra gom phụ cô. Yến Phi ngẩng phắt đầu lên với nét mặt bức dọc.

- Không muốn tôi phụ một tay à?

Gương mặt Yến Phi dịu xuống khi nhận ra người ấy là Triều.

- Sao anh lại ở đây?

Triều nhún vai không đáp. Yến phi cũng không hỏi thêm.

Anh gom hộ cô cả chục túi hàng. Khi vừa nhắc chúng lên, anh có vẻ bất ngờ với trọng lượng nhẹ hẫng của chúng.

- Xách luôn vào nhà cho tôi chứ?

- Tất nhiên – Triều đáp gọn.

Yến Phi đi trước. Triều ngạc nhiên khi thấy cô không vào con hẻm hẹp đó mà đi tiếp một đoạn đến một ngã ba đường. Anh cũng xách mấy túi ấy đi theo.

Queo vào con đường nhỏ ngập rác và đầy những hàng quán bán đủ thứ thức ăn, cô dừng trước một chân cầu thang mộc meo cũ kỹ, cạnh một quán cơm bình dân ế ẩm.

Đưa mắt nhìn Triều, không thấy anh nói gì, cô hít một hơi dài rồi đi lên cầu thang. Những bậc thang gỗ ghè, nhám nhở thật tương phản với bộ váy áo trắng tinh dễ thương của cô.

Hai tay đã bận bịu, cái đầm hơi xòe và đôi giày cao gót khiến cô ngượng nghịu bước chân, nhất là ý thức có Triều ở vài nấc thang dưới.

Như hiểu nỗi e ngại của cô, Triều đề nghị khi vừa hết một đoạn thang:

- Hay để tôi cầm hết mớ đồ của cô cho, như vậy tiện hơn.

Yến phi chẳng khách sáo, cô trao cho anh một bên tay cầm. Rảnh được một

tay, cô giữ lại gấu váy nên dễ bước hơn. Lên đến tầng lầu thứ hai, cô dừng lại mở khóa cánh cửa gỗ đầu tiên ở hành lang bên phải.

Căn phòng nhỏ xíu tối om, Triều phải nheo mắt mới nhận được vài vật dụng đây đó.

- Anh để mớ đồ đó xuống sàn nhà đi.

Thấy chìa khóa lên cái bàn nhựa thấp tè, cô vừa nói vừa tháo giày ra quăng vào góc.

Triều làm theo lời cô. Sàn nhà tuy cũ nhưng rất sạch sẽ.

Anh cũng cởi giày ngồi bệt luôn xuống và đưa mắt nhìn quanh. Phòng nhỏ nhưng trống trải.

Ngoài cái bàn đựng sách báo linh tinh mà cô vừa thấy lên chùm chìa khóa.

Phòng chỉ có thêm tấm nệm ngủ sát vách, một cây móc quần áo, tấm kiếng treo trên tường, cái tủ nhỏ bên trên có một túi du lịch to. Tất cả chỉ có thế.

- Anh uống gì không?

Triều ngạc nhiên đảo mắt thêm lần nữa căn phòng:

- Có thức uống ở đây à?

Yên Phi thản nhiên đáp:

- Ở đây tất nhiên là không có, nhưng dưới đường có. Anh uống gì? Nước ngọt nhé hay cà phê đá?

Triều gật:

- Thứ nào cũng được, nếu cô cũng uống.

Yên Phi thò đầu ra cửa đưa ngón tay lên miệng huýt một tiếng nhỏ nhưng lanh lảnh. Vài giây sau, một đứa nhóc chừng sáu bảy tuổi chạy đến trước cửa gương mặt lem luốc nhưng tươi cười:

- Chị Phi mua gì hả?

Yên Phi chìa ra một tờ bạc đỏ, hào phóng nói:

- Hôm nay về sớm hả? Gọi cho chị hai ly cà phê, dư cho em.

Thằng nhóc nhận tiền miệng cười càng tươi hơn, nó phóng xuống thang trong phút chốc.

- Thằng bé lanh lẹ ghê. - Triều lên tiếng.

Yến Phi quay lại cười:

- Nó làm việc còn lanh lẹ hơn.

Triều nhú mày:

- Nó cũng ...

- Ờ, không, không phải “đồng nghiệp” của tôi đâu. Nó bán vé số cào, kiêm thêm việc giao nhận phơi cho huyện đề khu này. Khôn khéo lanh lẹ nên phụ mẹ nuôi một đám em lóc nhóc mấy đứa đó, nó giỏi lắm.

Thằng nhóc đã trở lên, kệ nệ với cái khay có hai ly cà phê đá và ấm trà. Phụ đỡ cho nó, Yến Phi cau mày:

- Sao không nói bà Năm Ú bung lên đây, em mang chi cho cực vậy.

Thằng nhỏ vừa thở vừa cười:

- Tại em nói bà để em đem luôn. Hôm nay em nghỉ bán một buổi, rảnh mà chị Phi.

Yến Phi ngạc nhiên:

- Nghỉ một buổi? Nhà em có chuyện gì à? Mẹ em làm mệt?

Thằng nhóc cười:

- Không phải. Tại hôm nay ... thằng Tí thôi nôi. Má biểu em nghỉ một bữa, nhà nghèo, nghỉ xả hơi một bữa cũng không sao, ở nhà má nấu xôi chè cho ăn.

- Chút em múc cho chị một chén chè nha. - Thằng nhóc nói.

Yến Phi bật cười:

- Thôi khỏi. Chị đi ăn ở ngoài đường rồi, bụng no đủ lắm. Em để cho tụi nhóc ăn đi.

Thằng nhỏ cười quay ra. Chợt Yến Phi kêu lên:

- À, khoan đã.

Cầm lên một túi nhựa, cô lấy ra một con thú nhồi bông to đưa cho thằng bé:

- Chị không có gì, coi như cái này là quà chị tặng cho thằng Tí và tụi em vậy.

Thằng nhóc ngơ ngác đưa tay ôm lấy con thú rồi trở mắt nhìn kỹ:

- Cái này... còn có “mặc” nữa. Đồ chơi xịn mà chị Phi?

Yến Phi phẩy tay cười:

- Thì đã nói cho em rồi mà. Ôm về đi.

Gương mặt khôn lanh của thằng bé phút chốc như bừng vẽ vô tư trẻ con, nó reo lên vui sướng:

- Chị Phi cho em thiệt hả. Trời ơi, sướng quá ! A ha !

Quên cả lời cảm ơn, thằng nhóc ù té chạy đi, tiếng reo hò còn vang vang lại.

Triều có vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy con thú nhồi bông trên tay thằng bé, anh vội qua đóng núi giữa nhà, và nhanh tay mở chúng ra. Thú nhồi bông, trong những mớ giấy gói, tất cả đều là thú nhồi bông. Gấu, chó, khỉ, hà mã ... đủ màu sắc sỡ, con nào cũng to đẹp.

- Mở coi mà không hỏi ý chủ nhân là bất lịch sự đấy “chú” – Tay khuấy ly cà phê, Yến Phi cười.

- Thú nhồi bông? – Triều cau mày.

- Thì là thú nhồi bông chứ là gì.

- Sao lại toàn là thú nhồi bông? – Triều lập lại.

Đẩy ly cà phê kia về phía Triều, Yến Phi nhướn mày

- Không vậy thì anh tưởng là gì? Vòng vàng , dây chuyền, cà rá?

Triều thẳng thắn:

- Theo tính khí cô thì tôi nghĩ chắc phải là như vậy. Có người tự dưng đưa về tiệm nhà rang mười bảy món quà tự chọn, cô thế nào mà không chọn những thứ đắt tiền nhất, hiệu quả nhất.

- Vậy sao? Anh thật tình nghĩ tôi như vậy à? - Cô gật gù – Cũng đúng đó chứ.

Nâng ly uống một hơi dài chất nước cà phê mát lạnh, cô thở ra khoan khoái khi dùng cườm tay chùi miệng.

Triều không bỏ qua thắc mắc của mình:

- Vậy là sao?

Ở hồ nhìn mớ thú nhồi bông chất thành đống.

Yến Phi nhún vai :

- Chẳng sao cả.

- Cô nhật định có chủ ý gì đây.

- Chà, anh nghĩ sâu xa ghê.

Triều quả quyết :

- Không dám cho là mình hiểu cô, nhưng trực giác cho tôi biết cô đang toan tính gì đấy với Tùng Quý.

Yến Phi cười cười :

- Cũng có thể.

- Cô đang tính gì vậy ?

Yến Phi nhìn Triều lạ lẫm :

- Sao tôi phải nói anh nghe ? Tôi và anh có mối quan hệ khá ... thân thật, nhưng cũng nên tôn trọng nhau chứ. Tôi đâu tò mò hỏi nah sao lại theo đến đây và bằng cách nào anh đến, đến làm gì. Vậy anh cũng đừng gạn hỏi tôi rột ráo như vậy chứ.

Câu nói của cô làm Triều cụt hứng. Yến Phi suy nghĩ một lúc rồi hắng giọng dò hỏi :

- Anh muốn biết có phải vì cô Tú Châu ? Ấy náy vì người tôi đang gạ gẫm là cháu của bạn gái anh.

Triều lắc đầu :

- Không phải. Tú Châu chỉ là một trong những người bạn cũ của tôi thôi. Chẳng có gì để tôi áy náy nếu cô quen biết hoặc yêu thương người nhà của bạn bè mình, chỉ có điều ...

- Điều gì ? - Yến Phi nhìn thẳng vào anh.

Triều thành thật :

- Tôi thắc mắc chuyện này chỉ vì quan tâm đến cô thôi. Nhà họ Hoàng xưa nay có tiếng lạnh lùng và khắc nghiệt, cho dù cô quen biết Tùng Quý là thật lòng hay mưu lợi gì thì họ cũng không để yên nếu biết được.

Yến Phi cười :

- Ghê vậy à ?

Triều nghiêm giọng :

- Đừng cười, tôi đang cảnh báo cô sự thật đó. Gia tộc nhà đó không đông người, nhưng có thể lực và tài sản mạnh hậu thuẫn. Người nhà họ không ai giỡn được đâu, nhất là Tùng Quý, vì hắn là cháu đích tôn của họ. Thêm nữa, hình như hắn cũng đã đính hôn rồi.

- Điều này tôi biết.

Yến Phi vẫn cười, có điều nụ cười nhạt nhéch.

Triều dịu giọng :

- Tôi nghĩ cô nên thôi đi cái trò đùa không có kết quả tốt này. Bạn bè kẻ cận cháu họ, họ tra cứu nguồn gốc kỹ lắm, mất công lại phiền hà và làm tổn thương danh dự cho cô. Lúc đó cô sẽ khó mà sống yên ở cái thành phố này : Yến Phi âm ừ như không để ý đến lời anh, cô đang cau mày suy tư chuyện gì đó. Có lẽ là chuyện khó nghĩ hoặc không vui, nên trông cô có vẻ ảm đạm u uất hơn.

Không muốn thấy cô ở trạng thái này, Triều tăng hăng như để đánh thức cô :

- Hôm trước cô bỏ đi gấp quá, tôi không kịp nói rõ ý mình cho cô nghe, mấy tháng nay, tôi có để ý tìm cô nhưng lại không gặp.

Yến Phi hơi ngẩng lên :

- Anh tìm tôi làm chi ? Về tiền nợ hôm trước à ?

Triều khoát tay nhún mặt :

- Đã nói đừng nhắc đến số tiền ấy mà. Tôi muốn gặp cô chỉ là nói rõ câu chuyện dở dang hôm đó thôi.

- Chuyện gì ? Giờ gặp tôi đây rồi, anh nói thử ra đi - Cô đều giọng.

Nhìn thẳng vào gương mặt còn vương vết u hoài của cô, anh nói :

- Tôi muốn ... bảo trợ cho cô học lấy một nghề gì đó cô thích.

Câu đề nghị của anh tan trong sự im lặng của Yến Phi. Triều ngạc nhiên nhìn cô :

- Có nghe tôi nói gì không ?

Yến Phi gật, giọng cô nhỏ nhẹ :

- Tôi có nghe. Anh muốn giúp tôi học một cái nghề chứ gì.

- Vậy ý cô ra sao ? - Triều hỏi.

Cô không trả lời mà nhìn anh một lúc rồi hỏi lại :

- Sao anh lại muốn giúp tôi ?

Triều nhún vai nói đơn giản :

- Khó giải thích lắm. Có thể vì tôi muốn giúp cô một cơ hội đáng hoàng hội nhập với cuộc sống, như mẹ nuôi tôi đã giúp cô ngày xưa vậy. Tôi không muốn thấy cô bon chen một cách nguy hiểm ở đời.

Cô lặng người nhìn anh đắm đắm. Triều trầm giọng chân thành :

- Chúng ta đều là cô nhi, cũng có thể tựa vào nhau mà sống. Nhà tôi rộng, em có thể về trọ đỡ. Công việc của tôi hiện giờ đem lại số tiền, có thể giúp em ít nhất là vài năm học nghề hoặc nếu em thích, có thể học lại kiến thức phổ thông. Mẹ nuôi tôi rất hiền, vài tháng bà chữa lành bệnh trở về, chúng ta có thể là một gia đình vui vẻ. Tôi tin rằng với tính tình dễ thương của em, mẹ chắc chắn sẽ rất yêu thương và sẵn sàng mở rộng vòng tay đón em vào

nhà.

Nước mắt nhẹ rơi trên má Yến Phi, giọng Triều tựa gió thoảng thổi lại những mộng mơ cũ kỹ xa vời trong ký ức của cô.

- Em muốn trở thành thành viên trong gia đình của chúng tôi không Yến Phi ? Chúng ta sẽ là một gia đình ba người đầm ấm bên nhau.

Triều thất lòng khi thấy những giọt mắt ấy, anh lộng cọng đưa tay chạm khẽ gò má cô để lau đi :

- Em đồng ý chứ ? Sẽ không còn đau buồn cô đơn nữa đâu, chúng ta sẽ có mẹ, sẽ có một cuộc sống tự tin, không ai khinh khi hay hà hiếp được. Em không cần phải lo toan về tiền bạc nữa.

Yến Phi nấc lên gục vào vai anh cảm nhận được sự che chở ấm áp lần đầu tiên trong đời.

Triều mỉm cười, anh vuốt mớ tóc dài của cô và nhẹ nhàng nói :

- Làm em gái anh nhé. Em không cần khổ nữa đâu, anh hứa với em.

Thân thể đang mềm dịu của cô đột nhiên cứng lại. Cô gượng ngồi thẳng dậy nhìn anh :

- Anh muốn ... nhận em làm em nuôi à ?

Triều gật đầu :

- Anh sẽ là một người anh trai hiểu ý và chiều em hết mình, có được không ?

Yến Phi cúi mặt quệt những giọt nước mắt hệt hững vừa ứa ra. Anh có hiểu được ý tôi đâu mà đòi chiều. Quả thật tôi không hiểu anh cố tình hay ngốc thực sự nữa.

- Mẹ mà có thêm đứa con gái như em, chắc chắn sẽ rất vui.

Triều mỉm cười, nhưng nụ cười biến thành vẻ ngơ ngác khi nhận thấy cô vẫn khóc, không chừng còn nhiều nước mắt hơn lúc đầu nữa.

- Sao vậy Yến Phi ?

Anh lo lắng hỏi.

Cô lắc đầu không trả lời, giấu mặt vào vai anh mà nước nở.

Triều quỳnh quáng vổ về cô, anh không hiểu tại sao cô lại như thế. Cảm động vì mình có một gia đình ư ? Anh ôm cô vào lòng mà không biết phải dỗ thế nào.

Vùi mặt vào vai áo của Triều, Yến Phi cũng muốn nín khóc lắm chứ, cũng muốn đừng lộ ra điều sâu kín trong tim mình, nhưng không hiểu nước mắt ở đâu cứ tuôn mãi ra như vậy. Cô không biết giọt nào là tủi thân, giọt nào là hờn mát, giọt nào là cảm động và giọt nào là ảm ức cho riêng mình. Cô cứ nước nở mà tê tái cả lòng.

Rồi cuối cùng, chừng như nước mắt đã cạn, cô chỉ còn tiếng thút thít nhỏ nhỏ nhưng vẫn không rời vai Triều. Anh xoa đầu cô cười :

- Ướt hết áo anh rồi Phi ơi.

Cô ậm ừ không biết lắm bấm gì đấy, anh chắc lưỡi khôì hài :

- Anh đang rụng rời khi nghĩ đến tương lai đây. Có thêm một đứa em gái, cũng vui thật, nhưng có lẽ anh sẽ phải tập cho quen chuyện gồng mình đỡ dành mỗi khi nó mít ướt mới được.

Yến Phi chỗi dậy, cô lau khô gương mặt rồi cụp mắt nói :

- Không cần phải thế đâu.

Giọng cô như người nghẹt mũi làm Triều phì cười :

- Em nói không cần gì hả ?

- Không cần anh phải tập đỡ dành.

- Ý em sẽ không mít ướt nữa ?

- Không có chuyện tôi khóc trên vai anh nữa đâu.

Câu nói của cô có một vẻ gì là lạ. Triều nhìn cô như muốn hiểu rõ. Cô ngẩng lên ngập ngừng nói :

- Anh tốt lắm, nhưng ... chắc tôi không có duyên phận làm em gái anh đâu.

- Yến Phi !

Triều sửng sốt.

- Tôi mười tám, đã lớn bộn rồi, có lẽ không cần lắm chuyện học hành thêm chi nữa. Mình cũng không cần phải làm anh em làm gì.

- Tại sao lại như vậy ? - Triều kêu lên.

Yến Phi cười gượng :

- Có gì đâu. Mười mấy năm nay tôi vẫn kiếm ăn được, vẫn sống được, anh khỏi để tâm lo lắng bảo bọc cho tôi.

- Em thật sự không muốn có một gia đình sao ? Hay em không thích anh, không thích gia đình anh ? - Triều hỏi gặng.

Cô lắc đầu :

- Rất cảm ơn ý tốt của nha, gia đình anh dù chỉ hai người, nhưng tôi biết là hai người tốt nhất trên đời, chỉ có điều ... tôi thấy ... không cần phải vậy.

- Nhưng ... có một gia đình, có người thân lo lắng đùm bọc em, có phải tốt hơn không. Anh không tin là em muốn lang thang phiêu bạt với nghề nghiệp kia và ở trong những nhà trọ như vậy mãi.

Yến Phi có vẻ dửng dưng :

- Làm sao anh biết tôi nghĩ gì và muốn gì.

Triều cau mày :

- Anh cũng là cô nhi mà Yến Phi. Tất nhiên anh cũng từng như vậy em, khao khát có một mái gia đình đầm ấm. Anh tin rằng em cũng vậy.

Yến Phi cúi mặt cười buồn.

Đúng vậy, cô cũng từ lâu khao khát vô vọng những thứ anh nói. Nhưng tiếc thay mẫu gia đình anh trưng ra cho cô không hoàn hảo như ý nguyện, cô nhận để làm gì kia chứ. Để trói mình vào một sự rối rắm phiền muộn ư ? Nếu vậy thì khó chịu lắm, thà rằng giữ một khoảng cách như người quen thoáng qua, cô có những dự định của riêng cô, anh có cuộc sống yên bình của anh, vậy còn tốt hơn và không nợ nần cay đắng vì nhau.

- Yến Phi !

Tiếng gọi của anh làm cô sực tỉnh ngẩng lên, anh đang nhìn cô chăm chú :

- Em suy nghĩ gì vậy ? Anh gọi em mấy lần rồi.

Cô lắc đầu không trả lời. Triều thở dài :

- Anh đoán em đang cân nhắc về điều gì đó. Anh không ép em đâu. Chỉ mong em lúc nào cũng nghĩ đến mình trước nhất.

Nhìn thoáng vẻ mặt kín bưng của cô, anh lắc đầu nhẹ nhẹ :

- Cuộc đời có lắm chông gai, nếu em cần anh, cứ việc lên tiếng. Dù em không muốn nhận anh là một người anh trai, nhưng anh vẫn muốn xem em như đứa em gái của mình.

Yến Phi giấu tiếng thở dài vào tim. Triều đứng lên :

- Bất cứ lúc nào em đổi ý, có thể tìm đến nhà anh.

Anh ngập ngừng :

- Hoặc nếu không cũng cứ ghé thăm anh khi có dịp.

Yến Phi gật đầu, cô đứng lên như để tiễn anh.

Thất lại dây giày, Triều liếc nhìn lại mớ thú nhồi bông ngả nghiêng một đồng giữa nhà rồi hắng giọng :

- Phi nè, có thể cho anh biết sinh nhật em ngày mấy không ?

Yến Phi hơi bất ngờ.

Cô ngạc nhiên nhưng cũng trả lời :

- Ngày đầu tháng chín.

- Thật đó chứ ?

Cô có vẻ phật ý :

- Tôi luôn nói thật với anh.

Triều nhìn cô một lúc, cuối cùng anh lên tiếng :

- Nếu vậy ... anh mong là có thể tổ chức một tiệc sinh nhật nho nhỏ cho em ở nhà. Em đồng ý chứ ?

Yến Phi cảm động, cô nhìn lảng đi :

- Không biết nữa, để đến lúc ấy hãy tính.

Câu trả lời của cô làm anh thoáng buồn nhưng anh gượng lại :

- Thôi được, anh về nhé.

Vẫn đứng nguyên chỗ, cô gật đầu như để chào anh. Khi tiếng chân Triều nhỏ dần rồi như chìm vào âm vang bên dưới than lầu, cô bước ra hành lang đầy nắng nhìn xuống đường. Anh đi chậm, không để ý gì đến mọi chuyện xung quanh, dáng dong dỏng cao với bước chân vững trải khó lẫn lộn trong đám đông hỗn tạp.

Yến Phi vẫn nhìn theo cho đến khi anh khuất hẳn sau ngã rẽ , cô mới trở vào phòng.

Đóng chặt cửa lại, cô ngồi bệt xuống sàn nhìn ly cà phê còn nguyên đang tan loãng của anh. Triều không biết, hay đúng hơn là không hề cảm nhận được điều gì cả.

Làm em gái ư ? Yến Phi cười khan. Thà rằng cô lại lang bạt một cách ngông nghênh trong mắt anh, chứ không thể gật đầu ngu muội như thế.

Hôm nay anh đã đề nghị với cô một hướng đi, một con đường phẳng lặng. Anh mở rộng trước cô cánh cửa một mái ấm yên bình. Lời nói của anh làm cô khóc ngất vì cảm động. Từ chối anh, nhưng cô biết những lời nói chân tình kia sẽ ám ảnh cô suốt những ngày dài tới.

Cô thở dài. Lần đầu tiên cô khóc trước mặt người khác và là lần đầu tiên được gối mặt trên vai anh mà khóc. Nước mắt cô thấm đẫm ngực áo anh, nhưng không thấm nổi vào tận sâu lòng ngực, nơi trái tim vô tình của anh thản nhiên đập đều nhịp.

Cô vừa muốn tỏ, lại vừa muốn giấu diếm. Lý trí xúi bẩy, nhưng tự ái rất con gái như cản lại khiến cô càng âm ức với anh, với mình hơn.

Cô chỉ còn biết khóc, khóc ngon lành. Còn anh, vẫn như chẳng hiểu gì.

Lại thờ dài phiên muộn, Yên Phi chột lia mắt chạm phải đồng thú nhồi bông, cô như tỉnh táo hơn với màu sắc sặc sỡ của chúng.

Hôm nay cô đã làm một chuyện vượt ngoài mong muốn. Mười bảy món quà, mười bảy con thú nhồi bông. Cô đã cố tình lựa những con lớn nhất, to nhất trong gian hàng, mỗi con đựng vào một túi nhựa to.

Tùng Quý đã phát hoảng khi thấy những món quà cô chọn, anh ta thuyết phục cô nên mua những thứ hàng khác gọn nhẹ hơn, nhưng cô nhất định không chịu. Cuối cùng cô viện vào lời hào phóng lúc ban đầu, Tùng Quý đành để cô tíu tít sắm sửa lựa chọn chỉ ở quầy thú nhồi bông dù gương mặt anh đầy căng thẳng lo ngại.

Giờ trưa vắng khách, mười bảy cái túi nhựa to được mấy người bảo vệ xách phụ ra cửa, Yên Phi tươi cười nhí nhảnh đi bên Tùng Quý. Đám diễu hành ít người ấy đã được tất cả nhân viên có mặt trong siêu thị nhìn thấy và xầm xì. Chắc chắn chỉ ngày mai, gia tộc họ Hoàng sẽ hay biết.

Yên Phi cười nhạt. Để rồi xem.

Dựa vào đồng thú nhồi bông êm êm mượt mà, cô nhắm lại những dự định trong đầu.

Nắng chiều nhạt nhòa ngoài kia. Trong phòng, Yên Phi ngủ thiếp đi trên đồng nệm đủ màu ấy. Cô đang mơ, một giấc mơ về những tính toán thành công nhưng hậu quả lại đầy chua chát.

Trong giấc mơ mười bảy con thú nhồi bông như có hiểu biết, chúng trở mắt nhìn cô thối những cây nến vẽ trên một cái bánh sinh nhật cũng bằng hình vẽ vô thực, xấu xí.

Yên Phi về đến nhà, vừa thay đồ ra thì có tiếng gõ cửa. Cô ngạc nhiên với tiếng gõ khô khốc ấy. Hôm nay cô cũng buộc Tùng Quý thả mình xuống đầu hẻm con đường bên cạnh, chẳng lẽ anh ta tinh quái đến độ vòng lại theo dõi để biết nhà cô trọ ?

Thong thả cho đến lần gõ thứ ba, cô nhún vai cài khuy cuối rồi bước ra mở cửa. Không phải Tùng Quý. Hai người đàn ông lạ đang nhìn cô, vẻ trịnh trọng. Người lớn tuổi hơn hỏi :

- Cô có phải là Yến Phi ?

Cô gật. Người ấy hắng giọng :

- Chúng tôi là người nhà họ Hoàng.

- Vậy thì sao ? - Hơi nhún mày cô hỏi.

Không để ý lắm đến vẻ khiêu khích của Yến Phi, người đàn ông tiếp lời :

- Chúng tôi đến để chuyển lời của ông Hoàng Tùng Hộ.

Yến Phi dài giọng :

- Hoàng Tùng Hộ, tôi có quen ông ta không nhỉ ?

Người còn lại trẻ hơn sốt ruột đáp nhay :

- Đây là ông nội của cậu Tùng Quý.

Cô cười :

- Vậy à ? Tùng Quý thì tôi quen. Anh ta mới đưa tôi về.

Người lớn tuổi gật đầu :

- Chúng tôi biết, chúng tôi đã theo dõi hai hôm nay. Và chính vì mối quan hệ giữa cô và Tùng Quý mà có cuộc gặp mặt này.

Yến Phi nheo mắt nhìn kỹ ông ta :

- Theo dõi ? Lại có chuyện theo dõi nữa à ? Các ông muốn gì ?

Ông ta nhún vai :

- Không có gì, ông Hoàng Tùng Hộ muốn biết rõ cháu trai của mình đang quan hệ thân thiết với ai thôi.

Yến Phi cười khẩy :

- Vậy sao ! Nếu muốn biết rõ, sao ông ta không hỏi thẳng thẳng cháu quý hóa của mình, tội chi phải sai người rình mò tôi.

Người đàn ông lạnh lùng :

- Bởi vì chúng tôi muốn biết về cô nhiều hơn Tùng Quý, ví dụ chỉ cần bỏ công một chút, mà chúng tôi biết đích xác nơi cô trọ chẳng hạn.

Nét mặt Yến Phi như đánh lại :

- Các ông còn biết gì nữa ?

- Không nhiều lắm, nhưng cũng đủ đoán ra cô không phải tình cờ mà quen biết Tùng Quý, tuy rằng những người quanh đây không biết rõ cô làm nghề gì nhưng chúng tôi có thể suy đoán một chút.

Yến Phi im lặng. Người kia tiếp lời :

- Thật ra cô làm nghề gì để sống chúng tôi cũng không có hứng thú biết.

Như tôi vừa nói chúng tôi gặp cô đây là để chuyển đến cô lời của ông Hoàng Tùng Hộ. Chúng tôi có thể vào nhà không ?

- Không - Yến Phi ngẩng lên thẳng thừng - Tôi không có thói quen tiếp khách, nhất là những người xa lạ chỉ đến để đưa tin.

Gã trẻ tuổi sầm mặt :

- Tội tôi không hẳn là những người đưa tin. Được lệnh ông chủ , chúng tôi muốn nói chuyện với cô. Câu chuyện không hay ho, nên vào phòng để nói là chỉ tốt cho cô thôi.

- Vậy sao ? - Yến Phi cau mày cười khinh thị - Tôi thì vẫn thấy rằng chuyện gì cũng vậy, tiếp ngoài đây thú vị hơn trong phòng tôi. Bởi vì tính tôi rất dễ buồn nôn nếu gặp chuyện khó nghe, không muốn nghe tiếp thì có thể đóng sập cửa lại là xong chuyện.

Người lớn tuổi day mày còn gã trẻ tuổi hừ nhẹ :

- Cô nghĩ vậy là lắm rồi, những lời ông chủ chuyển đến cô, cô nhất định phải nghe cho hết và tốt nhất là thực hiện đúng như vậy, không có chuyện đóng cửa trốn tránh đâu.

- Hình sự nhỉ giống phim xã hội đen ghê - Cô cười, ngấm hai kiêu gân lên khác nhau của họ - Nhưng nói gì thì nói, tôi vẫn đứng đây nghe thôi, ông

chủ các anh muốn nói gì với tôi ?

Hai người đàn ông nhìn mặt nhìn nhau. Cuối cùng người lớn tuổi gật đầu :

- Tùy cô, vậy thì cô hãy nghe cho kỹ nhé. Ông Hoàng Tùng Hộ muốn nhắc cô hãy tránh xa Tùng Quý, cháu nội của ông ấy. Ông ấy muốn cô biết rằng Tùng Quý đã có vợ sắp cưới, chỉ cuối năm nay sẽ tiến hành hôn lễ, nó không thể tiếp tục quen biết với cô nữa.

Gã trẻ tuổi tiếp lời :

- Nhà họ Hoàng xưa nay luôn giữ khuôn phép, không dễ tha thứ cho những kẻ mon men xấp vào với mưu đồ bất thiện. Gia đình bên vợ sắp cưới của cậu Tùng Quý cũng là gốc Hoa và rất môn đăng hộ đối, cô không dễ gì chen vào đâu. Tốt hơn hết là cô nên đi nơi khác mà kiếm sống.

Yến Phi thân nhiên như đang phải coi một vở tấu hài nhạt nhẽo :

- Đã xong rồi à ? Lời nhắc gì mà vụng về thế.

Cả hai người đàn ông sầm mặt, người lớn tuổi bực dọc nói :

- Mong cô suy nghĩ thật kỹ và tốt hơn là làm theo lời ông ấy.

- Nếu không ? - Cô nheo mắt.

Ông ta nhìn mặt :

- Cô gái trẻ, xin cô đừng đùa.

Yến Phi nghiêm mặt :

- Nhìn tôi giống đùa lắm à ?

Hai người đàn ông cau mày liếc nhìn nhau. Cô nhún vai :

- Tính tôi thích đùa, nhưng lúc này không đùa.

Người lớn tuổi lắc đầu :

- Chắc là cô chưa nghiên cứu kỹ về gia đình họ Hoàng rồi. Chúng tôi cũng không đùa với cô đâu. Lời nhắc tuy là vụng về và không dễ nghe, nhưng tôi khuyên cô nên biết sợ những gì tồi tệ nhất có thể xảy đến với mình.

- Vậy sao ? - Dựa vào khung cửa, cô cười lớn - Sắp có trò gì lạ vậy ? Tôi

xưa nay cũng chưa từng biết sợ những gì tệ hại đã xảy ra trong cuộc đời khốn khổ của mình, thì làm sao lại tập sợ những gì chưa xảy đến.

- Cô muốn thách thức sao ? - Gã trẻ tuổi lại nóng nảy kêu lên.

Như hết kiên nhẫn nổi , anh ta gằn giọng :

- Thật quá đáng, cô tưởng chúng tôi không có cách xúc cô ra khỏi đây à ? Khu này đầy dân bặm trợn, tôi tin rằng nếu ông chủ lên tiếng, chẳng cần chúng tôi ra tay, nội cái đám này cũng đủ làm cô bán xối khỏi thành phố, nhếch nhác như dân bụi đời vậy.

Khoanh tay trước ngực, cô nhếch miệng điềm tĩnh nói :

- Đừng hăm dọa hoài chán tai lắm, tôi vốn là dân bụi đời mà, còn hăm gì nữa. Đây không phải là Chợ Lớn, nhưng tôi cũng muốn đợi xem thử người Phúc Kiến múa lân như thế nào.

Gã đỏ mặt tía tai định gân cổ nói gì nữa nhưng bị cái lừ mắt của người kia cản lại. Nhìn lại Yến Phi, người đàn ông nói như đánh giá :

- Cô cũng rất bản lĩnh.

Yến Phi cười :

- Cám ơn lời khen !

Ông ta cũng mỉm cười :

- Thú thật với cô chúng tôi có đầy đủ quyền lực để làm những gì xấu nhất cho cô, nhưng hôm nay ông Tùng Hộ chỉ có ý muốn cảnh cáo cô thôi. Thiết nghĩ cô quen biết Tùng Quý, cũng không lợi lộc gì đâu, thậm chí cầm chắc chuyện rước họa vào thân. Cô xinh đẹp và còn rất trẻ, tôi không muốn phải làm hại cô.

Yến Phi cười nhạt :

- Cám ơn ý tốt của ông, nhưng tôi biết việc mình làm. Vả lại chuyện bắt đầu từ Tùng Quý, anh ta cố tình theo đuổi tôi mà. Các ông nếu muốn tốt cho nhà chủ, sao không ngăn Tùng Quý lại, thay vì đến đây làm phiền tôi ?

- Tùng Quý còn trẻ nên ham chơi và chưa hiểu chuyện, nó không biết rằng không phải nó đang theo đuổi cô, mà là cô đang dẫn dắt nó. Chỉ hai ngày theo dõi cô và Tùng Quý, chúng tôi có thể nhận xét được rằng mối quan hệ quen biết này chắc chắn nằm trong sự sắp đặt khéo léo của cô.

Yến Phi nghiêng người cười :

- Tôi mà sắp đặc được sao ? Tôi tài giỏi vậy à.

- Đúng vậy. Tuy cô chỉ có một mình, và chẳng để lộ điều gì. Thậm chí cô mượn nhà ở đây, mà người chung quanh cũng không ai biết cô làm nghề gì, từ đâu tới.

Yến Phi nhún vai :

- Các ông muốn điều tra kỹ hơn thì cứ việc để yên theo dõi vài tuần nữa là xong chứ gì.

Người đàn ông lắc đầu :

- Không cần thế. Con gái mà có thể ở trọ một mình trong một khu phức tạp như vậy thì tất nhiên là không hiền. Ông Hoàng Tùng Hộ đã quyết định rồi. Mặc kệ cô có mưu đồ gì với nhà họ Hoàng, chúng tôi cảnh báo với cô rằng bắt đầu từ hôm nay, nên dẹp nó đi là tốt nhất. Cô không nên gặp mặt Tùng Quý nữa.

Yến Phi lãnh đạm :

- Gặp mặt Tùng Quý, tôi cũng không thú vị gì, nhưng tôi thật tình không thích ai ra lệnh cho mình. Các ông về nói với ông Hoàng Tùng Hộ gì đó nên cảnh báo thẳng cháu đích tôn của ông ấy thì hơn.

Gã trẻ tuổi tức giận kêu lên :

- Chú Hào, đừng nói lý với nó nữa, con nhỏ này cứng đầu lắm.

Chú Hào ? Tên của người lớn tuổi làm Yến Phi chú ý, cô quay lại nhìn chăm chăm khiến ông ta thoáng vẻ ngạc nhiên.

Gã trẻ tuổi bước lên gần giọng :

- Tội tôi nói cho cô biết, mặc dù tội tôi chưa tìm được lai lịch thật sự của cô, nhưng cũng có thể đoán biết cô là hạng người gì. Người như cô quả có nhan sắc, nhưng đừng hòng quyến rũ cậu Tùng Quý. Cớ cô không mùi mẽ gì đâu. Đối với cô, cậu ấy chỉ là mua vui thôi.

Những câu miệt thị của gã đàn ông khiến Yến Phi phát nóng, cô cười khẩy :

- Vậy thì các ông cứ việc theo dõi tiếp, để xem anh ta bỏ công mua vui như thế nào, và tôi có đủ phép để rũ quyến anh ta không.

- Cô dám nói vậy à ? - Gã trẻ tuổi quát lên. Tay gã cung lại dữ tợn, bàn tay nắm chặt lại.

Vươn thẳng người, Yến Phi quát mắt :

- Sao lại không dám ?

Giọng cô sắt lại. Người đàn ông lớn tuổi nãy giờ trầm ngâm theo dõi cuộc đối thoại, thấy vậy ông ta chụp lấy vai gã hung hăng kia :

- A Sâm, chúng ta đến đây chỉ để chuyển lời khuyên của ông chủ, không nên bạo động như vậy.

Có vẻ như ông ta có vai vế cao hơn nên gã trẻ tuổi đành nín nhịn nghe theo, tuy đôi mắt hung tợn của gã vẫn còn hằn học với Yến Phi.

Đẩy gã về phía cầu thang trước, người đàn ông trầm giọng :

- Việc ông Hoàng Tùng Hộ giao, chúng tôi đã làm xong, không phiền cô nữa, chúng tôi về, cũng mong cô suy nghĩ cho kỹ quyết định của mình.

Hai người đàn ông đã xuống cầu thang. Tiếng chân nhỏ dần trong trưa vắng. Yến Phi quay vào phòng, đóng sầm cửa lại và dựa lưng vào đấy. Gương mặt cô lúc này là cả một sự căm phẫn, cô đã cố chịu đựng cho đến bây giờ.

Hoàng Tùng Hộ, Hoàng Tùng Phúc, Hoàng Tùng Quý - những cái tên nửa quen nửa lạ vang vang trong đầu làm cô nhứt buột.

Ngồi phịch xuống sàn, ngay sau bậc cửa, nước mắt tràn ràn rụa trên gò má cô. Úp mặt vào đôi tay run run, cô khóc.

Mọi việc đã bắt đầu đến rồi đó. Nó hết như cơn ác mộng bao năm nay của cô. Nó sẽ như giông bão cuốn phăng cô đi không một dấu vết, hay nó sẽ như ngọn lửa tam muội đốt cháy những thân xác cùng máu mủ nhưng mang những con tim độc ác đến mù lòa ?

Nước mắt lọt qua kẽ đôi bàn tay lạnh ngắt của cô, rơi xuống nhà một cách lặng lẽ, âm thầm. Tiếng nước nở lẻ loi trong chiều vắng.

Ánh sáng bên ngoài từ cánh cửa sổ kín rèm vẫn chiếu tia le lói vào phòng, rọi vào đồng thú nhồi bông trong góc. Những con thú xanh đỏ mặt ngơ ngác, mắt tròn xoe nhìn chủ nhân của chúng, như không hiểu tại sao cô khóc.

Khánh Mỹ

Dòng Sông Lặng Lẽ

Tập 2

Đang ngon lành với món đùi vịt nhồi thịt, Yến Phi ngạc nhiên khi phát hiện Tùng Quý không động đến miếng nữa. Mắt anh đang nhìn cô đắm đắm, đĩa bít tết vẫn còn nguyên trước mặt.

- Sao vậy – Cô ngơ ngác – Sao anh không ăn ?

Tùng Quý cười, mắt vẫn không rời đi. Yến Phi ngơ ngợ buông bữa đưa tay sờ lên mặt mình :

- Bộ mặt tôi ... dính lọ à ?

- Không phải. Mặt em đâu có dính lọ.

- Vậy tại sao anh không ăn mà ngồi đó nhìn tôi ?

- Tại em ... đẹp quá.

Câu đáp nhỏ của Tùng Quý làm cô chột khựng người. Anh vội phân trần :

- Ô, xin lỗi Yến Phi. Anh nói sự thật mà.

Yến Phi nhìn anh 1 lúc, cô thở ra :

- không có gì, nhưng như tôi đã nói với anh rồi mà, tính tôi không thích nghe những lời tán tỉnh trắng hoa, nó làm tôi dễ sượng lắm. Tôi với anh thật ra cũng chỉ là bạn bè.

Tùng Quý gật gật đầu :

- Anh vẫn nhớ mà, anh xin lỗi., chỉ vì khi này thấy em tươi tắn, xinh đẹp quá, nên anh buột miệng nói ra thôi.

Yến Phi dịu giọng :

- Anh đừng để Phi thỉnh thoảng nhắc rằng anh đã có vị hôn thê rồi.

Tùng Quý nhăn mặt :

- Chà, chịu thua em, lại đem chuyện đó ra làm anh mất hứng ăn uống nữa rồi.

Yến Phi phì cười :

- Gì mà nói kỳ vậy. Người ta đính hôn chỉ mong mau mau chính thức rước vợ về nhà, còn anh nghe nhắc thôi cũng nhăn nhó.

Tùng Quý chép miệng :

- Là anh nói sự thật đó. Chẳng hiểu sao anh không thoải mái được mỗi khi có người nhắc anh chuyện đã đính hôn hoặc nhắc anh cái tên Hoàng Oanh.

Yến Phi trố mắt :

- Gì mà dị ứng dữ dội vậy ? Anh ghét cô ấy à ?

Tùng Quý ngập ngừng giải thích :

- Không phải ghét mà là ... không thích thôi.

- không thích ? - Yến Phi kêu lên kinh ngạc – anh không thích người ta sao lại đính hôn ?

Tùng Quý lắc đầu :

- Chuyện đính hôn không phải là chủ ý của anh đâu. Đó là do nội và mấy chú quyết định. Trước lễ đính hôn, anh chỉ gặp Hoàng Oanh có vài lần trong những buổi tiệc gia đình, nói chuyện khách sáo vài câu, hỏi han vài chuyện, chỉ có bấy nhiêu.

Yến Phi có vẻ chú ý. Nâng ly nước cam, cô hỏi :

- anh thực sự chưa biết rõ về cô ấy mà đã đính hôn sao ?

Tùng Quý cười buồn :

- Anh không biết rõ về tính tình Hoàng Oanh thôi, nhưng nội và mấy chú lại nghiên cứu và biết rất rõ về gia thế của cô ấy. Biết rõ gia đình người ta có bao nhiêu cổ phần trong những công ty nào, biết rõ mối lương duyên này sẽ đem lại cho gia đình những hợp đồng nào, ích lợi ra sao...

Thấy cô cau mày, anh nói như tâm sự :

- Bởi vậy anh đã có lần đã nói với em, là con cháu trong 1 gia đình giàu có, danh giá chưa hẳn là 1 điều đáng ao ước. Sau này có dịp gần gũi Hoàng Oanh, anh càng hiểu rõ điều này. Cô ấy không hợp với anh. Mấy tháng rồi, cô ấy đối với anh vẫn không có chút ấn tượng gì ngoài sự phiền toái đến nhàm chán.

Cô nhìn anh, lòng dịu lại 1 mối đồng cảm. Không ngờ vị trí của anh cũng chẳng vui sướng gì. Cô lần lần tự hỏi nếu đem cuộc sống lang thang khổ sở của cô mà đánh đổi lấy vị trí cậu ấm của anh, có được sự quan tâm quá mức và lịch lạc của gia đình anh, liệu cô có đồng ý không ?

Yến Phi lắc đầu. Làm sao có câu trả lời thật chính xác đây. Anh vẫn là anh, đứa cháu đích tôn quý hóa của dòng họ. Còn cô, cô chỉ là 1 đứa cháu gái cù bơ cù bất, cực nhọc giữa dòng đời từ khi mới được sinh ra. Làm gì có sự hoán đổi mà cô vội vàng so sánh khắp khiêng như vậy.

Trong khi cô nghĩ lan man, vẫn nghe Tùng Quý đều giọng tâm sự :

- Càng ngày anh càng thấy rõ gặp mặt cô ấy chỉ là 1 cái gì đó như chịu đựng. Anh chỉ mong ngóng những cú điện thoại thăm hỏi của em thôi. Đi đâu chơi với em, anh vui vẻ và thoải mái lắm. Em rất hợp với anh, thậm chí anh có cảm giác như em rất quen thuộc, rất thân thiết với anh.

Câu nói của anh làm cô ngẩng lên và bất chợt mỉm cười. Anh cũng cảm thấy vậy sao ? Tuy bao lâu nay tỉnh táo với kế hoạch đề ra, cô vẫn thỉnh thoảng cảm nhận anh rất gần với mình, cảm nhận giữa 2 người vẫn mơ hồ 1 mối quan hệ thiêng liêng nào đó, điều này có lúc làm lòng cô như dịu đi.

Ngắm nụ cười nhu mì của cô, Tùng Quý bỗng buột miệng :

- Phải chi người anh đính hôn là em.

- Hà ? – Nụ cười chợt tắt, Yến Phi sửng sốt với điều mình vừa thoáng nghe.

Anh vừa nói gì vậy ?

Chụp lấy tay cô, Tùng Quý nói nhanh :

- anh nói thật lòng. Tuy mình chỉ quen biết gần đây, nhưng anh biết chắc rằng mình đã chao đảo vì em mất rồi.

1 luồng khí lạnh toát chạy dọc sống lưng khiến Yến Phi lạnh toát cả người.

Cô hốt hoảng rút tay về :

- Không phải. Không phải vậy đâu, anh lầm rồi. Anh đùa à , làm gì có chuyện này. Đừng có giỡn kỳ vậy chứ.

Vẫn không buông bàn tay nhỏ nhắn đang run lên của cô, anh nói quả quyết :

- Không, anh biết mình không lầm, cũng không giỡn em đâu.

Anh chồm lên sôi nổi :

- Em có nhớ cái buổi chiều em tới cửa hàng điện tử không ? Lúc đó em đâu biết từ trong phòng quản lý, anh đã dõi theo ngắm nhìn em hằng mấy phút. Anh đã nhận ra em chính là cô khách trẻ mặc áo trắng trong buổi tiệc Giáng Sinh ở nhà anh hôm nào. Anh vui mừng vì không ngờ mình còn có cơ hội gặp lại em, cô gái mà lần gặp đầu tiên đã để lại trong anh 1 ấn tượng đặc biệt

đến kỳ lạ.

Anh nói như khẳng định :

- em chính là người mà anh yêu.

Yến Phi nhìn anh trân trân. Cô chột rùng mình khi nhận ra tia lửa đam mê trong ánh mắt anh. trời ơi, sao lại thế này ? Cô bấn loạn cả người. Lảng tránh ánh mắt ấy, cô lắc mạnh đầu :

- Anh ... điên rồi. Anh thật sự đang mê sảng rồi. Tôi ... giữa chúng ta ... đâu thề nào có chuyện ấy. Tôi ...

Tùng Quý ngắt lời :

- Em vì chuyện anh đã đính hôn chứ gì. Đừng lo ngại, anh sẽ giải quyết vụ này, anh sẽ nói chuyện với nội. Nội anh tuy khắc nghiệt, nhưng xưa nay rta61 thương yêu anh. anh tin rằng nội sẽ chấp nhận nếu anh xin từ hôn.

Yến Phi kêu lne6 khi anh nâng tay cô lên môi. Cô sợ hãi quỳnh quáng cố gỡ tay anh ra :

- Không. Anh đừng làm vậy. Đừng từ hôn. Đừng vì em mà từ hôn. Em không muốn vậy đâu, anh đừng ...

Tiếng kêu của cô đột nhiên ngưng bật nửa chừng khi ánh mắt hoảng loạn vô tình lia quanh đã chạm phải 1 tập người vừa đẩy cửa bước vào nhà hàng.

- Anh Triều.

Cô kêu lên, không biết vì kinh ngạc hay vui mừng. Tùng Quý vì tiếng kêu đột ngột ấy nên vụt buông tay, cô liền đứng phắt dậy như 1 cách thủ thế.

Triều ngạc nhiên, anh cau mày nhìn cô, rồi quay lại nhìn gương mặt tối sầm lại của Tùng Quý.

- Em ngồi xuống đi - Tùng Quý trầm giọng.

- Không,

Không để ý rằng mình đang hứng lấy những ánh tò mò của những thực khách trong nhà hàng, Yến Phi vẫn lắc đầu đứng yên, cố giữ cho mình đừng

run lên vì con lo sợ trong lòng.

Triều phân vân nhìn về thất thần của cô 1 lúc rồi nói vài câu với người bạn bên cạnh, anh bước lại bàn 2 người :

- Có chuyện gì vậy ?

- Chỉ là chuyện riêng của 2 chúng tôi thôi - Tùng Quý đáp thẳng thừng.

Triều điềm tĩnh lập lại :

- Yến Phi có vẻ không ổn, chuyện gì vậy ?

Tùng Quý gất khế :

- Chuyện có gì không ổn, cô ấy đang cùng tôi ăn tối, có vậy thôi, chú không nên làm phiền.

Không màng đến Tùng Quý, Triều dăm dăm nhìn vào Yến Phi :

- Sao thế Phi ?

Giọng anh nhẹ nhàng làm cô như tỉnh lại đôi chút. Cô nhìn anh, nhìn lại

Tùng Quý với vẻ hoang mang kỳ lạ. Rồi cô khó nhọc lắc đầu :

- Tôi ... tôi muốn về nhà.

- Anh đưa em về - Tùng Quý nhanh miệng.

Cô vội nói :

- không, không cần đâu. Em ... tôi sẽ nhờ anh Triều.

- Yến Phi ? – Giọng Tùng Quý như tức giận.

Yến Phi cố trấn tĩnh để tìm lý lẽ :

- Tôi ... có chuyện cần nói với anh Triều. Thật mà. Anh cứ dùng bữa tối tiếp đi, hôm khác chúng ta gặp lại.

Không kịp để Tùng Quý nói thêm, cô vội vã rời bàn và đẩy luôn Triều ra cửa. Ra đến ngoài, cô như tỉnh táo hơn. Chạm phải ánh mắt quan sát khó hiểu của Triều bên cạnh, cô lúng túng nhìn quanh :

- Xe anh để ở đâu ?

Triều chưa chỉ, cô đã nhận ra chiếc xe đậu chếch phía dưới và đi nhanh tới.

Khi cô còn đang chập vọt với cánh cửa xe thì Tùng Quý đã đuổi tới.

- Yến Phi ! – Anh hồi hả gọi – Khoan đã Yến Phi !

Cô ngập ngừng 1 chút rồi quay lại như cố tránh ánh mắt anh. Tùng Quý khàn giọng :

- Em muốn chú ấy đưa về thật à ?

Cô đứng im rồi khẽ gật đầu. Anh mím môi nói :

- Thôi được , anh chịu ý em, nhưng anh muốn em nhớ những gì anh nói với em khi này là sự thật. Em có thể không tin, có thể cho là anh hấp tấp vội vàng, nhưng anh thề với em sẽ đưa chuyện này ra thừa thật với nội. Rồi em sẽ thấy.

Liếc nhanh về phía Triều, anh gằn giọng :

- Anh nhất định không để em vuột mất 1 cách dễ dàng vào tay người khác như chuyện hôm nay đâu.

Không nói thêm, không cả chào Triều, Tùng Quý bỏ đi.

Chờ cho chiếc Spacy rú ga phóng xuống đường và lao đi, Triều đến bên Yến Phi :

- Đã xong rồi chứ ?

Cô ngẩng lên :

- Anh nói gì ?

Triều nói xa xôi :

- Vỡ tuồng của cô đó, đã tạm đóng màn được chưa ?

Yến Phi lặng thinh không đáp, Triều dựa vào xe hắng giọng :

- Không ngờ tôi đi với người quen vào đây ăn tối, lại tình cờ bị kéo vào đóng vai phụ luôn, thứ vai phụ bù nhìn chẳng thuộc tuồng, làm tôi hết như ông ngáo vậy.

Yến Phi lắc đầu :

- Anh muốn nói gì thì nói, chỉ xin hãy mở cửa xe cho tôi vào.

- Vẫn còn có ý định chọn tôi đưa cô về à ? – Triều hỏi.

Yến Phi gật đầu mệt mỏi. Triều rút túi lấy chìa khóa xe mở cửa, anh cười chế giễu :

- Cô oai ghê nhỉ. Đi ăn tối với Hoàng Tùng Quý, nửa chừng bỏ mặc hần và nằng nặc đòi tôi đưa về. Tôi chả biết hần đã làm gì để cô giận dữ, làm mình làm mẩy như vậy, nhưng tôi vô can mà, thậm chí còn chưa kịp gọi món để nhìn qua. Tôi ...

Yến Phi quay phắt người bước đi. Triều vụt chạy theo chụp kịp tay cô. Cô vùng ra :

- Anh trở vào mà thưởng thức bữa tối của mình đi. Tôi không làm phiền anh nữa.

- Yến Phi !

Triều thở ra :

- Tôi xin lỗi ! Đừng giận ! Tôi sẽ đưa cô về.

- Không móc mĩa tôi nữa chứ ? – Cô buồn buồn hỏi.

Anh cười gượng :

- Xin lỗi ! Đừng giận nữa. Tôi thật nhiều chuyện, tại tôi thấy cô vẫn còn đi chung thân mật với Tùng Quý như vậy nên tôi ...

Chừng như thấy câu nói của mình có gì không ổn, anh vụt nín bặt :

- Nên anh sao ? - Yến Phi chăm chăm nhìn anh.

Triều lắc đầu nói lảng đi :

- Không có gì, chỉ là ... không vui vì cô không chịu nghe lời nhắc chừng của tôi thôi. Chúng ta lại ra xe đi, cô nói muốn tôi đưa về mà.

Yến Phi im lặng dấu tiếng thở dài. Cô theo anh quay lại.

Đợi cô ngồi cạnh, Triều mở máy cho xe lăn bánh. Đường phố tấp nập dòng xe cộ, những dãy đèn lấp lánh sáng rực như chậm chậm chạy lùi ra 2 bên cửa.

Được 1 lúc, Triều liếc mắt nhìn qua. Yến Phi vẫn ngồi trầm tư tựa người vào ghế, anh hắng giọng :

- Chuyện buồn à ?

- Anh hỏi gì ?

- Tôi hỏi cô bộ gặp chuyện buồn à ?

Yến Phi cup mắt xuống. Buồn ư ? Cô cũng không biết nữa.

Những lời thố lộ của Tùng Quý hôm nay không biết cô nên vui hay buồn.

Không, dường như 2 cảm nhận trái ngược ấy, cô hoàn toàn không có. Có chăng chỉ là 1 sự hoảng sợ, hoảng sợ trước bất ngờ không định trước này, hoảng sợ trước ánh mắt si mê không dấu giếm của anh ấy.

Cô nhắm mắt lắc đầu. Lỗi tại mình, có phải là lỗi tại mình không ? Chuyện rồi sẽ ra sao ?

Triều biết cô đang có tâm trạng nặng nề, nhưng anh cố đoán vẫn thấy lơ mơ nguyên nhân. Những nguyên nhân đoán đại ấy càng khiến anh không thể yên lòng. Anh lại nhìn qua. Cô kỳ lạ quá, cứ im lìm nhìn mông lung trước mặt như thế. Bộ cô không nhận ra này giờ anh vẫn chạy lòng vòng ở trung tâm thành phố, vẫn chờ nghe những lời tâm sự để có thể giúp cô chia sẻ ư ? Triều thềm lắc đầu.

Thời gian cứ trôi, cho đến khi Yến Phi bỗng sực tỉnh nhìn quanh. Xe đường như đã ngừng lại trên 1 con đường vắng.

- sao anh lại ngừng ? – Cô buột miệng hỏi Triều.

Anh tắt máy xe quay qua thẳng thắn đáp :

- Vì tôi muốn hỏi cô cho rõ, nhìn thấy cô như thế này tôi không an tâm chút nào. Nói tôi nghe đi, chuyện gì đã xảy ra ? Tại sao cô có vẻ buồn bực vậy ? Tôi có thể giúp gì cho cô ?

Cô lặng thinh nhìn anh 1 lúc rồi buột miệng :

- Anh không giúp được tôi đâu.

Triều dịu giọng :

- Liên quan đến Tùng Quý phải không ?

Cô ngần ngừ rồi cũng gật đầu.

- Cậu trai đó đã nói gì với cô ? – Anh lại hỏi – Tại sao cô lại có vẻ sợ hãi thất thần như vậy ?

Yến Phi nhăn mặt nhìn anh. Triều buồn rầu quay đi :

- Tôi chỉ muốn tìm cách giúp cô thôi. Cô không muốn nói gì cũng được.

- Không phải – Cô chột lên tiếng.

Ngập ngừng giây lát, cô khó nhọc tiếp lời :

- Anh ấy nói ... yêu tôi.

Thoáng 1 tia mờ tối trong mắt Triều. Im lặng 1 giây, rồi anh thở nhẹ :

- Mau nhĩ !

Lời nói băng quơ của Triều không ngăn được Yến Phi chột run người :

- Tôi ... tôi không hiểu tại sao lại như vậy. Tôi không biết. Tôi chỉ mới gặp mặt anh ấy có mấy lần thôi, đâu có lỗi gì, tôi cũng không hiểu tại sao lại như vậy nữa.

Triều cười nhạt nhẽo :

- Đúng ý cô rồi chứ gì mà còn hỏi tại sao. Cô thật thông minh, thật khéo léo để đi tới cùng con đường của mình. Cô đẹp, rất đẹp, 18 tuổi, cô xứng đáng sánh vai với Tùng Quý quá đi chứ.

Yến Phi rùng mình kêu lên :

- Không phải ! Làm sao lại có chuyện đó được ?

- sao lại không được ? – Anh nhếch môi cười – Vậy là cô thành công 1 nửa rồi. Cô quen biết Tùng Quý, chẳng phải vì mưu cầu làm dâu nhà họ Hoàng sao.

Yến Phi mất hồn với lời buộc tội của Triều, cô lắp bắp :

- Không phải, anh điên rồi, Làm sao tôi làm dâu nhà họ Hoàng được.

Triều quát lớn :

- Cô còn đóng kịch nữa sao ? Nếu không phải, tại sao cô cứ bám mãi vào nó ? Tôi đã từng nói với cô rằng nó đã có vị hôn thê rồi mà, tại sao cô lại cứ hẹn hò đi chơi với nó, nhận những món quà đầy ẩn ý của nó ? Cô khổ công như vậy chẳng lẽ không phải là cố mời chài để hấn si mê cô ?

Yến Phi run lên trong phần nộ, cô lắc đầu :

- Không có. Tôi không hề muốn như vậy. Tôi không hề muốn xảy ra như vậy.

Triều nắm lấy vai cô siết thật chặt, mắt anh tóe lửa :

- Vậy chứ cô muốn gì ? Cô muốn gì khi cứ phớt lờ lời nhắc nhở của tôi ? Cô muốn gì khi cứ hẹn hò đi chơi với 1 người đã có hôn ước ? Cô nói đi !

Câu hỏi của anh đã làm cái đầu đang rối tung của cô thêm điên đảo, tay anh siết lấy bờ vai làm cô đau đến ứa nước mắt. Yến Phi nhăn mặt kêu lên:

- Anh buông ra, tôi... anh làm tôi đau quá!

Triều như sực tỉnh, anh vụt buông bờ vai nhỏ của cô ra, nhưng vẻ mặt vẫn còn chưa nguôi cơn giận bộc phát của mình, anh nghiến răng nhìn ra màn đêm bên ngoài.

Yến Phi đưa tay xoa nắn chỗ hằn dấu tích bàn tay giận dữ của anh và thở dài. Chưa bao giờ cô thấy anh dữ như vậy. Thái độ giận dữ, lời nói cũng giận dữ. Cô không biết bờ vai mình và đầu óc mình, cái nào đau hơn, cái nào nhức buốt hơn.

Được 1 lúc, Triều khàn giọng:

- Xin lỗi! Tôi không cố ý.

Khẽ liếc anh, cô lắc đầu nói nhỏ:

- Anh cho tôi về nhà đi. Có lẽ cũng không còn sớm nữa.

Hối hận với hành động thô bạo của mình, Triều ngập ngừng rồi đành nổ máy xe.

Hai người lặng thinh suốt quãng đường còn lại. Chiếc xe lăn chậm chậm qua phố xá bắt đầu thưa thớt người.

Triều đậu xe ngay trước quán cơm bình dân đã đóng cửa. Yên Phi máy móc mở cửa xe bước ra.

- Cảm ơn anh!

Triều khoá xe rồi vòng qua bên cô:

- Khoan cảm ơn vội, tôi đưa cô lên nhà đã.

- Tôi không sao. - Cô đáp.

- Có thể, nhưng đã đưa cô về đây thì tiến thêm mấy bước cũng không thừa.

Yên Phi không nói gì, cô quay lưng bước lên thang lầu. Triều theo sau.

Những cua queo tối tăm có vẻ không quen với mắt anh, anh bước theo cái dáng mảnh mai mờ nhạt của cô ngay phía trước.

Tầng hai của cô cũng không có đèn. Ánh sáng của những ngọn đèn đường hắt chéo lên 1 phần những khung cửa gỗ im lìm.

Yên Phi quay lại. Giọng cô nhẹ như gió đêm:

- Đến cửa phòng tôi rồi. Tôi sẽ không sao đâu, cảm ơn anh.

Yên Phi đứng nhìn rõ được mặt cô, nhưng cảm thấy giọng của cô đã bình tĩnh lại. Anh không biết cô có giận mình không, nhưng đoán cô đang mệt mỏi, anh đành gật đầu:

- Được rồi, tôi về. cô nghỉ sớm đi nhé.

Yên Phi gật. Anh quay người bước xuống. Vừa dọ dẫm vài bậc thang, chợt tiếng kêu thất thanh đột ngột của cô làm anh giật mình phóng người trở lên.

- Có chuyện gì vậy ? Anh hỏi gấp.

Vẫn đứng trước khung cửa, cô nhìn anh rồi lại ngó sững vào bàn tay phải của mình. Lòng bàn tay cô dẫm 1 thứ gì đấy sẫm màu. Triều cau mày chụp lấy tay cô đưa ra trước ánh đèn: Màu đỏ tươi thoát đầu làm anh giật mình.

Nhưng Yên Phi không có vẻ đau, nhìn kỹ lại anh mới nhận ra nước nhòe ướt

ấy không phải là máu.

Rút khăn tay trao cho cô, anh quay lại bật quẹt soi tay nắm cửa. Đúng như anh nghĩ, tay nắm cửa bột dính thứ màu đỏ ấy. Chìa khoá vẫn còn cắm vào ổ, anh xoay chìa và mở cửa ra.

Căn phòng của cô im lắng, nhưng Triều vẫn mơ hồ có điều gì bất thường tiếp theo. Bật quẹt để tìm công tắc, anh mở đèn. Ánh sáng tràn ngập căn phòng. Triều nhắm mắt nhìn quanh. Khắp nơi, trên tường, trên sàn, trên cái bàn nhỏ, trên đồng sách báo, trên mớ quần áo ít ỏi của Yến Phi, đâu đâu cũng bị đổ bột nham nhở thứ sơn màu đỏ.

Có tiếng nấc nhẹ sau lưng, Triều quay lại. Yến Phi đang cố ghìm cơn nước nở. Mắt cô mở to lại nhìn từ góc này đến góc khác của gian phòng.

Tiếng khóc của cô như nghẹn lại vì sợ hãi và căm phẫn. Triều đưa tay khê vịn đôi vai đang run lên của cô. Gương mặt nhăn nhúm đau đớn của cô làm anh thấy xót xa. Phân vân 1 chút rồi như không kìm được, anh kéo nhẹ cô vào lòng mình.

Yến Phi vùi đầu vào ngực anh mà khóc.

Vậy là họ đã ra tay rồi đó. Họ muốn cứ bách cô đến đường cùng, như ngày xưa đã bức bách 1 người con gái yếu đuối khác. Cô đã biết trước rằng họ không khoan nhượng, nhưng trước cảnh trạng này, làm sao không kinh sợ, không hãi hùng.

Từ sau hôm cảnh cáo, cô đã gọi điện hẹn Tùng Quý đi chơi liên tiếp mấy ngày, tối nay cũng vậy, có lẽ đây là lời cảnh cáo thứ 2 của họ. Họ quả thật có đủ sức để nhân chìm cô vào thế thua cuộc.

Nước mắt rơi tràn trên mặt cô. Cô sẽ thua sao? Cô cũng sẽ vì thế cô, vì yếu đuối mà chịu thua họ sao? Chẳng lẽ bị kịch cũ lại lặp lại mà cô không có cách nào chuyển thành thắng ?

Triều đứng yên làm chỗ dựa cho Yến Phi, tay anh choàng qua vai như muốn

che chở cơn run rẩy của cô.

Tội nghiệp cô gái nhỏ, cô gái cô thế, làm sao cô chống đỡ được trước thế lực và sự tàn nhẫn khắc nghiệt của gia tộc họ Hoàng ? Anh muốn giúp cô, nhưng liệu anh có thể bảo vệ cho Yến Phi không, khi mà người ta đã bắt đầu tuyên chiến ? Triều thở dài.

Đợi cho nước mắt cô đã cạn, anh nhẹ nhàng bảo:

- Ta đi khỏi đây đi Phi!

Tách người ra khỏi anh, cô chùi nước mắt lắc đầu:

- Ở đây không an toàn đâu - Anh nghiêm giọng nói.

Cô hít hít mũi:

- Nhưng đây là phòng tôi, đồ đạc, vật dụng, quần áo của tôi ở đây.

Anh khẽ lắc đầu:

- Bỏ hết đi. Chúng đã phủ đầy sơn rồi. Ở đây không còn là chỗ ở của em nữa đâu, cửa khoá mà họ có thể vào ra được thì quả là đáng sợ.

Cô ngược lên ngơ ngác. Rồi như có 1 động lực nào đó, cô mơ hồ bước rảo trong phòng, mắt nhìn vào từng góc. Cuối cùng, cô đứng thẳng lên nói 1 mình:

- Không phải là họ.

Triều ngạc nhiên bước lại:

- Em nói không phải ai?

- Không phải là người họ Hoàng chính tay làm.

Triều nhíu mày:

- Ý em là...

Cô thở dài:

- Là những người quanh đây. Họ nhận tiền để làm việc này.

- Sao em biết ?

Cô chỉ tay vào 1 góc nhà:

- Đồng thú nhồi bông tôi để ở đây, bây giờ biến mất rồi. Đám người nhà họ Hoàng ai ai cũng tự mãn đến kịch cỡm, họ không tiếc vụn tham vật như thế. Vả lại sơn hầy còn rất ướt, chắc hẳn họ đợi lúc tôi về mới ra tay.

Triều nhìn bàn tay còn dính màu sơn của cô, anh gật đầu:

- Chắc là vậy. Sơn mới nguyên sẽ ấn tượng hơn. Họ muốn làm em hoảng sợ. Chợt anh cau mày:

- Như vậy em càng phải dọn đi. Xung quanh đây đầy những kẻ tham tiền sẵn sàng làm những việc tồi bại, sẽ rất nguy hiểm cho em.

Yến Phi cười buồn:

- Biết làm sao được. Tôi dọn đi đâu cũng vậy thôi. Họ cũng sẽ theo dõi dò xét để biết được. Họ còn ra tay tiếp nữa, tôi biết.

Xoay cô lại, anh chân thành nói:

- Về nhà tôi tạm đi. Tôi có thể bảo vệ cho em.

Yến Phi nhìn anh cảm động. Cô vừa nhận ra dường như anh đã thay đổi cách xưng hô với cô. Từ bao giờ vậy nhỉ?

- Anh...thật sự muốn tôi về nhà anh ở tạm à ?

- Ừ!

- Có thể tôi sẽ liên lụy anh đấy. - Cô phân vân.

Triều mỉm cười:

- Đừng nói như vậy, tôi không ngại điều đó. Tôi muốn giúp em.

Không đợi cô nói thêm, anh quyết định luôn cho cô.

- Ta đi nhé. - Triều kéo tay Yến Phi ra cửa.

Chợt như nhớ ra điều gì, cô khựng lại:

- Khoan đã anh Triều.

Cô quay trở vào góc phòng, nơi cái túi xách bị lục tung và vấy bẩn màu sơn. Ngồi sụp xuống, cô tìm tòi 1 lúc, rồi lấy từ dưới đồng quần áo ra 1 cuốn sách nhỏ cũ kỹ ố vàng bọc bìa nhựa màu xanh đậm.

Cầm cuộn sách trên tay, cô đứng lên nhìn quanh căn phòng rồi thở dài quay đi.

- Mình đi được rồi. - Cô nói với Triều.

Triều tắt đèn, khép cửa lại, rồi cùng cô đi xuống thang lầu. Ngồi vào xe, Triều liếc nhìn qua. Cô ôm cuộn sách cũ ấy cẩn thận trong lòng như đó là tất cả những gì cô quan tâm đối với cái quá khứ của mình, là tất cả hành trang của mình cho ngày mai.

Chiếc xe lướt đi trong đêm vắng.

Mở cửa cho cô vào nhà, Triều nói trong khi đưa tay cởi cà vạt và xắn cao tay áo sơ mi lên tận khuỷu:

- Em vào đi. Đợi tôi 1 chút.

Yến Phi nhìn quanh rồi ngồi xuống nệm ghế. Ngôi nhà vẫn vậy, sự trống trải giản tiện như đã quen thuộc với cô. Triều cúi húi vợ"i chiếc xe ngoài sân 1 lúc, rồi cầm 1 cái chén nhỏ đi vào.

- Theo tôi đi Phi. - Anh bảo.

Cô ngạc nhiên, nhưng cũng đứng dậy đi theo anh. Mở cửa phòng tắm, anh vào trong. Thấy cô vẫn còn ngơ ngác đứng ngoài, anh nhướn mày:

- Vào đây, còn đứng đó làm gì?

Cô nhìn anh không hiểu. Thấy vậy, anh đặt cái chén vào bồn rửa mặt, bước ra kéo tay cô vào bên cạnh. Dứng trước bồn rửa, cô chợt hiểu ra khi ngửi được mùi xăng nồng nặc trong phòng.

Xắn tay áo khoác của cô lên cao, anh cầm bàn tay phải của cô nhúng vào chén xăng và bắt đầu tỉ mỉ rửa vết sơn 1 cách tự nhiên. Anh làm việc cẩn thận và chăm chú, không biết rằng Yến Phi đang sững người nhìn anh. Anh rửa tay cho cô sao?

Cô chợt rùng mình. Mấy ngón tay mạnh khỏe của anh đang miết nhẹ lòng bàn tay cô để gạt sạch vết dơ, sao lại quá nhẹ nhàng như ve vuốt, cơn xao

động trong lòng khiến cô nhận rõ đôi má mình chột nóng bừng và con tim đập dồn dập.

Đột nhiên anh ngẩng lên. Cô vội nhắm nghiền mắt lại, như sợ anh vô tình phát hiện ra tâm sự thầm kín của mình.

Được 1 lúc lâu, ngoài bàn tay cô vẫn trong tay anh, cô còn cảm nhận được làn da mặt của mình càng lúc càng nóng ran và nhột nhạt như đang bị chiếu rọi bởi tia nhìn của anh. Cô chột mở mắt ra. Lần này đến lượt Triều nhìn lảng đi.

Chuyển sự chú ý xuống lại bàn tay cô, anh hắng giọng nói như phân trần:

- Vẫn còn dính 1 chút ở móng tay, nên phải rửa kỹ 1 tí.

Yến Phi yên lặng. Triều lại cười:

- Không hiểu sao phụ nữ lại hay để móng tay dài, tính em giản dị nhưng cũng không ngoại lệ.

Yến Phi vẫn làm thinh. Không phải cô không muốn nói, mà chỉ vì không biết nói gì. Cô chỉ biết bàn tay mình vẫn còn được anh chăm sóc, cô không để ý rằng nó hầu như đã sạch trơn.

Sau khi đã rửa xăng kỹ càng, Triều mở vòi xả nước, rồi với tay lấy cục xà bông, anh thoa đều trên tay cô. Đến đây, đáng lẽ cô đã có thể nói anh để cô tự mình rửa tay lấy. Bàn tay trái của cô vẫn đang xuôi theo người đẩy thoi.

Yến Phi biết vậy, và dĩ nhiên Triều cũng biết vậy, nhưng không hiểu tại sao anh vẫn tiếp tục rửa tay cho cô với hai ba lần xà bông, xả mấy lần nước. Còn cô, cô cũng đứng lặng yên để nhận sự chăm sóc ân cần và gượng nhẹ ấy của anh.

Khi tay cô không còn thể nào sạch hơn, anh lấy khăn trên giá lau thật khô.

- Sạch rồi đây. - Buông tay cô ra, anh nói.

Cô ngượng ngiu. gật đầu:

- Tôi muốn rửa mặt 1 chút.

Triều sực nhớ:

- À, xin lỗi, em cứ tự nhiên.

Anh lách người đi ra và khép cửa lại.

Còn lại 1 mình với không gian còn nồng mùi xăng lẩn mùi xà bông thơm, Yên Phi vục 2 bàn tay hứng nước để đắp lên mặt. Nước mát lạnh làm cô tỉnh táo.

Cô ngẩng lên nhìn vào tấm kính trước mắt. Đôi mắt cô hơi sưng. Cô chợt nhớ đến vừa rồi mình đã khóc trên vai anh. Mặc dù đang nức nở, nhưng cô vẫn còn nhận biết anh đã quàng tay ôm lấy mình ấm áp ra sao.

Cử chỉ ấy và cái nhìn ngấm thật lâu của anh khi nãy còn nói lên được điều gì không?

Cô nhìn vào gương tự hỏi. Nhưng rồi lại lắc đầu cười buồn. Chắc chẳng là gì đâu.

Anh mãi mãi vẫn muốn đóng vai người tốt bụng. Lo lắng chăm sóc cho cô có lẽ cũng là hành động tự nhiên phát xuất từ lòng tốt đó. Còn cô quả thật đã viển vông khi xâu chuỗi những việc ấy lại với nhau. Đối với anh, cô chỉ là 1 đứa con gái khôn khô tội nghiệp mà thôi.

Lắc đầu thở dài, cô lau khô gương mặt rồi trở ra phòng khách. Ngang qua phòng ngủ của Triều, cô thấy anh đang cúi húi thu dọn giường. Không biết đêm nay anh để cô ngủ ở đâu.

Lần trước chiếm lĩnh chiếc giường trong phòng anh, cô đã nham nhở mượn của anh mấy trăm ngàn trong học tử, số tiền ấy đến nay vẫn còn chưa trả, bây giờ chắc anh không để cô có cơ hội lặp lại trò cũ đâu, bài học cảnh giác sơ đẳng ấy anh đã dư kinh nghiệm để thuộc.

Yên Phi ngồi xuống nệm sa lông phòng khách nhún nhún. Có lẽ đây là giường của cô đêm nay rồi. Vị trí hoán đổi. Đêm trước anh đã ngủ được, thì có lẽ đối với cô cũng không có gì phải ngại. Chỗ này thoáng, lại có quạt trần,

chắc là muỗi mòng cũng không có cơ hội lấy máu của cô đâu.

Yên trí là thế, cô đặt quyển kinh thánh cũ kỹ của mình vào ngăn dưới của cái bàn và cởi đôi sandal rút 2 chân lên. Cô chợt nhớ đến bờ vai này giờ vẫn còn ê ẩm, cô trật áo khoát ra để nhìn.

Vết bầm đỏ trên nền da trắng khiến cô tròn mắt. Hèn gì mà đau buốt đến thế.

Tay anh là gọng kềm chắc, chỉ siết mạnh 1 tí mà cô đã thế này, nếu cô không kêu lên kịp, anh điên lên dám bóp nát xương vai cô luôn chứ chẳng chơi.

Day day vết bầm, cô nhăn mặt xuýt xoa. Phải day cho thật mạnh, nếu không, ngày mai sẽ chuyển màu tím khó coi lắm. Cô thích mặc áo cánh quần Jean, bả vai thế này để lộ ra thật không hay chút nào. Nghĩ lại thấy Triều sao lạ lùng. Cũng là bàn tay anh, có khi thì giọng nhẹ êm ái quá, có khi lại để dấu vết vừa đau, vừa khó coi thế này đây.

Đang mỉm cười cố day cho tan vết máu bầm, Yến Phi chợt giật mình khi nhận ra anh đã đứng sau salon từ bao giờ. Kéo vôi áo khoác lại, cô lung tung nói:

- Anh làm tôi hoảng hồn đấy.

Im lặng 1 chút rồi Triều trầm giọng :

- Thật không ngờ toi lại mạnh tay đến như vậy. Xin lỗi!

Chắc là anh đã nhìn thấy chiến tích của mình rồi, Yến Phi tự nhủ. Cô chép miệng:

- Không có gì đâu.

Triều ngẫm nghĩ rồi quay trở vào phòng. Một lúc sau cầm ra chai dầu xanh, ngồi xuống cạnh cô, anh bảo:

- Em trật vai áo ra đi, tôi thoa dầu cho. Nếu không có lẽ ngày mai sẽ bầm tím đó.

Yến Phi ngạc nhiên nhìn anh, cô vội lắc đầu:

- Ồ, thôi khỏi. Tôi không sao đâu.

Triều mỉm cười dịu dàng:

- Đừng cãi. Đã có dầu đây rồi, sao không để tôi xoa giùm em.

Tự tôi bộ không xoa dầu được sao? Yến Phi hỏi thẳm trong bụng. Nhưng thấy vẻ ân cần tự nhiên của anh, cô không dám nói ra.

- Mau nào Phi. Tôi sẽ nhẹ tay 1 chút, đừng sợ đau. - Triều hối thúc.

Phân vân với chiếc áo trong 2 dây hơi lộ liễu của mình, cô ngần ngừ rồi quyết định đợi. Kéo áo khoác mỏng trượt qua 1 bên, cô để lộ ra trước anh bờ vai đau của mình. Châu mày nhìn vào vết bầm dập màu trên làn da trắng của cô, Triều thở ra hơi hận:

- Không ngờ tôi lại có thể mạnh tay với em như thế. Tôi thật ... thô lỗ qua.

Yến Phi cười gượng:

- Một phần cũng tại da tôi dễ tụ máu bầm thôi, xưa nay vẫn thế mà.

Anh cười:

- Đã làm em đau mà em còn bào chữa cho tôi à. Sao hôm nay hiền thế.

Vừa nói anh vừa mở chai dầu và thoa lên chỗ bầm. Cô ngồi yên để anh miết nhẹ lấy vết thương.

- Ráng chịu đau 1 tí nghe Phi. Khi nào đau quá thì em cứ lên tiếng, tôi sẽ nhẹ tay lại.

Yến Phi ậm ừ không đáp, mùi dầu nồng làm cô thấy dễ chịu.

Triều thoát đầu xoa nhẹ nhàng vì nổi xót xa khi thấy bờ vai mịn màng của cô bị mình vô tình để lại dấu 1 cách tàn bạo như thế, nhưng rồi không thấy cô than vãn, anh miết mạnh dần, với ý muốn cho mau tan vết đỏ đã bắt đầu thâm lại 1 cách xấu xí.

Cho đến khi anh nhận ra bàn tay cô đang bấu chặt lấy đầu gối, anh mới giật mình ngưng tay nhìn qua cô, gương mặt cô vẫn bình thường, duy chỉ có trán là hơi cau lại :

- Em đau à Phi ? Sao không lên tiếng ? Anh ngạc nhiên hỏi.

Yến Phi hơi ngẩng lên đáp ứng:

- Cũng không... đau lắm.

Triều buồn cười. Bàn tay bầu lầy đầu gối muốn nổi gân thế kia mà còn ngoan cố bảo là không đau. Cô thật là trẻ con.

Anh lại tiếp tục, nhưng nhẹ tay hơn. Vừa miết vừa day, thỉnh thoảng anh nhìn chững gương mặt cô để dò mức độ nặng nhẹ của tay mình. Cô không lên tiếng thì anh cũng có cách để biết rõ lúc nào thì cô đau để thật sự dừng. Trong 1 lần nhìn chững đó, anh chợt không chú ý đến nét mặt cô, mà lại lạc hồn thu vào tầm mắt góc độ 1 hình ảnh khác và hình ảnh ấy làm tay anh đột nhiên chùng lại 1 giây.

Họ đang ở sát bên nhau quá. Anh chưa bao giờ có thể thấy được gương mặt cô gần đến mức độ này.

Đầu cô hơi cúi xuống, mái tóc dài vén qua bờ vai bên kia, chỉ còn 1 lọn tóc nhỏ rũ xuống nghiêng che đường viền khuôn mặt. Anh có thể thấy rõ da cô mịn màng đến độ nào, vết son nhỏ xíu ngoan ngoãn trên gò má, rèm mi dài không cong nhưng vẫn thanh thoát và đôi môi chỉ còn vương 1 tí son nhạt thật dễ thương.

Sững người ngắm cô, Triều để đầu óc đi hoang và không biết rằng mình đã ngừng công việc của một đông y, nhưng tay vẫn vịn nhẹ lấy bờ vai mảnh của cô.

Như cảm nhận được, Yến Phi khẽ ngẩng lên. Chạm phải ánh mắt ngẩn ngơ thật gần của anh, cô lại lúng túng cup rèm mi xuống và đỏ bừng cả mặt. Cả Triều cũng giật mình. Anh bối rối chợt nhớ ra hiện tại. Rút tay về, anh ngập ngừng đứng lên:

- Chắc cũng tạm được rồi.

Gương mặt đỏ lựng, Yến Phi ngồi lên không dám lên tiếng. Triều im lặng 1 chút rồi hắng nhẹ giọng:

- Tôi đã dọn phòng cho em rồi. Em vào trong ngủ đi.

Yến Phi ngơ ngác

- Nhưng... không phải em ngủ ở đây sao?

Triều ngạc nhiên, anh chợt hiểu khi nhận ra này giờ cô đã co chân lên nệm, cặp tóc cũng đã được tháo ra, vẻ như sẵn sàng nghỉ trên salon.

- Em không cần ngủ ở đây đâu. Anh cười - Đây là chỗ của tôi, chỗ của em là trong phòng mà.

Yến Phi len lén nhìn anh:

- Anh không sợ.... em lại chồm tiền của anh nữa à ?

Triều mỉm cười lắc đầu. Yến Phi ngần ngừ rồi mang lại sandal đứng lên:

- Anh không sợ, vậy em cũng không phải ngại nữa.

Đứng trước mặt anh, cô khẽ giọng:

- Chúc anh ngủ ngon!

Triều hơi nhướn mày ngạc nhiên, nhưng rồi anh cũng mỉm cười gật đầu:

- Em ngủ ngon.

Rồi như chợt nhớ khi cô quay lại, anh nói với theo:

- Có bộ pyjama sạch anh để sẵn trên giường, em cứ thay để ngủ.

Cánh cửa phòng đã khép lại. Triều nhìn theo cười khẽ. Hôm nay trông cô ngoan lạ, vừa rồi xưng em ngọt ngào với anh, giờ lại có chuyện chúc ngủ ngon nữa chứ. Mong rằng sau đó không phải để anh tỉnh dậy thấy ngăn tủ tiền mặt trống trơn 1 cách ngốc nghếch.

Triều nhìn đồng hồ. Nửa đêm rồi, anh vẫn chưa buồn ngủ. Tìm gói thuốc và bật quẹt, anh rút 1 điếu cắm lên môi. Dựa lưng vào ghế, thả khói lên trần, anh lan man nghĩ về Yến Phi.

Khói thuốc không át được mùi dầu xanh còn nồng trong không khí, tâm tưởng anh bỗng chốc vương lại gương mặt thật gần của cô và cái dáng người dịu dàng ngoan ngoãn. Triều vội lắc mạnh đầu cho ký ức đó tan đi. Cô rất

xinh, dĩ nhiên anh nhận ra điều đó ngay từ đầu. Giây phút rung động vừa rồi có lẽ chỉ là sự lãng mạn nhất thời của anh khi ngắm nhìn cái đẹp mà thôi.

Đúng rồi, có lẽ chỉ là vậy.

Triều thâm thở dài, Yến Phi chỉ mới qua cái tuổi 18, vẫn còn ngây thơ và trẻ con lắm. Trong khi anh gần gấp đôi tuổi cô rồi.

Cô thông minh, xinh đẹp, tương lại vẫn còn phía trước. Chắc chắn có nhiều cơ hội để có 1 chàng trai xứng hợp và yêu thương thật lòng. Anh sẽ là 1 người bạn tốt của cô, 1 người anh trai tự nguyện của cô. Tình cảm bấy lâu anh dành cho cô, có lẽ đó chẳng qua là tình yêu thương đối với 1 đứa bé gái tội nghiệp năm nào mà thôi.

Tắt đèn và nằm duỗi dài trên nệm ghế, anh chìm vào cơn suy tưởng, miệng vẫn lơ đãng ngâm điệu thuốc đỏ lửa.

Chỉ cần cô đồng ý, anh biết mình sẽ hết lòng bảo bọc cho cô có 1 cuộc sống đầy đủ và hạnh phúc. Cô sẽ sống trong 1 thế giới khác đầy tình yêu thương, cô sẽ trở về với sự ngây thơ và trong sáng đúng với cái tuổi 18 của cô.

Và rồi sẽ có 1 ngày, có 1 chàng trai xuất hiện, anh sẽ hài lòng khi thấy cô trong bộ áo cưới trắng tinh. Không biết với tính cách nửa già dặn láu lỉnh, nửa khờ khạo dễ thương của cô, người thanh niên nào xứng hợp để hiểu rõ đây. Anh mỉm cười. Bỗng nhiên dòng liên tưởng dẫn anh đến cái tên Tùng Quý, nụ cười trên môi anh chợt trở thành gượng gạo.

Tùng Quý ư? Triều xoay trở người 1 cách khó chịu.

Hôm nay Tùng Quý đã tỏ tình với cô, chỉ sau vài tháng quen biết, hắn đã yêu cô. Còn cô? Cô có thật đã yêu hắn ?

Triều dụi điệu thuốc đang hút dở vào gạt tàn 1 cách bực dọc. Anh nhớ mình đã thấy khó chịu như thế nào khi lại nhìn thấy cô ngồi cùng gã thanh niên ấy trong nhà hàng tối nay.

Đối với Tùng Quý, anh hoàn toàn không có ác cảm, nhưng không biết tại

sao lại muốn nổi nóng khi thấy cảnh gã thanh niên ấy quẩn quít bên Yến Phi. Kỳ lạ thật! Chẳng phải Tùng Quý cũng có gia thế tốt, phong cách khá, bảnh trai và có vẻ yêu cô thật lòng đấy sao? Nếu nhà họ Hoàng chấp nhận Yến Phi, còn ai đẹp đôi hơn cô và gã trai đó ? Trong bộ áo đô dàu màu trắng, Yến Phi chắc chắn sẽ rất xinh xắn rạng rỡ bên cậu ấm nhà họ Hoàng. Triều lại nhăn mặt với suy nghĩ của mình. Anh thở hắt bức bối và như nhận ra mình thật sự không chịu được khi tưởng tượng ra cảnh đẹp đôi ấy. Chỉ tưởng tượng thôi mà anh đã khó chịu thế này rồi, nếu trong tương lai điều này thành hiện thực thì sẽ ra sao. Đầu óc anh tự dừng lại rồi rãm và quá nặng nề. Đêm có lẽ đã khuya, nhưng anh vẫn xoay trở 1 cách bất rút trên nệm ghế. Chợt có tiếng cửa phòng mở nhẹ làm anh không dám động người nữa cho đến lúc tiếng chân êm êm dừng lại cạnh đầu nằm của anh. Yến Phi ngấm qua anh sáng mờ dáng anh trên ghế nệm. Cánh tay đang vắt ngang trán của anh không cho cô nhìn rõ được đôi mắt, cô thở dài:

- Anh đừng cố giả vờ nữa, em biết anh chưa ngủ được đâu.

Triều nín lặng 1 lúc rồi đành thả tay ngồi dậy:

- Em vẫn chưa ngủ sao?

Cô lắc đầu thật khẽ. Anh nhẹ nhàng hỏi:

- Chuyện hồi tối ám ảnh làm em không ngủ được à ? Em còn sợ chuyện đó ?
- Không phải. - Cô lắc đầu.

Thấy cô vẫn đang đứng, anh hắng giọng vỗ nhẹ lên mặt nệm bên cạnh:

- Ngồi xuống đây. Nếu cả 2 đứa đều không ngủ được thì mình ngồi nói chuyện vậy.

Yến Phi ngồi xuống cạnh anh. Đến lúc này Triều mới nhận ra cô đang mặc bộ đồ ngủ của mình. Anh bật cười. Bộ đồ rộng quá khiến cô thên thang trong đó.

- Anh cười gì vậy ? Cô hỏi.

Triều ngáp ngừng rồi lắc đầu:

- À... không có gì.

Anh không trả lời thật, có lẽ vì gương mặt buồn buồn như muốn tâm sự của cô làm anh thấy mình hơi kỳ cục khi vui vẻ như vậy.

Yến Phi nhìn anh 1 thoáng rồi quay đi lẩm bẩm:

- Quả thật anh là vậy!

Triều hoang mang"

- Em nói gì vậy ?

- Không - Yến Phi thở dài.

Triều nghiêm giọng:

- Đừng chối, anh nghe loáng thoáng em vừa nói gì đấy, em cứ lặp lại cho anh nghe.

Yến Phi quay nhìn lại anh, cô ngáp ngừng 1 chút rồi buông giọng:

- Chẳng có gì. Em chỉ nói anh đúng là đàn ông, vẫn có thể cười được.

Triều không hiểu:

- Là đàn ông thì sao? Sao anh lại không cười được ?

Thấy cô im lặng, anh hỏi gặng:

- Ý em muốn nhắc đến chuyện hồi tối à ? Em vẫn còn sợ chuyện đó ?

Yến Phi gắt:

- Đừng nhắc em chuyện đó hoài, đã nói là em không sợ rồi mà. Em không thèm sợ những chuyện hù ma nhát quỷ đó đâu.

Không sợ mà nghe anh nhắc đã nhần nhó thể rồi. Triều trầm nghĩ. Có lẽ cô cáu gắt với anh chỉ vì lo lắng chuyện phải đối phó với đám người nhà họ Hoàng ngày mai. Cô sợ, nhưng tính ngoan cố vẫn làm cô không chịu thừa nhận đó thôi.

- Vậy...- Anh thở ra- Thôi được, anh xin lỗi vì đã cười không đúng lúc.

Đừng giận nữa, chúng ta nói chuyện khác đi.

Cô nhún vai lặng thinh.

Triều nhìn cô, giọng anh trở nên có chút căng thẳng:

- Yên Phi này, có 1 chuyện anh cần phải hỏi rõ em?

- Anh hỏi đi.

Triều cố giữ cho giọng mình bình thường:

- Em yêu Tùng Quý ?

Yên Phi im lặng 1 lúc. Triều tiếc là anh đã tắt đèn phòng khách. Giờ đây, với anh sáng mông hắt ra từ phòng ngủ mở hé, anh không nhìn rõ được gương mặt cô. Sự im lặng của cô làm anh sốt ruột.

- Yên Phi! Em hãy trả lời đi!

- Anh muốn em trả lời thật hay dối? - Cô hỏi với 1 chút ỡm ờ.

Triều cau mày:

- Dĩ nhiên là trả lời thật. Anh muốn biết sự thật.

Cô gật đầu buông giọng:

- Nói anh biết cũng được. Thật ra.. em không hề yêu Tùng Quý. Chắc chắn là không bao giờ có chuyện đó.

Triều có cảm giác mình thở phào:

- Vậy là tốt, mai một em đừng có gặp hấn nữa nhé.

- Tại sao? - Yên Phi lơ đãng hỏi.

- Phiền lắm.

Yên Phi nhún vai cười:

- Phiền cái gì? Em chả sợ. Em vẫn cứ gặp Tùng Quý thì có sao đâu.

Triều nhăn mặt:

- Em nghĩ gì kỳ vậy? Em vừa nói là mình không yêu Tùng Quý rồi mà.

- Thì đúng vậy. - Yên Phi gật đầu.

- Vậy thì tại sao em còn muốn gặp hấn làm chi?

Nhìn anh kỹ hơn, Yến Phi cười:

- Anh Triều lạ chưa, gặp mặt nhau đâu cứ gì phải yêu nhau. Tùng Quý và em dù không có tình yêu vẫn có thể là bạn tốt được lắm chứ.

- Nhưng...

Triều ngắc ngứ với câu phản bác giữa chừng của mình. Cuối cùng anh dậm dẳng:

- Thì thôi, nếu em muốn qua lại với hấn thì anh có cản cũng không được.

Tùy em vậy.

Cô cười:

- Vậy em vẫn đi chơi với Tùng Quý được chứ?

- Đã nói tùy em rồi mà. Em muốn hẹn đi chơi với ai cũng được nhưng làm ơn đừng có nhắc cái tên Tùng Quý trước mặt anh hoài.

- Tại sao?

- Chẳng tại sao hết, anh không muốn biết đến những tên bạn tốt của em.

Yến Phi liếc nhìn gương mặt quạu quọ của anh:

- Anh Triều!

- Gì? - Đôi lông mày anh cau lại như phát phiền.

- Anh nghĩ gì về Tùng Quý?

Câu hỏi làm anh khựng lại và nhìn lảng đi chỗ khác:

- Sao lại hỏi anh?

Mắt nheo lại như muốn nhìn thật rõ tâm trạng anh, cô nhỏ nhẹ:

- Thì anh cứ nói đi. Em muốn biết nhận xét của anh về Tùng Quý như thế nào? Anh không thích anh ấy à?

Triều miễn cưỡng với câu trả lời:

- Không có gì đặc biệt. Anh không ghét cũng không thích. Hấn trẻ tuổi, bảnh trai, lại là cháu nội độc nhất của ông Hoàng Tùng Hộ, trời cho hấn những điều kiện hơn người. Anh có ghét hay không cũng đâu đáng đáng nhằm nhò

gì.

Yến Phi mỉm cười:

- Vậy mà anh còn cho là không nhằm nhò à? Như những gì anh nhận xét thì toàn là điểm ưu. Điều kiện khá như vậy thì cũng xứng đáng để em quen biết đó chứ hả?

Triều ngẩng phắt lên:

- Em thật có thừa can đảm đó, bộ bài học tối nay không làm em thức tỉnh sao?

Yến Phi đánh giọng:

- Em đã nói là em không sợ đám người nhà họ Hoàng rồi mà, thật sự em đâu có ngấp nghé cái vị trí con dâu, cháu dâu nhà họ đâu mà phải sợ họ.

- Nhưng họ đâu có hiểu như vậy. Bây giờ họ đã cảnh cáo rồi mà em cứ tiếp tục lui tới với Tùng Quý thì họ sẽ nặng tay hơn, lúc đó người thiệt vẫn là em thôi.

Thấy cô mím môi lặng thinh, anh trầm giọng khuyên:

- Nghe anh đi, đừng gặp Tùng Quý nữa, vừa phiền phức từ người nhà hắn, vừa phiền phức từ hắn nữa.

- Anh nói vậy là sao? - Cô nhìn anh.

- Em quên là hắn đã tỏ tình với em rồi à? Em không yêu thì cũng nên quyết định dứt khoát để khỏi xảy ra chuyện lời thôi.

- Chuyện lời thôi? - Cô cười khẩy - Em đang muốn thì trải qua cái chuyện lời thôi ấy đây.

Dường như không thấy Triều sầm mặt giận dữ, cô buồn rầu nói tiếp, giọng như xa vắng:

- Xưa nay chưa từng có ai nói yêu thương em hết. Em chỉ là đứa con gái mồ côi lang thang lưu lạc từ nhỏ. Chú thím là họ hàng xa để em về sống chung, họ cũng có yêu thương gì em đâu. Em đã từng nhủ thầm với mình rằng trên

đời này nếu có người thật sự yêu thương mình thật lòng thì đó là 1 hạnh phúc lớn nhất trong đời mình. Em cứ mơ rằng mình sẽ không bao giờ còn khổ nữa khi con người đó xuất hiện.

Những lời của cô làm Triệu đau thắt cả ngực, anh kêu lên:

- Phải, em có quyền mơ ước điều đó, nhưng người ấy không hẳn là Tùng Quý đâu. Yên Phi! Em tỉnh táo lại. Em chỉ mới 18, em sẽ gặp người thích hợp mà.

Yên Phi nhìn anh cười nhạt:

- Em biết người đó không phải là Tùng Quý, và cũng không có ai khác đâu, phải không anh Triều? Em là cái thứ gì chứ? Trong cái xã hội hàng bao nhiêu con người này, em chỉ là 1 đứa nhỏ nhoi, tầm thường, đơn độc. Đối với em, tìm 1 người thương yêu lo lắng cho mình chỉ là giấc mơ thôi.

Giọng Triều như chùng lại:

- Đừng mặc cảm như vậy chứ Yên Phi. Em trẻ tuổi và xinh đẹp...

- Và là 1 con nhỏ sống lang thang với nghề ăn cắp vặt.- Yên Phi chưa chút ngắt lời anh - Em không dám mơ mộng hão huyền đâu. Dù sao em cũng kính phục Tùng Quý. Sẽ không có ai như anh ấy đâu, có thể thẳng thắn cao thượng mà tỏ thật với em 1 lần.

Triều nói như trút tức giận:

- Tỏ thật tình cảm với em? Tỏ thật thì đã sao? Thằng nhóc ấy là sao vì em mà dám chống trả nổi với cả 1 dòng họ, nó chỉ là 1 thằng chưa chín chắn, 1 tên tuổi trẻ xốc nổi mà thôi. Chỉ nói yêu người ta suông thì đâu đã tốt lành gì, hay ho gì.

Chịu hết nổi, Yên Phi hét lên:

- Vì anh thành kiến với anh ấy thôi. Tuy chỉ là lời tỏ tình suông, nhưng ít nhất anh ta còn có can đảm nói ra sự thật tình cảm của mình, còn hơn những người hèn yếu không bao giờ dám nhìn nhận sự thật.

Thốt ra xong câu nói, cô mới biết mình đã lỡ lời. Triều sững sờ nhìn cô hàng mấy phút. Cuối cùng, anh ngập ngừng hỏi:

- Em đang muốn nói đến ai vậy?

Yến Phi nhìn anh, nước mắt lại muốn đắp ướt mi. Anh còn muốn hỏi cô nữa sao? Cô mím môi giữ lại cơn ghen ngào khi quay đi:

- Không ai hết. Xin lỗi anh!

Đôi vai cô chợt có bàn tay giữ lại:

- Yến Phi!

Giọng Triều thoảng nhẹ:

Cố gỡ tay anh, cô áp úng:

- Em... muốn về phòng. Em mệt rồi.

Triều lắc đầu:

- Em chưa nói thật em vừa ngụ ý chỉ ai, thì anh không thả em ra đâu.

Khẽ xoay vai cô lại đối diện với mình, anh nhìn chăm chú vào khuôn mặt lúng túng như sắp khóc của cô:

- Anh không để yên cho em nói bâng quơ như vậy đâu. Nói anh nghe xem, em vừa muốn đề cập đến ai vậy?

- Ai cũng được, anh hỏi làm gì?

Giọng anh dịu dàng:

- Anh phải hỏi cho rõ chứ Yến Phi. Anh không muốn phải nghiền ngẫm 2 chữ hối hận suốt đời. Nói đi, là em ám chỉ ai vậy? Ai hèn yếu không chịu tỏ thật lòng mình với em? Ai còn tệ hơn cả Tùng Quý vậy?

Lau khẽ viền nước mắt chực tràn khỏi bờ mi của cô, anh ôm cô vào lòng thầm thì:

- Không biết soi rọi lại tim mình, anh thật ngốc quá phải không Phi? Em giúp anh nhé.

- Giúp anh? - Cô mơ hồ ngược lên, cảm thấy mình lại run rẩy khi chạm phải

ánh mắt lạ lẫm khác thường của anh.

- Ủ, giúp anh hiểu được mình, giúp anh không ngốc nghếch nữa.

Luồn tay nâng gương mặt cô lên, anh gọi như ru ngủ:

- Phi ơi!

Giữa lúc cô còn hoang mang mơ hồ giữa cơn mộng du của mình, lời gọi êm ái của anh làm cô chợt rùng mình khép đôi mi lại. Một giọt lệ nóng lăn tròn trên mặt cô.

Triều không để giọt lệ hoang phí rơi xuống đất, anh đưa môi hứng lấy giọt nóng bỏng ấy bằng tất cả niềm trân trọng. Và rồi môi anh lại trượt dài theo con đường chảy xuôi của những giòng lệ xa xưa để lần xuống bờ môi cô.

Yến Phi có cảm giác như trôi vào 1 thế giới đầy những hoa cỏ thơm ngát, có hoa, có trái, có trăng, có sao. Thế giới mà cô thấy ấm áp với vòng tay anh, với bờ môi anh. Môi mềm đi, tay vòng ôm lấy vai anh, cô như chìm vào giấc mộng cũ. Giấc mộng có vai anh là chỗ dựa cho cô đi suốt quãng đời dài.

Nụ hôn của anh nhẹ nhàng mà như say làm ngây ngất cả anh lẫn cô. Nói tiếp với nhau với những nụ hôn, anh rời môi, vẫn thấy cô nhắm chặt mắt dựa vào vai anh, môi thấp thoáng nụ cười như mê ngủ và tin cậy.

- Yến Phi! - Anh gọi khẽ.

Cô vụt thở ra 1 cách lười biếng. Anh vuốt mái tóc mềm của cô mà mỉm cười:

- Sao vậy em? Mở mắt ra nhìn anh đi.

Cô chỉ ậm ừ không nói, cũng không chịu mở mắt. Anh đỡ lấy thân người cô trên cánh tay của mình. Cô có vẻ bé nhỏ quá trên tay anh. Trở lại salon, anh đặt cô lên đùi mình.

Vén gọn lại tóc cho cô, anh ngắm gương mặt nhu mì xinh đẹp của cô vừa cảm thấy hạnh phúc vừa cảm thấy nặng nề. Tâm trạng ấy vút thoát khỏi anh bằng 1 tiếng thở dài âm thầm.

Dù là âm thầm nhưng Yến Phi vẫn cảm nhận được, cô mở mắt nhòm dậy nhìn anh:

- Sao vậy anh?

- Em đẹp quá. - Anh nói như than.

Đôi má đỏ hây, cô vẫn hỏi gặng:

- Vậy có mắc mớ gì đâu mà anh thờ dài.

Anh im lặng không đáp. Vòng tay ôm cổ anh, cô mỉm cười lém lỉnh:

- Anh ghen với Tùng Quý chứ gì? Đừng lo, Tùng Quý cũng dễ thương nhưng em không có yêu anh ấy đâu. Không đời nào.

Triều nhìn cô thật lâu, anh dịu giọng:

- Phi ơi, em yêu anh thật chứ?

Khuôn mặt cô lại đỏ lựng với nụ cười ngượng ngịu:

- Anh còn hỏi!

- Sao lại yêu anh?

Câu hỏi của Triều như muốn trêu cho đôi má cô hồng thêm. Yến Phi có chút xấu hổ, nhưng vẫn thành thật đáp:

- Em không biết. Có lẽ chưa từng có ai đối xử với em tốt như anh. Anh thật sự quan tâm lo lắng cho em, anh thật sự làm em quên những đau khổ tủ nhục của đời mình. Em biết em yêu anh, chỉ có 1 mình anh thôi.

- Em chắc như vậy à? - Triều hỏi.

- Chắc chứ. Ngoại trừ anh, tất cả đàn ông còn lại trên trái đất này em đều không ưa, đều ghét hết.

- Nhưng anh đã ngoại ba mươi.

Cô nhún vai nói giản dị:

- Em yêu anh vì anh là anh thôi. Đừng đem tuổi tác ra dọa. em.

Không biết phải nói sao, Triều đành cười và lại hôn cô. Cô ngây thơ, thật sự rất ngây thơ. Anh không biết bằng tình yêu của mình, anh có đủ sức đem lại

cho cô hạnh phúc?

Như không để ý đến vẻ đăm chiêu của anh, cô nhỏ nhẹ hỏi:

- Còn anh? Sao cứ lừng lờ đòi làm anh trai của em hoài. Nói thật với anh, em ghét nhất là ba cái thứ anh em kết nghĩa nửa vôi. Lần trước anh nói cho em về sống chung, em chưa kịp mừng, anh lại tuyên bố nhận luôn em làm em nuôi à.

Triều bật cười nhớ lại:

- Vì vậy nên khóc suốt suốt chứ gì? Thì ra là vậy. Làm anh lại tưởng em không thích gặp mặt anh.

Yến Phi có vẻ thẹn:

- Ao biển anh chọc giận em làm chi. Làm như người ta thèm làm em anh lắm vậy. Anh thật luôn làm em tức chết đi được.

Triều cười:

- Anh vô ý mà.

Yến Phi dài giọng:

- Ai mà biết được những lúc đó anh vô ý hay anh cố ý.

Triều chột buột miệng:

- Có lẽ là nửa vô tình, nửa cũng là cố ý.

- Anh nói gì? - Yến Phi ngạc nhiên.

Triều có vẻ xa vắng:

- Thú thật rằng anh cũng đã mơ hồ nhận biết mình yêu em từ rất lâu rồi, nhưng em chỉ mới 18, còn anh đã ngoài ba mươi rồi. Vả lại anh...

Yến Phi nhìn anh ngạc nhiên:

- Vả lại sao hả anh?

Thấy anh lại lặng thinh như không muốn nói, cô sầm mặt:

- Vả lại anh đã có Tú Châu?

- Không phải. - Anh véo nhẹ mũi cô - Em chỉ nói bậy. Anh không có gì với

Tú Châu và cũng không có ai hết.

- Anh ngại vì em là 1 đứa lang thang à?

Triều cau mày:

- Yên Phi! Lại nghĩ xằng bậy gì nữa vậy? Anh không hề ngại ngần những chuyện như thế.

- Vậy thì vì cái gì? Vì cái gì mà anh cứ dửng dăng trong tình cảm của mình?

- Cô hỏi tới.

Triều thở ra ôm cô vào lòng:

- Yên Phi! Chúng mình... mới có nhau thôi. Để yên những chuyện tâm sự vụn vặt ấy qua 1 bên đi em. Ta đừng nói nữa.

Cô ngoan cố chối dậy:

- Em thất vọng và ám ức lâu rồi, không hỏi không được.

Triều nói lãng đi:

- Ám ức thì để bữa nào anh giải thích tường tận cho nghe. Nói nhỏ em biết nhé, này giờ để em tỉnh bơ ngồi trên đùi, chân anh đã muốn tê rồi đây.

Lời nói dối của Triều xem ra cũng có công hiệu, Yên Phi vội tụt ngay xuống mặt nệm kế bên:

- Anh mới chân thật à?

- Ừ, 1 chút thôi. - Anh nhìn cô thương yêu. - Đã khuya rồi đấy Phi. Em chắc đã mệt lắm rồi. Vào nghỉ nhé.

Cô sịu mặt:

- Lại đuổi em vào trong ấy 1 mình sao?

Triều muốn sặc vì cười:

- Trời đất, Phi ơi! Em đừng ngốc như vậy chứ. Bây giờ ngoan vào phòng ngủ đi nhé. Có buồn 1 chút thôi nhưng như vậy an toàn hơn đó cô ngốc.

Yên Phi ngạc nhiên nhìn anh. Giây lát như hiểu ý, cô đỏ mặt:

- Biết anh nhắc tới chuyện gì rồi. Em tin anh mà.

Anh rùn vai cười :

- Nhưng anh lại không đủ lòng tin vào anh đầu Phi. Anh là 1 gã đàn ông bình thường, chẳng phải thần thánh gì đâu.

Cô ngẫm nghĩ rồi ngậy thơ hỏi:

- Nhưng trước nay em ngủ lại nhà anh đâu chỉ 1 lần?

Triều điềm tỉnh lắc đầu:

- Đó là vì anh vẫn dặn lòng xem em như em gái mà thôi. Lúc đó thật là tệ hại nếu có ý nghĩ không lành mạnh về em.

- Vậy bây giờ đầu óc anh toàn là tư tưởng không lành mạnh sao? - Cô tỉnh quá hỏi.

Triều hơi ngượng khi thừa nhận:

- Bây giờ thì khác. Anh biết mình yêu em và cũng có tình yêu của em. Nên cũng khó mà không xao động khi em nằm trong lòng anh như lúc này.

Xao động có giống như mình khi anh rửa tay giúp không nhỉ? Yến Phi lần thân tự hỏi.

Giọng Triều lại vang lên nhắc nhở:

- Thôi đi cô khờ, gần 4 giờ sáng rồi đấy. Em có chịu vào chợp mắt 1 chút không thì nói.

Đưa tay dụi nhẹ mắt, cô gật đầu:

- Cũng được. Em vào ngủ để cho anh nghĩ ngơi nữa. Mai chắc anh cũng phải đi làm nữa phải không?

Triều gật đầu:

- Ủ, anh còn có thêm 1 chuyện khác cần phải làm ngày mai nữa.

- Chuyện gì vậy anh? - Cô tò mò ngược nhìn anh.

- Anh muốn đến gặp và nói chuyện thẳng thắn với ông Hoàng Tùng Hộ.

Yến Phi giật mình:

- Chi vậy anh? Anh gặp họ làm gì?

Triều vuốt tóc cô:

- Chuyện của em có lẽ cần phải nói rõ ràng để ông ấy đừng vì Tùng Quý mà hồ đồ và làm quá đáng như tối nay. Tuy anh không thích nhà họ lắm, nhưng anh sẽ đến xin gặp, vì anh muốn sau buổi nói chuyện ngày mai với ông già họ Hoàng, em sẽ không bị quấy nhiễu nữa.

Cô bản thân suy nghĩ 1 lát rồi e dè nói:

- Anh Triều, mai anh đừng đi gặp người ta làm gì.

Thấy Triều nhúc nhích mắt ngạc nhiên, cô phân trần:

- Chuyện tối nay cũng không ghê gớm lắm, anh bỏ qua đi.

- Nhưng nếu ho....

Cô dựa vào vai anh thủ thỉ:

- Em không đi gặp Tùng Quý nữa là xong mà. Anh đi nói chuyện với bọn họ làm chi chi thêm phiền phức.

Anh nhìn cô, ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu:

- Thôi được, em không thích thì anh cũng không tìm gặp họ nữa. Vậy em chớ đừng dây dưa quen với Tùng Quý nữa đó.

Thấy cô vẫn ngần ngừ suy nghĩ gì đó như không chú ý đến lời anh, Triều vỗ nhẹ vào vai cô cười:

- Phi ơi! Vẫn còn chưa chịu đi ngủ à? Ngồi dựa anh suốt đêm như vậy không sợ ngày mai mắt sẽ thâm quầng à? Cô gái trẻ như em không nên thức đêm như vậy đâu.

Cô bĩu môi, vẫn không nhúc nhích người:

- Em mặc kệ, mắt có quầng thì khỏi vẽ chì, đẹp chán. Em dựa anh như vậy thoải mái lắm, cả đêm không ngủ cũng được, không sợ gì hết.

Triều phì cười:

- Em thoải mái nhưng anh sợ mình tê cả người đây. Ngốc ghê! Thôi vào trong ngủ đi Phi, em ngoan ngày mai anh về sớm đưa em đi chơi.

Yến Phi sáng mắt chồm dậy:

- Anh nói thật hả?

Triều cười gật đầu:

- Dĩ nhiên là thật. Trưa mai nhớ chờ anh về đưa em đi ăn cơm. Còn bây giờ em đi nghỉ nhé?

Yến Phi đành luyến tiếc đứng lên về phòng. Vừa đi, cô vờ đưa tay che miệng nén 1 cái ngáp dài. Đã đến cửa phòng, chợt cô quay trở lại thật nhanh:

- Anh Triều!

Trước đôi mắt ngạc nhiên của anh, ánh mắt long lanh, cô nói 1 cách trịnh trọng:

- Em biết anh lo ngại cho em. Em nói thật nhé, nếu ngay cả chuyện anh e ngại có thật sự xảy ra, em cũng không trách gì anh hết, bởi vì em muốn cho anh biết em yêu anh nhiều lắm. Đó là lời nói thật nhất của em. Còn nữa, em thích nhất là được nghe anh gọi "Phi ơi!". Mai một mình có là vợ chồng, anh cứ gọi em như vậy nhé.

Thế rồi cũng bất ngờ như câu tuyên bố, cô cúi xuống chủ động hôn 1 cái thật nhanh lên môi anh:

- Chúc anh ngủ ngon.

Thoắt 1 cái, cô lại biến mất vào phòng để lại Triều ngơ ngẩn với nụ hôn và câu nói ngây ngô của cô.

Triều sờ nhẹ lên môi mình mà mỉm cười cảm động. Nếu không vì tính điềm đạm với nguyên tắc sống cũ kỹ, không vì lo ngại mình chỉ đem lại đau buồn cho cô, anh cũng đã không kềm nổi lòng mình.

Trời ơi, cô xinh đẹp quá, nhưng cũng thật ngốc nghếch quá.

Tuổi ba mươi hai không ít lần anh ôm trong tay 1 người đàn bà, nhưng sao chỉ những nụ hôn với cô, anh mới hiểu rõ tận ngõ ngách tâm hồn mình. Ôm cô trong tay, anh vừa muốn siết chặt vì cơn khát khao, lại vừa muốn gượng

nhẹ vì sợ cho vóc dáng mảnh mai của cô. Đây có phải là tình yêu không?
Thứ tình yêu vẫn được viết hoa trang trọng?
Anh còn nhớ mình đã xót xa như thế nào trước vết bầm để lại trên vai cô.
Anh còn nhớ đã tự nguyện rửa mình như thế nào khi chứng kiến cô âm thầm nén cơn đau mà day vết bầm đó.
Cô dễ thương quá, mà cũng ngây thơ quá. Cô tin vào anh 1 cách tuyệt đối.
Còn anh, anh có đủ lòng tin vào chính mình không?
Anh biết mình yêu cô, có lẽ từ rất lâu rồi, anh không còn nghĩ đến chuyện lập gia đình nữa chỉ vì âm ỉ 1 nỗi buồn riêng tư. Bây giờ với tình yêu của cô, anh ước gì mình có thể đàng hoàng trước cô, thành thật trước cô mà thố lộ.
"Mai một mình là vợ chồng..."
Dựa lưng vào nệm ghế, Triều nhắm mắt lại và nén 1 tiếng thở dài. Đó cũng là mong ước của anh kia mà. Yến Phi là 1 cô gái nhạy cảm, có thể nào thành thật trước cô mà không làm cô thất vọng và đau buồn?
Trời đang dần chuyển sáng. Triều vẫn lặng lẽ với trăm mối suy tư mà vẫn chưa quyết định được gì.
Cho đến khi chuẩn bị đi làm sớm, thay quần áo xong, anh tạt vào phòng.
Nhìn thật lâu gương mặt xinh xắn của cô, ngắm đôi môi thấp thoáng nụ cười hạnh phúc của cô, anh như soi tỏ lại lòng mình.
Cô nói đúng, anh ngốc nghếch quá và thiếu tự tin trong những ngày qua. Cứ dè dặt con tim của mình mà không biết rằng như thế cũng là có lỗi với cô, có lỗi với tình yêu ngây thơ của cô.
Anh thật yêu cô gái nhỏ này quá, tình yêu mà cô trao anh cũng sẽ là vật báu quý giá nhất mà suốt cuộc đời anh hằng mong muốn có được. Anh nhất quyết không vì ngu muội vụng về mà đánh mất đi.
Cúi xuống hôn trộm lên đôi môi cô, anh mỉm cười nhẹ nhõm. Anh biết sẽ phải làm gì để giữ lấy tình yêu của mình.

Và khi cô trở mình với nụ hôn trộm kia, anh khẽ thầm thì bên tai cô rằng:

- Mai một mình là vợ chồng, anh hứa sẽ luôn gọi em là "Phi ơi".

Triều lơ đãng tựa người vào ghế mà thêm 1 khói thuốc. Trong cái khán phòng kín bong rì rào máy lạnh này chuyện đó dĩ nhiên là viễn vông rồi. Trên sân khấu là vở kịch "Ăn khế trả vàng", hai diễn viên Thành Lộc và Minh Nhí đang hái được hàng trăm tiếng cười nghiêng ngả của khán giả thiếu nhi lẫn phụ huynh của chúng.

Triều không nhìn lên sân khấu, cũng không ngó quanh ngấm nghĩa lũ trẻ con như mọi khi, anh đang âm thầm quan sát Yến Phi. Cô xem kịch và cười thoải mái chẳng kém gì là lũ con nít. Những lúc đoạn kịch lên cao trào, cô phấn khích đến nỗi nắm lấy tay anh thật chặt như cố nén hồi hộp.

Đúng là cái tuổi 18 nửa người lớn nửa trẻ con! Anh nghĩ bụng. Cô thật là vô tư và yêu đời, như không hề biết đến nỗi băn khoăn thấp thỏm của anh từ đầu vở kịch đến nay.

Kịch dừng giữa hai màn diễn, tám màn nhưng vừa đóng lại là khán phòng ồn ào như cái chợ. Yến Phi nhìn sang anh cười thích chí:

- Kịch vui quá hả anh?

Anh mỉm cười:

- Ủ. Em có muốn uống gì không?

- Hả?

Khán phòng ồn đến nỗi Yến Phi không nghe rõ lời anh. Triều lập lại 1 lần nữa, cô mới hiểu ra và lắc đầu:

- Em không uống đâu. Ở đây ồn ào ghê hả anh?

- Hay em muốn ra ngoài 1 tí? - Triều đề nghị bằng lời nói lẫn ra dấu.

Yến Phi gật ngay. Anh nắm tay cô lách qua những hàng khán giả lau nhau đó. Ra đến hành lang thoáng đãng, cô thở ra:

- Ái chà! Bây giờ mới thấy tinh tảo, ở trong đó thật ồn ào dữ quá.

Triều nhún vai:

- Con nít mà em.

Yến Phi cười:

- Em biết, nên đâu có phàn nàn gì nhiều. Tụi nó chắc cả tuần học hành nghiêm chỉnh cũng mệt, nên chủ nhật được ba mẹ dẫn vô đây tha hồ cười, tha hồ phát thanh. Được cái lúc có kịch thì im ru, giờ giải lao mới ồn ào lên thôi.

Triều mỉm cười:

- Sáng chủ nhật ở trên sân khấu này, khán giả phần đông là trẻ con. Chúng nó tuy ham chơi, nhưng lại là những khán giả nghiêm túc và nhiệt tình nhất. Miễn là kịch hay và diễn viên tốt. Cuối mỗi màn diễn, em có thấy chúng đồng loạt vỗ tay cổ vũ rất hăng hái không? Lịch sự hơn cả khán giả người lớn của những sân khấu khác nữa.

Yến Phi ngạc nhiên:

- Anh nhận xét cứ như là khán giả thường xuyên ở đây vậy.

- Ủ, cũng khá thường.

- Đều là những sáng chủ nhật?

Triều gật:

- Hầu hết là vậy.

Yến Phi ngạc nhiên:

- Anh thích coi kịch con nít sao? Kịch dành cho con nít có mấy vở đâu.

Triều lắc đầu:

- Không hẳn anh có hứng thú với các vở kịch thiếu nhi, những vở kịch sáng chủ nhật không nhiều nên anh vẫn thường phải xem đi xem lại.

- Vậy anh vẫn coi làm chi vậy? - Cô tròn mắt.

Triều nhìn cô chăm chú:

- Anh đến đây 1 phần vì sáng chủ nhật rảnh rỗi, 1 phần vì anh có mục đích

khác.

- Là mục đích gì vậy? - Yến Phi càng tò mò hơn. Cô lấy giọng hình sự thăm thì - Theo dõi trẻ con? Bắt cóc chúng đòi tiền chuộc của cha mẹ chúng? Hay đem chúng bán tập thể chỗ khách?

Đang nghiêm chỉnh, Triều cũng phải phì cười va cốc nhẹ lên đầu cô:

- Lại chọc ghẹo anh nữa hả? Anh mà có ý nghĩ bắt lương như vậy à?

Gật gù ngấm nghĩa anh, cô le lưỡi nói:

- Nhìn vẻ trang trọng bề ngoài thì không giống mẹ mình thật. Anh hoá trang khéo ghê! Cho em làm đồng đảng của anh đi.

Nói xong cô cười vang làm mấy đứa trẻ gần đó cũng quay lại nhìn. Triều suyt ngay:

- Nè, đừng đùa lộ quá, coi chừng đám con nít gần bên nghe được, chúng tưởng thật thì phiền lắm.

Yến Phi che miệng cười:

- Thôi được rồi, em không giỡn nữa. Vậy anh mau nói cho em biết tại sao lại hay đến đây để coi đến nhảm mấy vở kịch con nít này đi.

Triều thận trọng trong câu trả lời của mình:

- Đâu có gì. Chỉ tại vì... anh thích ngắm trẻ con. Nhất là những lúc chúng vô tư và dễ thương như vậy. Ngắm nhìn chúng, anh thấy... đỡ buồn.

- Thật à? - Cô ngạc nhiên- Chỉ có vậy thôi?

Anh gật:

- Có nguyên nhân đó thôi.

Yến Phi trợn mắt rồi phá ra cười sặc sụa:

- Trời đất ơi! Còn tưởng phải nghe anh tự thú là thích và đến đây ngắm dì hoặc mẹ của chúng chứ.

Cô vừa nói vừa cười:

- Con nít thì lúc nào mà không vô tư. Anh có thể vào trường học, vào Câu

lạc bộ hay Nhà văn hoá dành cho chúng nó, là sẽ thấy con nít nhiều hơn nữa là khác. Đứa nào cũng ngây ngô dễ thương hết. Đâu cần gì phải mỗi tuần vô đây tốn tiền mua vé để xem lại mấy cái vở kịch cũ của con nít.

Cô bữu môi:

- Hèn chi em cứ phục anh nãy giờ. Ai cũng cười hết, chỉ có anh là im như thóc, tỉnh bơ ngồi như tượng. Thì ra là anh đã gần muốn thuộc tuồng rồi, cười cái gì nữa.

Triều không tươi hơn với những câu nói vui của cô. Đợi cho tiếng cười của cô lắng xuống, anh hỏi vu vơ:

- Phi nè, em có thích con nít không?

Cô ngây thơ đáp:

- Ai lại không thích hả anh. Em thích nhất là con nít khoảng 2, 3 tuổi, ẵm vừa tay nè, tha hồ nựng. Còn con nít cỡ mấy nhóc trong này thì hơi lớn, quậy và lì lăm.

Cô huyền thuyên kể;

- Hồi đó em cũng hay bông giùm con nít người ta lắm. Con gái em càng khoái. Có thể thắt bím cho nó, hoặc mua cho nó 1 cây kẹo, 1 cái nơ nhỏ cột tóc. Cha mẹ chúng cũng thích cho mình bông hơn nữa... Mai một em mà có nuôi con nuôi, nhất định là nuôi con gái, con gái dễ dạy bảo, dễ làm đẹp cho nó.

Lời cô lẳng đặng bên tai Triều. Cảm giác đau thắt lại trở về trong anh. Anh bồn chồn nhìn gương mặt tươi tắn của cô.

Lời hứa thắm với chính anh rằng sẽ đem lại hạnh phúc cho cô dường như đang lung lay rồi. Làm sao có hạnh phúc tuyệt đối trong 1 gia đình thiếu vắng tiếng cười trẻ thơ! Anh phải làm sao đây?

Không để ý đến vẻ trầm tư của anh, Yên Phi tỳ tay lên thành hành lang ngắm nhìn những tán lá rụng theo cơn gió ngoài kia.

Nặng nề làm cô thấy dễ chịu. Cô thầm cảm ơn Triều đã đưa cô đến đây sáng nay. Ở đây không khí vui nhộn với đám con nít, vở kịch hay, và nhất là anh không phải bận bịu với công việc, nên có thể đi với cô, ngồi cạnh cô. Nếu như trước đây, cô thường tủi phận và trách móc trời cao, thì bây giờ cô lại cảm thấy được an ủi vì cuối cùng đáng linh thiêng cũng không hà khắc với mình.

Mấy ngày nay, cô sống trong mộng ảo. Có thể ở cạnh Triều, sống ngay trong nhà anh 1 cách thoải mái mà không cần phải vờ vĩnh với vai trò em nuôi nửa vời nào hết, đó đã là niềm vui lớn nhất của cô rồi.

Suốt ngày anh đi làm, nhưng cứ gọi điện về hỏi thăm cô mấy bận. Anh bảo đã ghiền nghe giọng líu ríu của cô qua điện thoại, cho dù chỉ toàn nói chuyện linh tinh. Lời thú nhận của anh làm cô vui thích quá chừng.

Chịu ý anh, cô đọc sách báo cho đỡ buồn, coi theo sách để học nấu ăn tuy những món mà cô nấu chỉ nhìn thôi cô cũng không dám ăn, và bắt đầu mon men chuyện bày biện cho ngôi nhà của anh.

Cô không biết mình yêu anh từ lúc nào. Có lẽ ấn tượng mạnh mẽ nhất mà anh đem lại cho cô là nghĩa cử trên boan phà Cần thơ năm ấy. Nghi ngờ và đề phòng với hết thấy mọi người, nhưng cô tin vào anh tuyệt đối vì biết rõ con người anh tốt bụng và nhân hậu.

Tình yêu của cô vừa là tình yêu trai gái, vừa lại có thêm 1 thứ tình cảm gì khác nữa mà không biết phải gọi tên ra sao. Chỉ biết là cô thần tượng hoá anh. Anh nói gì, làm gì cô cũng nghĩ là đúng, anh bảo gì cô cũng cho là chân lý. Cô khát khao mong ước anh là chỗ dựa cho mình suốt cuộc đời này.

Nếu có điều gì đó khó hiểu về anh thì chỉ là nguyên nhân anh giữ kín tình cảm của mình, không chịu quá quyết thổ lộ với cô. Cô có hỏi mấy ngày qua, nhưng anh cứ tìm cách thoái thác câu trả lời chính xác.

Một vài đứa trẻ đùa giỡn xô cả vào Yến Phi làm cô hơi loạng choạng. Có 1

đôi tay mạnh khỏe kịp đỡ lấy eo lưng cô. Yến Phi ngược mắt nhìn anh và mỉm cười. Có lẽ anh vẫn luôn để mắt đến cô, mới có thể kịp thời như thế.

Cám ơn anh - Cô nói nhỏ nhẹ.

Triều đề yên cho cô tựa nhẹ vào mình, anh khẽ nói:

- Chúng làm anh bỗng nhớ đến lần đầu gặp em. Có điều mãi đến bây giờ anh vẫn không biết lúc ấy em tình cờ hay cố ý xô vào anh nữa.

Cô hơi đỏ mặt nhưng vẫn thành thật đáp:

- Là cố ý. Tại em thấy anh đi 1 mình, vả lại nhìn cũng... hiền.

Thấy vẻ trầm ngâm xa vắng của Triều, cô ngập ngừng dịch ra khỏi người anh:

- Anh không giận em chứ?

Triều hơi nhướn mày, rồi như hiểu ra, anh ôm vai cô cười:

- Khờ quá, anh sao lại giận em.

- Thì hồi trước em... cố ý...

Anh cười trừ:

- Chuyện cũ rích.. vậy mà nhắc đến cũng sợ à? Em có lỗi gì đâu mà sợ anh trách. Hồi trước nếu không là anh, thì cũng là người khác mắc mưu rồi bị em vét túi chứ bộ.

Cô lại đỏ mặt xấu hổ:

- Anh lại chọc quê em.

Triều chột nghiêm mặt:

- Nhưng hồi trước khác, bây giờ khác nhé. Tuần sau anh sẽ tìm trường để em học bổ túc, thì giờ rảnh em thích học cái gì thì anh cho em đi học cái đó.

Những chuyện cũ cứ để cho nó qua đi, nhé em.

Yến Phi gật đầu cảm động. Cô nắm lấy tay anh:

- Anh bảo gì em cũng làm được.

Triều cười:

- Anh biết em ngoan lắm. Gì cũng làm được, thí dụ như chuyện nấu ăn đó chứ gì?

Anh lại nhắc đến chuyện cô tệ nhất làm cô phì cười.

Hai người cứ lo rủ rỉ nói chuyện và trêu đùa mãi, cho đến khi Yến Phi phát hiện dường như có sự yên ắng khác thường này giờ. Cô nhìn quanh rồi kêu lên:

- Ý, anh ơi, người ta vô hết trơn rồi kìa, chắc là kịch đã mở màn lại.

Triều gật:

- Ủ, anh biết từ nãy, nhưng thấy em còn đang hăng say nói chuyện nên không nhắc.

Yến Phi tròn mắt:

- Từ nãy lặn à? Vậy thì chắc cũng qua bọn rồi.

- Em có muốn vào xem tiếp không?

Ngần ngừ với 1 chút tiếc rẻ, cô hỏi anh:

- Anh có còn thích ngắm ngó đám con nít nữa không?

Triều cười nhẹ:

- Không cần nữa, ngắm em đủ rồi.

Yến Phi bĩu môi với câu đùa của anh, cô ngẫm nghĩ rồi quyết định:

- Vậy thì không coi nữa, chúng mình đi chỗ khác chơi đi anh.

Triều gật đầu dễ dãi:

- Cũng được. Hôm nay là chủ nhật, là ngày của em, anh sẽ làm tài xế sẵn sàng đưa em đến nơi nào em muốn.

- Tài xế kiêm người bảo vệ chứ? - Cô bẻ lại.

Triều nhướng mày:

- Có ai dám ăn hiếp em đâu mà cần người bảo vệ?

Ngay lập tức anh lãnh 1 cái nhéo vào tay thật đích đáng. Vừa xuýt xoa vì đau, anh vừa thú vị vì phát hiện thỉnh thoảng cô vẫn đầy nữ tính và dịu dàng.

Đi cạnh cô khi ra sân để đến bãi xe, anh lần thẩn hỏi cô:

- Phi ơi! Sao đàn bà con gái hay dùng cái nhéo để diễn tả.. sự yêu thương quá nhỉ? Vậy còn khi giận lên thật sự thì sao?

Cô liếc anh 1 cái sắc lẹm:

- Vũ khí của đàn bà con gái theo em biết có nhiều loại, cũng như nhiều hạnh phúc. Nhẹ thì 1 cái nhéo cũng đủ, tức lên, thì cộng thêm nước mắt.

Mở cửa xe cho cô, Triều gật gù:

- Khởi nhắc anh cũng nhớ những lần em khóc trên vai anh dạo nào. Thì ra đó cũng còn là nhẹ, nhẹ mà làm cho anh thót cả tim như thế thì khi em giận nặng sẽ ra sao nhỉ.

Lách vào chỗ ngồi, cô cười nói như hăm dọa:

- Nặng thì có khi là móng vuốt cào cấu, có khi cũng dám... cắn đại luôn.

Anh nâng bàn tay cô lên ngắm nghía rồi le lưỡi nói:

- Hèn chi mấy cô hay để móng tay dài, thì ra là 1 thứ vũ khí đấy, trời ạ, móng dài thế này mà quào 1 cái, còn gì là nhan sắc nam nhi của tụi anh nữa. Răng của em thì anh chưa biết nhọn cỡ nào, nhưng anh xin nhận thua trước bởi vì tưởng tượng cảnh thương tật là đủ sợ rồi.

Thấy cô cười vang khoái chí, anh mở máy cho xe chạy, và rồi không hiểu tại sao anh lại hỏi thêm:

- Phi nè, vậy chứ đối với những người dữ dằn quạu quọ như đám nhà họ Hoàng, em phải xài thứ vũ khí nào? Anh xem chừng thứ nào họ cũng thua hết cho coi.

Gương mặt cô vụt tối sầm lại, nụ cười cũng tắt hẵn, cô quay lại nhìn anh:

- Đối với thứ người như họ em biết không thể dùng những vũ khí tầm thường ấy đâu.

Triều vẫn vô tình trêu:

- Cũng đúng, bọn họ dữ lắm, móng tay không địch nổi đâu, có cộng thêm

nước mắt cũng chẳng ăn thua.

Mắt nheo lại nhìn vào khoảng không trước mặt, giọng cô trở nên lạnh lùng:

- Không bao giờ em khóc trước mặt họ, em biết mình yếu thế, cho nên chỉ còn cách là mời họ cùng em chơi 1 ván bài, 1 ván bài sẽ là 1 cuộc đấu trí chứ không đấu sức, phần thua thắng sẽ phân rõ, phải không anh?

Triều khựng người nhìn cô:

- Em nói gì vậy?

Yến Phi vẫn như đang đắm mình vào suy tưởng, cô nói miên man:

- Gì chứ tính gan lì thì em không thua ai đâu, bởi vì em hiểu rõ về họ còn họ thì không hề muốn biết đến cái thứ người như em, em có thể liều lĩnh vì đâu có cái gì để mất, còn họ thì ngược lại.

Cô cười khẩy:

- Họ không dám làm càn đâu nếu bị em nắm tay, em biết rõ trong cuộc chiến này em nhất định sẽ thắng mà, cho dù phải thí 1 con bồi rô, ừ, cho dù phải thí 1 con bồi...

Mắt cô rực sáng với 1 tia thù hận nào đó làm Triều cau mày, anh lay cô:

- Phi, em làm sao vậy, Yến Phi?

Giọng gấp rút của anh bên tai làm cô giật mình tỉnh trí.

- Em làm sao vậy? - Triều hỏi.

Triều phải hỏi thêm mấy lần nữa, cô mới hiểu ra mình vừa mê sảng những gì, cái nhìn khó hiểu của anh làm cô chột dạ:

- À, em... xin lỗi, em có làm sao đâu, không có gì.

- Không có gì?

Tấp xe vào 1 khúc đường vắng, anh quay lại nhìn cô nghi ngờ.

Cô lắc đầu hồi tiếc vì mình đã vô tình để lộ cho anh thấy sự căm thù bao năm chôn kín của mình.

Triều nhăn mặt:

- Không có gì mà em làm nhằm toàn là giọng lưỡi cay độc dữ dằn? Không có gì mà trong mắt em anh đọc thấy đầy những oán ghét chồng chất, chuyện gì vậy Phi? Tại sao em không nói cho anh nghe? Cái gì mà bồi rồ với đám chuồn?

Yến Phi lắc đầu quây quây:

- Em nói sáng thôi, chứ không có gì thật mà.

- Nhưng em vừa nói đến chuyện đổi đầu với nhà Tùng Quý? Chuyện giữa em với người nhà đó chưa thôi được sao?

Vẻ mặt anh cau có làm cô lúng túng nhìn ra cửa xe:

- Tại ho.... phá hỏng trông trọ của em nên em bức mà... tưởng tượng ra vậy thôi. Em đâu có gặp ai trong nhà họ nữa.

Xoay cô lại, Triều chăm chú nhìn vào cô 1 lúc, ánh mắt nghiêm khắc của anh làm cô không dám nhìn thẳng lại, giọng anh trở nên giận dữ:

- Bây giờ 1 là em nói thật, 2 là anh sẽ thôi không hỏi và cũng không bao giờ hỏi đến em về bất cứ chuyện gì của em nữa, mặc cho em với sự dối trá đã thành thói quen của mình.

Yến Phi kêu lên:

- Nhưng em đâu có dối trá với anh?

Buông vai cô Triều nhăn mặt:

- Ngay cả câu nói này đã dối rồi đó, Yến Phi!

Cô lúng túng phân trần:

- Em không bao giờ muốn nói dối anh, thật đó.

- Vậy tại sao không nói sự thật đi.

Bậm môi lại, cô đành thú nhận:

- Tại vì em có 1 cái tật không tốt, em nói thật thì anh đừng giận em có được không?

- Còn tùy vào lời của em là thật hay dối trá nữa.

Giọng anh nghe có chút gì xa cách làm cô lo sợ, cô vội nói:

- Em không dối đâu, đã nói ra tính xấu của mình thì sao dối được.

Triều đã có vẻ dịu lại, anh gật đầu:

- Vậy em nói thử đi.

Hai tay cô xoắn lại với vẻ bứt rứt không yên:

- Từ nhỏ tới lớn, em có cái tính lì lợm, em không muốn phải khuất phục trước 1 ai cả, người ta thường ăn hiếp em, nhưng em vì nhỏ con yếu sức nên không có cách nào chống lại, em chỉ có thể giữ trong lòng sự thù ghét mỗi ngày 1 lớn mà thôi.

Khẽ liếc Triều, cô ngập ngừng ấp úng hơn với câu nói:

- Em cứ đợi 1 ngày nào đó có cơ hội trả thù, người nhà Tùng Quý cũng vậy, tại họ tìm đến hãm dọa. và miệt thị em, nên em muốn sẽ có ngày phá phách cho họ 1 trận cho bỏ ghét.

Thấy gương mặt Triều chợt nhăn lại, cô bật khóc:

- Đã biết nói thật ra là anh sẽ giận em mà, em đâu có muốn tình mình xấu xa và đáng ghét như vậy, nhưng em chỉ có 1 mình phải sống trên đời này, không có cách phản kháng thì chẳng lẽ suốt đời bị hà hiếp? Nếu như anh là em, anh sẽ phản ứng ra sao?

Triều không trả lời câu hỏi của cô, cũng không lau nước mắt cho cô như những lần trước, anh chỉ nhìn cô phiền muộn:

- Vậy em nói thử xem trước nay em đã từng trả thù người ta như thế nào?

Những ai đã bị em trả thù kiểu đó rồi?

Yên Phi chùi nước mắt thút thít kể:

- Người ăn hiếp em thì nhiều lắm, nhưng em chỉ có thể trả thù vài lần thôi. Thường thì em bỏ cát vào bình xăng, đó là mấy ông tài xế ở bên xe hay tát tai, nắm tóc em. Mấy bà đi buôn chuyến hay chửi rửa xua đuôi, cũng bị em nhét chuột chết vô giỏ xách hay đâm lủng bao gạo.

Lòng bùng với thành tích cô kể, Triều nhúu mày nhớ lại:

- Phòng sưu tập đồ cổ nhà Tùng Quý bị đập phá tan tành là tác phẩm của em phải không?

Yến Phi lăm lét ngó anh:

- Tại ho.... xua chó cắn mấy đứa trẻ hái trôm hoa cỏ trong vườn, em thấy nên... làm vậy cho bõ ghét.

Triều lắc đầu:

- Chỉ ghét người ta thôi mà em đã phá hỏng phòng sưu tập của người ta rồi. Em có biết những chuyện trả thù của em gây hại như thế nào tới người ta không? Chưa lần nào em ăn năn hối hận vì hành động xấu xa ti tiện như thế sao?

Yến Phi mếu máo kêu lên:

- Người ta là người lớn, lúc ăn hiếp em có ăn năn không? Lúc đánh đá ác độc với trẻ con vô cớ, họ có về nhà hối hận không? Em chỉ trả miếng họ có 1 chút thôi mà. Có xấu xa ti tiện cũng chỉ là 1 phần trăm những gì họ đối xử với em, với những trẻ khác mà thôi.

Triều thở dài:

- Thật tình em không bao giờ hối hận vì việc mình làm sao?

Yến Phi làu bàu trong tiếng khóc:

- Không phải là không có. Lần làm em hối hận nhất chỉ là lần em đoán biết được người ta sẽ tìm cách đánh chú thím họ, nhưng em không chạy vào báo cho họ biết. Rốt cuộc 2 người bị đánh đến gãy chân. Từ đó trở đi, mỗi lần chỗ gãy bị hành đau nhức, họ lại lôi em ra đánh chửi còn dữ hơn trước.

Triều dăm dăm nhìn cô, không biết nên giận hay nên thương cô đây.

Lời cô kể và cả tiếng khóc nữa sao mà làm anh đau lòng quá. Anh chỉ muốn ôm lấy cô vào lòng mà an ủi cô, mà nói rằng mình đồng cảm với cô.

Nhưng... nhưng rồi anh lại nhấp nhòm với 1 ý nghĩ khác. Những lời cô đang

nói có thật không? Cô đang trút tâm sự thật với anh hay lại diễn kịch?

Trời ơi, cô trông xinh xắn dễ thương như vậy mà lại là chuyên gia.. "đánh nguội". Nhà Tú Châu giàu có bề thế từ bao đời, phòng sưu tập đồ cổ của cha Tùng Quý anh đã từng nghe qua là toàn đồ quý hiếm. Vậy mà cô nhóc này dám phá huỷ đi tất cả.

Triều lắc đầu. Cô đã nói thật chưa hay vẫn còn giấu anh những chuyện kinh thiên động địa nào khác? Làm sao để có thể an tâm mà tin tưởng cô đây?

Nhìn gương mặt hằn vẻ nghi ngờ của anh, cô thấy tim mình như vỡ vụn.

Chùi nước mắt, cô cố trấn tĩnh:

- Em thật tình không muốn nói dối với anh đâu. Nếu anh nhớ ngày trước ở bên phà Cần thơ thì sẽ hiểu tính em. Người ta đối xử tàn tệ vô lương tâm với em, em tìm cách trả miếng lại, nhưng nếu có người đàng hoàng tốt bụng như anh, em cũng đàng hoàng lại mà. Anh không biết để trả cái bóp cho anh, em phải ăn cắp thêm 2 người nữa, mới đủ mức để nộp cho bà thím họ.

Ngập ngừng 1 lúc rồi như không kèm chế được mình, anh thở dài và khẽ kéo cô ngã vào lòng mình:

- Anh cứ tưởng mình hiểu được em nhiều, vậy mà giờ lại thấy điều hiểu biết đó vẫn còn ít ỏi quá.

Cô ghen ngào:

- Anh không trách em nữa chứ? Không ghê tởm em chứ?

Triều nhìn cô đăm đăm:

- Anh không muốn trách em, nhưng thôi được, hôm nay anh muốn em có thể kể cho anh nghe về mình, có được không?

- Về em? - Cô giật mình ngẩng lên.

Triều gật đầu:

- Có thể được không? Anh muốn hiểu rõ về em. Anh không muốn mình lại bị sốc khi có 1 ngày nào đó em lại tỏ ra khác lạ như vậy. Hãy kể những gì

anh chưa biết về em đi.

- Em...

Bối rối nhìn vào mắt anh, cô ngập ngừng nói:

- Em... thật ra em có 1 chuyện, không biết có nên nói cho anh biết không.

Điều này gần như là 1 bí mật vậy, vì em chưa bao giờ kể cho ai biết.

- Vậy anh có thể biết được không? - Triều điềm tĩnh hỏi.

Cô khẽ liếc anh:

- Em yêu anh, và cũng tin tưởng anh. Em biết, người ta nói yêu nhau thì phải tin tưởng nhau tuyệt đối, nhưng... nếu em nói ra hết thì bí mật còn đâu là bí mật nữa.

Lý luận của cô làm anh bí lối. Quả thật làm sao anh có thể ép cô nói ra điều bí mật sâu kín của mình.

Cho dù họ có thật sự yêu nhau, nhưng ngay cả chính anh cũng còn 1 điều khó mở lời thành thật trước cô. Nếu cô chỉ có 1 bí mật nhỏ, thì tâm sự nặng nề của anh có thể nói như 1 bí mật to lớn hơn nhiều. Vậy mà anh còn chưa nói thật với cô, sao lại bắt cô phải trải hết lòng mình?

Bối rối nhìn về đăm chiêu của anh, cô e dè:

- Anh Triều, hay là... bây giờ em nói cho anh nghe phân nửa điều bí mật của mình thôi có được không?

Triều ngạc nhiên nhìn Yên Phi, cơn bức bối không còn. Anh vừa mắc cười, lại vừa cảm động trước vẻ non nớt của cô. Anh đang chật vắn mình mà cô lại tưởng anh giận dỗi cô chắc. Yếu bóng vía như thế mà đòi đấu trí đấu tài gì đó với đám người nhà họ Hoàng thì thật là điên rồ.

- Anh...thấy sao? Em chỉ nói phân nửa thôi được không? - cô lo lắng hỏi.

Triều gật đầu mỉm cười:

- Được chứ. Và để cho công bằng, anh cũng thú thật rằng mình cũng còn 1 bí mật chưa nói rõ với em. Khi em nói rồi, anh cũng sẽ cho em biết nửa điều

bí mật đó. Huề phải không?

Nét mặt Yến Phi sáng lên, vẻ căng thẳng buồn tủi này giờ bỗng chốc tiêu tan, cô gật đầu:

- Vậy anh đi với em đến 1 chỗ đi. Em muốn anh tận mắt nhìn.

- Đi đâu hả em?

- Một chỗ mà cách vài tháng em đều ghé lại thăm. Có thể nói nó là 1 trong những ngôi nhà thuở bé của em.

Ngôi nhà thuở bé của cô? Đầu óc Triều liên tưởng đến Viện cô nhi mà cô từng kể. Có lẽ anh sẽ biết đến phần đời thuở nhỏ của cô.

Theo lời chỉ dẫn của cô, Triều nổ máy xe chạy đi. Chiếc xe càng lúc càng rời xa trung tâm thành phố.

Nắng ngoài kia thật rực rỡ như muốn soi đến tận cùng những góc nhỏ tăm tối trong lòng người.

Triều cho xe lăn bánh qua cái cổng có tấm biển lớn cũ kỹ mang dòng chữ "Trung Tâm Nuôi Dưỡng Trẻ Bại Não Hoa Hướng Dương" mà thảm lạ lòng.

Đây không phải là Viện cô nhi thông thường, sao Yến Phi tự nhận là chốn kỷ niệm của mình được? Nhìn qua Yến Phi, thấy cô có 1 vẻ lặng lẽ khá đặc biệt nên anh cũng không gấp hỏi.

Đậu xe vào 1 bãi trống trong sân, khi anh vừa tắt máy xe định mở cửa để ra thì bỗng cô giữ tay anh lại. Nét ngập ngừng của cô làm anh ngạc nhiên:

- Có gì hả Phi?

Cô bối rối:

- Em muốn hỏi anh 1 chuyện mà ngại... làm anh bực mình.

Anh nhẹ nhàng hỏi:

- Là chuyện gì? Em cứ nói thử xem.

Cô nhìn anh e dè:

- Anh... cho em mượn chút đỉnh tiền được không?

Triều cau mày:

- Sao lại có chuyện tiền bạc lúc này? Anh đã nói em cần bao nhiêu tiền xài thì cứ lấy trong ngăn kéo tủ, anh để em toàn quyền sử dụng mà?

Cô càng bối rối hơn, lời nói trở nên lộn xộn:

- Em biết, thật ra mấy hôm nay em cũng không có xài tiền nhiều. Vả lại em vẫn còn 1 ít tiền. Số tiền trong tủ anh hầu như vẫn còn nguyên. Chỉ vì... hôm nay nghĩ là đi chung với anh, nên em không đem theo phòng hờ.

Triều vỡ lẽ. Đúng thật là cô chẳng đem theo túi xách hay cái ví nào cả. Anh dịu giọng:

- Em cần xài bây giờ?

- Dạ. - Cô cúi mắt xuống, nói nhỏ rí.

Rút từ túi quần ra cái ví, anh đưa luôn cho cô:

- Em cầm đi.

- Sao lại đưa cho em? - Cô ngạc nhiên ngẩng lên.

Triều cười:

- Tất nhiên là em cần bao nhiêu thì lấy tạm đi, rồi trả ví cho anh chứ bộ.

Yên phi có vẻ nhẹ nhõm hơn khi thấy lại nụ cười của anh, cô mở ví rút ra vài tờ giấy bạc. Triều ngồi yên nhìn lơ đãng qua đám cây cảnh ít ỏi trong sân.

Trả lại cái ví, cô thẳng thắn nói:

- Em mượn anh 300 nhé. Về nhà em sẽ trả lại ngay.

Triều nhướng mày, nói gọn:

- Xài chữ mượn với anh là anh giận đó.

Cô lắc đầu:

- Không, cái này em mượn thật, vì là em cần xài riêng, nó không nằm trong sinh hoạt phí của cả 2 đứa mình.

Triều nhăn mặt:

- Anh ghét nghe chuyện tiền bạc với người trong nhà. Em đừng bao giờ lặp

lại những câu tính toán tỉ mỉ kiểu này nữa, anh không muốn nghe.

Yến Phi ngạc nhiên nhìn anh. Cô chỉ muốn nói cho rõ thôi mà, vì thật sự là chuyện khó coi nếu cô tỉnh bơ xài tiền của anh cho chuyện sắp tới. Sao anh lại bức với cô nhỉ?

Cô còn đình cãi lý với anh thì chợt nín lặng khi thấy thấp thoáng bóng dì Minh Tâm đi dọc hành lang để đón khách. Thôi được, chuyện này dành để sau vậy. Cô tự nhủ khi cùng anh bước ra khỏi xe.

- Dì Minh Tâm! - cô vui vẻ gọi to.

Bà Minh Tâm mừng rỡ khi thấy cô. Bà tiến lên cầm tay cô, mắt ánh niềm vui:

- Chà, Yến Phi! Mấy tháng không gặp, em lạ hẳn ra đó.

Yến Phi quay qua giới thiệu Triều với bà:

- Dì ơi! Đây là anh Triều, hôm nay con định đưa anh đi thăm Trung tâm của mình, có được không dì?

Chào Triều, bà Minh Tâm cười nói với Yến Phi:

- Dì hoan nghênh con và cả những vị khách hảo tâm của con. Hôm nay chủ nhật, cũng có 1 nhóm công tác xã hội thuộc hội Thanh Niên ghé thăm và vui chơi với các em, con có thể dẫn cậu Triều vào tham quan và nếu thích thì tham gia cùng họ luôn cho vui.

Thấy vẻ mặt Triều nhượng nhượng với mình, Yến Phi chợt nhớ ra, cô cười xoa:

- Anh nhắc em chỉ mới giới thiệu 1 chiều phải không? Em quên mất không giới thiệu với anh, dì Minh Tâm, Giám đốc phụ trách Trung tâm này. Em quen dì cũng đã mấy năm rồi.

Bà Minh Tâm cười góp lời:

- Yến Phi là 1 trong những khách thường xuyên của chúng tôi.

Bà Minh Tâm hướng dẫn hai người đi qua khoảng sân để vào trong. Ngang

qua văn phòng, 1 cô thư ký ló đầu ra ngại ngùng:

- Thưa dì, có điện thoại:

Yến Phi vội lên tiếng:

- Dì cứ vào đi, con đưa anh Triều đi được rồi. Ở đây con quen thuộc mà.

- Cũng được. - Bà Minh Tâm gật đầu cười và quay sang Triều - Xin lỗi cậu nhé!

Triều mỉm cười chào bà.

Khi còn lại hai người trên hành lang vắng, Yến Phi nắm tay anh:

- Đi anh, qua bên này trước nè.

Anh vẫn đứng nguyên chỗ nhìn cô:

- Nói với anh nghe Phi, đây đâu phải là Viện cô nhi, có phải không?

Yến Phi hơi khựng lại, cô nhìn anh:

- Anh muốn nói gì?

- Em từng nói với anh là em lớn lên trong Cô nhi viện mà. Anh muốn hỏi rõ em. Đây cũng là lời nói dối sao?

Yến Phi nhìn thẳng anh:

- Sao anh nghĩ em nói dối anh hoài vậy?

Cô tức tối:

- Phải, em là đứa chuyên môn nói dối, nhưng với anh, em đã cố hết sức để thành thật rồi mà. Nếu không, sao em lại đưa anh đến đây? Không tin em thì anh cứ quay về nhà đi, cứ bỏ mặc, đừng thèm quan tâm tới em nữa.

- Yến Phi! - Triều giật mình cảm thấy câu chất vấn của mình quả là hơi lỗ trong lúc này.

Cô đã quay ngoắt người đi dọc theo hành lang. Lần khăn với những nghi vấn trong đầu, cuối cùng anh chịu thua, đành đuổi theo cô và quyết định dàn hoà.

- Yến Phi! Đợi anh với.

Cô vẫn mím môi không dừng lại. Triều nhăn trán tự trách. Anh thật thô lỗ.

Cô đã đưa anh đến đây, chắc là để tỏ rõ sự thành thật, chưa chi anh đã kiểm chuyện với cô rồi. Tệ quá! Vịn lấy vai cô, anh bước song song với nụ cười cầu hoà:

- Sao nói hướng dẫn anh mà đi nhanh thế?

Cô vùng tay ra:

- Hôm nay em đưa anh đến đây là để cho anh biết thân thể của mình. Sao anh lại nghi ngờ này nọ. Không thèm kể anh nghe nữa.

Kéo cô đứng lại ở 1 góc hành lang, anh dịu dàng nói:

- Thôi mà Phi! Đừng giận anh nữa, anh xin lỗi! Chỉ vì...hôm nay anh hơi quạu quọ nên cáu bẳn với em, em đừng giận anh nữa.

Cô bấu môi:

- Có quạu quọ gì cũng né em ra chứ, em đâu có chọc anh quạu đâu. Anh thấy em không, giận đúng người, quạu đúng người. Đừng có giận cá chém thớt kiểu đó.

Triều tắc lưỡi:

- Thôi được rồi, anh xin lỗi lần nữa. Đáng lý ra anh không nên cáu bẳn như vậy. Xin lỗi em.

Ngó bộ mặt xuống nước của anh, cô như nguôi lại:

- Vậy bây giờ anh có muốn nghe em kể về mình không?

Lần này Triều gật đầu lia lịa:

- Ừ, anh nghe. Em kể đi.

- Xin nhắc lại lần nữa cho anh nhớ, em kể sự thật đó.

Triều cười gượng:

- Anh tin rồi mà, đừng móc méo nữa.

Có vẻ hả dạ, cô hắng giọng:

- Vậy thì nghe nhé. Thật ra ngày xưa, có 1 thời gian em ở đây. Anh có biết chỗ này không?

Triều nhướng mắt:

- Thì là Trung Tâm Nuôi Dạy Trẻ Em Bại Não, cái bảng bên ngoài để rõ mà. Và lại đám trẻ trong mấy cái phòng mình vừa đi qua cũng đều có vẻ bị bệnh đo.

Cô gật:

- Thấy em giống chúng không?

Triều cười nhẹ:

- Em đùa à? Em ranh như quỷ, trí não em còn siêu hơn cả anh, và nhiều người khác nữa, làm gì có bệnh giống chúng.

Cô cười nhẹ:

- Em chỉ có ma le là giỏi, làm gì dám hơn anh. Anh cho là em không có bệnh này, vậy có biết tại sao em nói có thời gian em ở đây không?

- Trước đây chỗ này là Cô nhi viện? - Triều đoán.

Yến Phi nhún vai:

- Sai bét. Chỗ này từ xưa đến nay vẫn là nơi nuôi dưỡng trẻ bại não và kém trí. Trung tâm từ thiện này nguyên là của các cơ sở đạo Tin lành. Họ mở chỗ này có đến hai ba chục năm rồi. Em ở đây lúc mới chào đời vài tháng, năm lên hai tuổi mới được chuyển về Viện cô nhi.

Triều nhìn cô không hiểu:

- Tại sao em lại được đưa đến đây? Sao kỳ lạ vậy?

Yến Phi nhìn anh cười buồn:

- Kể anh nghe chuyện này hơi có vẻ khó tin, nhưng nó là sự thật. Em được chính người thân của mình tống vào đây đó.

Ngồi xuống bậc thang gần đó, cô chậm rãi kể:

- Tuy em là cô nhi, nhưng cũng có biết sơ qua thân thế của mình từ việc lượm lặt đan xen những câu mắng chửi của chú thím họ. Cha em, nghe nói là 1 người cùng học cao. Ông ta con nhà giàu có, những năm đầu sau giải

phóng, ông nuôi mộng đi vượt biên.

Cô cười nhạt:

- Nhiều lần đi đều không thành, phải chạy trốn chết. Một trong nhiều lần đó, ông chưa đến điểm hẹn lên ghe thì bị ngã bệnh. Con bệnh kéo dài mấy ngày, tình cờ ông quen được 1 cô gái quê ở cái vùng heo lánh nhất. Người ấy là mẹ em.

Cách kể chuyện dửng dưng có đôi chút chua chát của Yến Phi khi nhắc đến người cha làm Triều lấy làm lạ. Anh ngồi xuống cạnh cô, im lặng lắng nghe.

- Mẹ em chỉ là 1 cô gái quê chân chất và khờ khạo, không hề dò xét kỹ người tỉnh thành kia đã vội tin tưởng mà trao gởi tình cảm. Cuộc tình duyên của hai người diễn ra vồn vện mấy tháng thì tới tai người nhà ông ấy. Biết được mẹ đã có mang, họ cho người đem bà lên thành phố, nhưng giữ riêng 1 nơi cho đến khi sanh nở.

Triều ngạc nhiên:

- Tại sao giữ riêng 1 nơi? Bộ người nhà cha em không cho 2 người thành hôn sao?

Sao cha em không can thiệp?

Yến Phi nheo mắt nhìn xa xăm:

- Không, họ bắt mẹ em ở riêng 1 nơi như giam giữ vậy. Chỉ trừ thức ăn thuốc men để dưỡng thai, bà hầu như không được gặp ai. Ông ấy cũng không hề bèn mảng thăm thì nói gì đến chuyện thành hôn hay can thiệp.

Những năm sau này, chú họ vẫn đề quyết rằng đó là chủ ý của ông ấy, là ông ấy sai người làm vậy.

Triều cau mày:

- Vậy... tại sao mẹ em không bỏ đi?

Cô lắc đầu:

- Không bỏ đi được. Mẹ em chỉ 1 mình lại bụng mang dạ chửa, trong khi cả

nhà họ khá đông người.

- Cha em không yêu thương lo lắng cho mẹ em thì đưa lên đây giam giữ làm gì nhỉ?

Yến Phi buồn nhẹ giọng:

- Là vì cái thai. Ông ấy chỉ quan tâm đến cái thai, đến giọt máu của mình. Nếu không mang thai, em nghĩ mẹ em cũng không bạc phận quá mức như vậy. Ngày mẹ sinh nở, hai đứa song sinh, 1 trai 1 gái khiến họ có chút hài lòng.

- Rồi sau đó?

Giọng Yến Phi buồn tênh:

- Chỉ chừng hơn tháng, mẹ được đưa về quê với 1 số tiền và khuyên hãy dùng tiền đó làm lại cuộc đời, quên đi chuyện mình từng có 1 người đàn ông trong đời và đã rút ruột sinh cho ông ta 2 đứa con 1 trai 1 gái.

- Còn những đứa trẻ? - Triều hỏi, mang máng đoán rằng cô chính là đứa bé gái trong cặp song sinh năm ấy.

Yến Phi nhún vai:

- Những đứa trẻ được tổng vào đây chỉ sau khi mẹ chúng bị đuổi về quê chừng mấy tháng.

- Tại sao lại như vậy được? - Triều kinh ngạc.

Ánh sáng hắt vào gương mặt Yến Phi 1 vẻ buồn rĩ:

- Thoạt đầu những người kia muốn giữ lại đứa bé trai, nhưng vì họ mê tín, sợ chuyện sinh đôi sẽ tương thông, nếu trao đứa bé gái cho mẹ nó thì miền quê hẻo lánh sẽ sinh bệnh, sẽ ảnh hưởng lây đến sức khỏe của đứa bé trai còn lại trên này, nên họ phải giữ nuôi cả hai. Nhưng chỉ 1 vài tháng sau, họ phát hiện đứa bé trai mà họ quan tâm lại mắc 1 chứng bệnh kém trí. Thế là họ vứt cả hai đứa vào đây.

- Nhưng đứa bé gái đâu có bị kém trí? - Triều bất bình.

Yến Phi cười ảm đạm:

- Anh quên là họ chỉ quan tâm đến đứa bé trai à? Đứa con gái còn lại chỉ là ăn theo mà thôi. Khi mới quan tâm không còn hoàn hảo, họ vứt luôn cả 2 đứa. Thế là gọn gàng hơn.

Triều tức giận kêu lên:

- Nhưng như vậy là tội ác, là phạm pháp, là bất nhân.

Yến Phi phá lên cười. Tiếng cười của cô trong buổi trưa ở góc thang vắng nghe thật lạc lõng:

- Anh lạ chưa, những người ấy đâu có nghĩ như vậy. Nghe anh gán tội, không chừng họ cười chế giễu anh còn to hơn cả em nữa.

Triều nhăn mặt:

- Nếu không còn muốn nuôi con cháu nữa, sao không đưa về cho mẹ của em?

Giọng Yến Phi nhẹ hẫng và nước mắt lại muốn tràn mi:

- Có thể họ cũng có nghĩ qua, nhưng lúc ấy mẹ có lẽ 1 phần vì đau khổ uất ức, 1 phần vì thương nhớ con, mẹ đã trở nên điên loạn rồi. Bà mất sau đó chỉ hơn 1 năm.

Triều thở dài ôm nhẹ lấy đôi vai gầy:

- Đứa bé gái...là em phải không? - Anh hỏi.

Cô gật đầu:

- Chính là em.

- Vậy còn...

- Em trai của em đã mất vào cuối năm ngoái.

- Năm ngoái? Cậu ấy vẫn còn ở trong này cho đến lúc mất sao?

Cô gật đầu:

- Đúng vậy. Khi em lên hai tuổi, ma soeur phụ trách ở đây biết em không bị bệnh, nên gởi em cho Viện cô nhi ở Thủ đức. Em trai em vẫn ở đây cho đến

lúc mất.

Triều nhăn mặt:

- Em từng kể với anh, năm em 9, 10 tuổi thì được chú thím họ đưa về nhà nuôi mà.

Yến Phi thở dài:

- Đúng vậy. Thật ra họ cũng chẳng tốt lành gì. Em không biết tại sao họ lại đến nhận nuôi khi em lên 9. Nhưng em biết họ đến chỉ vì có ý đồ đem em lên thành phố tống tiền những người bên họ nội.

- Kết quả thế nào?

Cô cười nhẹ:

- Kết quả là hai vợ chồng bị đánh 1 trận thừa sống thiếu chết. Kể từ sau dạo đó, mỗi khi những vết thương bị gió mưa hành nhức nhối, họ lại đem em ra không đánh thì cũng rửa xả. Chuyện ăn độn ngày ấy đối với em như cơm bữa. Em bị đẩy ra ngoài để kiếm tiền. Không muốn ăn xin, nên em cố học thành thực nghề trộm cắp, móc túi.

Triều lặng đi mất 1 lúc với câu chuyện của cô. Anh cau mày thở dài. Cuộc đời cô thật sự quá nặng nề, anh chỉ nghe thôi đã sững người xót xa.

Cô hít hít mũi rồi mỉm cười:

- Thật ra nhờ những lần chửi rửa kia mà em mới biết tường tận về lại lịch của mình. Lúc sắp mất, chú họ mới nói cho em biết đứa em trai của mình hiện ở đây. Em đã lên hẳn Saigon, tìm gặp được em mình và lo lắng, chăm sóc cho nó đến năm ngoái nó ra đi. Gặp được 1 người thân thích ruột thịt của mình thật ra cũng là niềm an ủi cho em rồi.

Triều im lặng lắng nghe tiếng xào xạc của cây lá trong gió. Chuyện thật về 1 đời người sao mà buồn quá. Yến Phi thật tội nghiệp, số phận bắt cô phải gian nan tủi nhục từ thuở lọt lòng. Trải qua bao nhiêu chuyện như vậy mà cô vẫn đứng vững thì quả là 1 sự chịu đựng đầy nghị lực.

- Đây là chuyện thật về em. Anh nghe rồi nghĩ sao? Có ngại ngùng chán ghét em không? - cô bỗng ngẩng lên hỏi anh.

Triều ngạc nhiên nhìn cô:

- Sao lại ngại với em?

Cô ngập ngừng:

- Bởi vì... em là 1 đứa trẻ không ai muốn có trên đời. Cha là 1 kẻ tệ bạc, còn mẹ lại khôn khổ kiếp người. Thêm nữa, em lại là 1 trong đôi song sinh mà đứa kia đã mắc chứng kém trí bẩm sinh.

Triều đưa tay ngăn lời cô:

- Em đừng nói nữa. Em hãy nghĩ lại, không có gì mà phải mặc cảm như thế. Thật ra em vẫn có mẹ yêu thương mình đó chứ. Nếu không vì quá đau khổ đến mất trí, bà có thể đã là 1 người mẹ tốt, sẽ yêu thương và bảo vệ em đến cùng, em sẽ chẳng bao giờ nếm cảnh mồ côi tủi nhục như vậy.

- Nhưng em có đứa em...

Triều lắc đầu nắm lấy tay cô:

- Anh yêu em vì em là em. Anh không hề ngại chuyện về em trai em hay gia thế của em ra sao. Nếu chú ấy còn sống, anh cũng sẽ yêu thương chú ấy, vì đó là máu thịt chia sẻ của em kia mà. Từ lúc đầu quen biết, chúng ta đã tương thông vì cùng là cô nhi. Biết đâu thân thể của anh còn buồn đau hơn cả em nữa. Chuyện em kể với anh hôm nay, chỉ làm cho anh thương em hơn, quý em hơn mà thôi.

Anh lấy bàn tay cô lên, anh chân thành nói:

- Anh hứa với em sẽ không bao giờ để em khổ đau nữa. Những bất hạnh ngày cũ đã quá đủ cho 1 cô gái như em rồi.

Môi run run xúc cảm, Yên Phi nhìn vào đáy mắt anh và gật đầu nghẹn lời:

- Em tin anh.

Câu nói giản dị của cô khiến anh hài lòng. Anh mỉm cười và ôm nhẹ lấy vai

cô, lắng nghe tiếng thở dài hạnh phúc của cô.

Gió như thì thầm chuyên êm đêm nào đó. Triều băng khuâng cảm thấy Yên Phi quả là 1 nửa tìm kiếm của mình. Anh tuy không biết về thân thể mình, nhưng trẻ mồ côi có ai là hạnh phúc đâu. Anh chia sẻ quá khứ đau buồn về thân thể của cô, cũng như lắng lại những ước vọng mơ hồ về mình mà thôi. Cô chợt ngược mắt hỏi anh:

- Anh có muốn đi với em thăm lại căn phòng học của em trai em không? Ở đó hãy còn treo mấy bức tranh của nó.

Triều gật đầu. Anh đứng dậy theo cô đi xuôi qua 1 dãy nhà ngang. Đến 1 gian phòng rộng đầy những trẻ ngờ ngạc bi bô ngọng ngịu nói chuyện vừa khua tay loạn xạ. Đây đó vài màu áo xanh của nhóm Công tác xã hội.

Yên Phi tự nhiên bước vào trong. Triều theo sau cô. Trên đường, anh phải chú ý tránh mấy món đồ chơi rải rác dưới đất.

Chỉ cho anh vài bức vẽ trong số những bức treo dọc tường, cô nói, mắt ánh lên niềm tự hào:

- Anh xem, nó cũng vẽ được đó chứ. Em không biết về hội hoạ, nhưng với em, 1 bức vẽ mà màu sắc hài hoà, không xóc mắt, không khó nhìn thì đã có thể gọi là tranh, nhất lại là nét vẽ của những đứa trẻ kém trí ngây thơ.

Những bức tranh chỉ là sản phẩm nguệch ngoạc với đôi chút vụng về, nhưng qua lý lẽ đơn giản mà cũng đầy thuyết phục của cô, Triều như nhìn những bức tranh ấy bằng 1 con mắt khác, ở 1 góc độ khác.

Trong lúc anh ngắm nhìn những bức vẽ, cô đi lại nói nhỏ với 1 người phụ nữ đứng tuổi, có vẻ như người dạy dỗ và coi sóc đám trẻ, lát sau cô quay trở lại và chìa cho anh 1 bức ảnh nhỏ:

- Anh xem thử, hình của nó đó.

Triều cầm lấy. Anh ngắm bức ảnh. Không hề có nét giống nhau ở hai chị em. Cậu bé trong ảnh khó đoán được tuổi có cái đầu khá to đến dị dạng, tóc

lơ thơ và nụ cười ngây ngô để lộ 1 hàm răng loan xộn không đều.

Bức ảnh về 1 đứa trẻ tội nghiệp nhưng lại toát lên nét hồn nhiên hoàn toàn với đời, nó làm anh thấy nửa thương cảm, nửa lại xót xa.

Cơn cảm xúc len vào tim, Triều khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Yến Phi.

Nghiêng đầu nhìn bức ảnh và mỉm cười với anh, cô khoe:

- Hôm ấy Phi nhận ra em đó, lúc chụp hình, em bảo cười nên nó mới cười tươi như thế. Nó ngoan lắm, biết nghe lời lắm. Em đã dạy cho nó biết gọi em là chị. Mỗi khi có bức vẽ đẹp, nó đợi em đến để khoe.

Nhìn nhóm thanh niên vui đùa với đám trẻ 1 lúc, Triều đưa cô ra ngoài. Dọc hành lang trở ra sân, anh thắc mắc hỏi cô:

- Yến Phi nè, em trai em tên gì vậy? Sao khi nãy anh nghe em nhắc đến tên Phi. Bộ hai chị em trùng tên à?

Cô lắc đầu giải thích:

- Không phải, thật ra em không phải tên Phi đâu. Phi là tên của em trai em, còn em tên Yến. Cách đây mấy năm, em lên Saigon tìm em trai mình mới biết tên nó. Em ghép hai tên lại thành tên mình.

- Tại sao? Em thấy đẹp hơn à?

Cô nhún vai:

- Không hẳn là đẹp hơn, nhưng em thích vậy. Tụi em là hai đứa song sinh. Em trai em không có điểm phúc có cuộc sống bình thường bên ngoài như mọi người, nên em muốn ghép tên nó vào tên mình. Như vậy em càng có thêm nghị lực để sống vững ở đời. Tụi em sẽ luôn bên nhau dù chỉ là cái tên.

Triều ngạc nhiên:

- Vậy giấy tờ em vẫn mang tên Yến?

- Dĩ nhiên.

Anh cau mày:

- Vậy mà trước đây khi anh nghi ngờ em dùng tên giả, em lại thách anh xem chứng minh và quả quyết đó là tên thật?

Yến Phi cười:

- Tại lúc đó anh hỏi gặng nên em làm dữ lên như thế thôi. Chứng minh ở đâu mà sẵn đưa cho anh.

Triều trở mặt:

- Vậy là lúc đó em cùng nói dối anh?

- Dĩ nhiên rồi. - Yến Phi cười sặc.

Chợt thấy anh có vẻ không vui, cô nín cười ngay để phân bua:

- Nhưng chỉ là lúc đó thôi. Tại... lúc đó em vui miệng nên nói thế. Nhưng những gì em nói cho anh hôm nay toàn là sự thật đó.

Triều dịu lại nét mặt:

- Anh biết, nhưng anh vẫn mong mãi mãi về sau em đừng có nói dối nữa.

Cô gật đầu ngay:

- Được rồi, em hứa, mai một sẽ không nói dối với anh nữa.

Anh lừ mắt với cô:

- Không phải chỉ riêng với anh thôi đâu. Ai cũng vậy hết. Anh không muốn người ta xâm xỉ rằng vợ anh là vua lừa dối, chuyện gì cũng dối được.

Yến Phi sững người lại, cô áp ứng:

- Anh... vừa nói cái gì vậy? Hình như anh...

Triều véo nhẹ mũi cô:

- Ngốc quá! Anh chưa từng cầu hôn với ai, lần đầu nói ra cũng ngượng lắm nên mới mượn lời bóng gió thôi. Anh chỉ nói 1 lần, em không nghe kịp thì ráng chịu.

Yến Phi đỏ mặt nhưng cũng lém lỉnh đáp:

- Xin báo cho anh biết là đừng hòng chối những gì vừa lỡ miệng thốt ra, tai em thính ghê lắm, nghe rõ ời là rõ.

Mắt anh nhìn cô thích thú:

- Vậy em nghĩ sao? Nhận không?

Cô nháy mắt:

- Nhận. Ngu sao không?

Chợt nhớ 1 chuyện, anh nín tay cô tựa vào 1 thân cây cao, anh nói nhanh:

- Nhưng mà khoan đã Yến Phi! Anh còn chưa thú thật với em về cái... nửa bí mật kia của anh. Em hãy nghe rồi quyết định sau cũng được.

- Vậy anh nói đi.

Triều hít 1 hơi dài toan nói thì tiếng chân từ đầu hành lang làm cả hai quay lại nhìn. Nhận ra bà Minh Tâm, Yến Phi vui vẻ lên tiếng:

- Di Minh Tâm, con đang định đến gặp di đây.

Bà Minh Tâm cười:

- Cần gặp di à? Con đưa khách tham quan viện mình chưa?

- Dạ rồi di ạ. Chỉ đi qua 1 số nơi thôi.

Khẽ liếc Triều, Yến Phi thành thật:

- Anh Triều là người thân thiết của con, con đưa anh đến đây để muốn anh hiểu rõ về thân thế của mình.

Bà Minh Tâm mỉm cười gật đầu:

- Thật ra di cũng mang máng đoán là vậy. Cậu Triều có vẻ tốt bụng, di chúc mừng cho con.

Yến Phi cười nói nhỏ:

- Hôm nay con đến thăm, và cũng muốn góp thêm 1 ít tiền vào quỹ.

Bà Minh Tâm gật đầu:

- Di thay mặt viện cảm ơn con, con vào văn phòng nhé.

Yến Phi nhìn Triều:

- Anh chờ em ở đây có được không?

Triều gật.

Đội Yến Phi vừa đi khuất, bà Minh Tâm quay sang Triều nói:

- Yến Phi là 1 cô gái rất tốt, đã thường viếng thăm và giúp đỡ rất nhiều cho Trung Tâm. Thỉnh thoảng lại tổ chức quyên góp được khá nhiều tiền từ các vị hảo tâm giúp đỡ nơi này. Sau này em Phi mất cũng vậy. Tôi và tất cả mọi người ở đây đều quý mến em. Vì vậy tôi xin mượn lời của Trung tâm này gửi gắm em cho cậu. Mong cậu đối xử tốt với Yến Phi.

Triều gật đầu thành thật đáp:

- Di yên tâm, con đã hứa lo lắng và yêu thương Yến Phi thật nhiều, bù lại những nỗi đau và mất mát mà cô ấy đã nhận.

Bà Minh Tâm cười hiền hoà:

- Vậy chúng tôi an tâm rồi, chúc cậu hạnh phúc. Tôi xin kiếu để đi lo bữa trưa cho các em.

Chào tiễn bà Minh Tâm đi, Triều chờ thêm vài phút ngoài hành lang khi Yến Phi vào căn phòng làm thủ tục quyên tiền. Anh đứng ngắm những cây kiểng đã gần đứng baong ngoài sân mà lòng miên man nghĩ ngợi.

Đã cho là mình biết khá nhiều về Yến Phi, nhưng chuyến đi với cô đến đây ngày hôm nay mới làm anh phát hiện những hiểu biết về cô trước nay thật chẳng thấm tháp vào đâu.

Cuộc đời cô từ nhỏ đã khôn khó, bảo sao cô không ranh ma quỷ quyết cũng như vương luôn cái tật hay chua cay thủ thế với đời.

Triều biết là yêu cô, anh phải yêu luôn những tính tốt lẫn tật xấu của cô, nhưng anh vẫn mong mình dần dần sửa bớt được những cố tật đó để cô yêu đời hơn, vui vẻ trọn vẹn trong cuộc sống tương lai.

Phía văn phòng vẳng lại tiếng cười và tiếng chào của Yến Phi. Anh cũng mỉm cười. Anh biết số tiền cô quyên cho viện lúc này chính là số tiền cô cứ khăng khăng đòi mượn của anh.

Khi này bà Minh Tâm còn ngợi khen công của cô đã đôi lần quyên góp 1 số

tiền lớn gì đó cho trường, anh cũng dám chắc rằng đó lại là trò bịp của cô. Cô làm gì quen biết ai nhiều mà kêu gọi quyên góp, có chăng thì đó là số tiền cô mượn của những kẻ khá giả nhưng mắc bệnh thờ ơ mà thôi.

Cái danh nghĩa hiệp giang hồ này anh vừa thấy buồn cười vừa thấy đôi chút bức dọc cho cô. Biết rằng giúp đỡ những đứa trẻ tội nghiệp ở đây cũng là làm điều thiện, nhưng làm điều thiện kiểu như cô phải luôn gánh những nguy hiểm.

Cô vì làm điều thiện mà tình cờ trước nguy cơ bị bắt quả tang với hành vi phạm pháp của mình. Điều nay đối với anh thật là 1 sự điên rồ, 1 sự điên rồ vừa ấu trĩ, vừa mệt tim.

Cứ đơn cử đến chuyện hôm Giáng sinh nhà Tú Châu thì biết. Ngay cả anh cũng hồi hộp cho cô biết bao nhiêu. Vậy mà cô có sợ đâu, bằng đi mấy bữa đã thấy cô trét đầy son phấn vào quán bar lân la móc túi mấy gã say xỉn rồi. Triều lắc đầu cười thảm. Cô vợ nhỏ của nah quả thật không hiền chút nào. Thành tích của cô lấy đầu mà đóng cũng không hết được. Vậy mà kỳ lạ 1 điều là thành tích ấy không làm anh bớt yêu cô. Thật khó mà hiểu được.

- Xin lỗi anh. Em đợi cô thư ký lục lại 1 tấm ảnh cũ của em Phi nên mới lâu vậy.

Triều quay lại, Yến Phi đã đến bên anh với nụ cười tươi tắn, nhẹ nhõm. Anh mỉm cười cùng cô ra xe.

Ngồi vào chỗ, cô hỏi anh:

- Bây giờ mình đi đâu hả anh?
- Em còn định đi đâu nữa không?
- Hết rồi - cô lắc đầu.

Triều ngẫm nghĩ rồi mỉm cười:

- Vậy thì anh đề nghị tiếp theo mình đến ngay chỗ nào ăn trưa cái đã. Hình như bao tử anh nó bắt đầu lên tiếng giận dữ rồi đây.

Yến Phi phì cười:

- Thì đi. Anh đói lắm rồi à?

Nổ máy xe, Triều trợn mắt:

- Đến nổi ăn cả em luôn cũng còn được.

Yến Phi lại cười:

Chiếc xe lăn bánh trở về trung tâm thành phố. Nắng trưa đã có vẻ gắt hơn.

Từ quán ăn bước ra, Yến Phi hỏi anh:

- Bây giờ mình đi đâu hả anh?

Triều cười:

- Hồi nãy anh đã có ý kiến rồi, bây giờ đến em chứ?

Yến Phi ngẫm nghĩ:

- Đi ăn kem được không anh?

Triều nhướng mày ngạc nhiên:

- Ủa, anh nhớ em nói mỗi khi ăn no là muốn híp mắt lại kia mà? Bộ khi nãy ăn không no à? Hay là em đã đổ cái tật tốt đó của mình rồi?

Cô phì cười:

- Lại trêu em hả. Thật ra em cũng no, nhưng hôm nay.. không hiểu sao em không muốn nghỉ trưa, chỉ muốn... ngồi đâu đó thôi.

Cô nháy mắt nói thêm:

- Dĩ nhiên là có anh nữa.

Anh mỉm cười:

- Vậy thì mình vào quán ngồi chơi, em ăn kem, còn anh cũng muốn uống 1 tách cà phê.

Co nhoen cười vì thấy anh luôn chiều ý mình.

Trời nóng hơn bằng 1 buổi trưa nắng gắt, không khí mát lạnh trong quán kem dường như cũng không cảm dỗ được người dân thành phố vốn ngán sợ nắng nên quán vắng vẻ khác thường.

Đẩy cửa bước vào, Yến Phi tròn mắt nhìn quanh rồi nói với Triều:

- Chủ nhật mà quán vắng quá hả anh?

Chọn 1 bàn trong góc sát tường kính trong suốt để ngắm cả phố xá, Triều đáp:

- Trời nóng mà em, ai cũng ngại ra đường giờ này.

Ưu điểm của 1 quán vắng khách chỉ là sau 2 phút gọi món, Yến Phi đã có 1 trái dừa kem trước mặt, còn anh thì phin cà phê đang nhỏ giọt xuống ly trông thật hấp dẫn.

Yến Phi không có vẻ háo hức với món mình thích, cô cứ ngồi đối diện chống tay lên cằm nhìn anh và... cười.

- Sao em không ăn kem đi, chảy hết bây giờ. - Triều ngạc nhiên.

Nụ cười vẫn lung liếng trên môi cô:

- Không biết sao em...hết thềm kem rồi.

Triều trợn mắt:

- Không phải lại đòi ý đòi về nhà chứ hả?

Cô lắc đầu:

- Em chưa muốn về nhà, chỉ thích ngồi đây nhìn cà phê nhỏ giọt với anh thôi. Kỳ thật!

Triều bật cười, anh véo nhẹ mũi cô:

- Chẳng có gì kỳ hết, tại vì chuyện cũ bao lâu làm em mặc cảm buồn phiền, bây giờ trút sang anh cả rồi nên em thấy thoải mái đó mà. Muốn cái này cái kia loạn cả lên.

Yến Phi ngẫm nghĩ rồi gật đầu cười:

- Chắc vậy quá. Em thấy...mình cứ lâng lâng kỳ lạ lắm. Có thể kể cho anh nghe về mình mà vẫn giữ được tình yêu của anh, thật quá tốt.

Triều mỉm cười nhìn cô không nói.

Phin cà phê đã nhỏ hết nước. Triều nhắc phin ra cho đường vào khuấy đều.

Anh ngạc nhiên khi thấy Yến Phi cũng cầm cái muỗng nhỏ của cô lên.

- Con thêm kem lại trở về với em rồi. - Cô cười nói. - Nếu anh cho em vài giọt cà phê nữa thì tuyệt hơn.

Triều nhướn mày nhìn cô rồi lắc đầu cười. Cô vợ nhí này ngộ thật. Nếu biết cô cố tình đợi ly cà phê thì anh đã sớm chịu ý cô rồi, đâu cần để cô đợi như thế.

Nhỏ cho cô vài giọt, anh nói giọng rắn đẽ:

- Chút thôi cho thơm nhé Phi, anh vẫn muốn chút nữa, về nhà em ngủ 1 giấc cho ngon lành, chứ không phải trần trọc khó chịu vì cà phê đâu.

Cô bĩu môi:

- Anh khỏi lo, em biết uống cà phê từ nhỏ. Cà phê đá vẫn là món ruột của em đó thôi, em đâu có sợ vì nó mà mất ngủ.

Triều phì cười. Anh lại quên mất cảnh cô uống 1 hơi sạch ly cà phê đá hôm nào. Hớp 1 ngụm cà phê nhỏ, Triều đặt ly xuống và ngắm nhìn cô. Yến Phi ăn kem thật ngon lành quá, làm anh xưa nay không thích cái món lạnh răng này mà bây giờ cũng phải phát thèm.

Như biết ý nghĩ của anh, cô chia ra trước anh 1 muỗng kem đầy và cười toe:

- Anh ăn không? Hình như anh đang nhìn miệng em thì phải.

Triều lắc đầu cười:

- Tại em ăn trông ngon miệng quá thôi.

Nhìn ra ngoài tường kính 1 lát, anh có vẻ trầm tư khi quay lại nói với cô:

- Anh vẫn còn muốn nói với em về 1 chuyện.

Ngậm muỗng kem, Yến Phi nheo mắt cười:

- Nửa bí mật của anh chứ gì ?

Thì ra cô vẫn nhớ. Triều nghĩ thầm. Anh phân vân không biết sự tính toán có hơi ích kỷ của mình có làm cô đau buồn không khi biết được sự thật.

- Anh cứ nói em nghe đi. Em vẫn sẵn sàng nghe những chuyện của anh, cho

dù là không vui.

Anh nhìn cô:

- Sao em biết không vui?

Cô nhún vai:

- Đoán về bản khoán của anh từ mấy ngày nay thì biết thôi. Anh cứ nói đại đi. Anh đã không hoảng sợ khi nghe chuyện của em thì em cũng ráng trăn mình trăn mình khi nghe chuyện của anh vậy. Anh đã từng có gia đình ? Đã từng yêu đậm đà ai đó. Hay là ...

Triều bật cười:

- Thôi thôi đừng đoán tùm lum nữa. Anh sẽ nói. Chỉ đơn giản là ...

Anh lại trở nên ngập ngừng:

- Anh thật sự muốn kết hôn với em, nhưng chúng mình có thể ... khoan có con đã, được không em?

Nghe nhắc chuyện kết hôn, Yên Phi hơi dò mắt, nhưng cô nhanh chóng nhận ra có gì mâu thuẫn trong yêu cầu của anh. Cô ngạc nhiên hỏi:

- Em tưởng anh thích con nít ?

- Anh thích con nít, nhưng ... - anh lúng túng - Nhưng không thích có con sớm quá. Vả lại trẻ con thấy t hì thương nhưng chúng ...Ồn ào và quấy lắm, 1 đứa thôi cũng sẽ làm nhà cửa ầm ỹ ...

Yên Phi ngẩn người nhìn anh. Lý lẽ anh dường như yếu quá, nhất là nhìn nét mặt anh lúc này. Nhưng không có thời gian suy nghĩ sâu xa, cô nghiêm mặt ngắt lời anh:

- Em quên nói cho anh biết rằng từ lâu em đã quyết định sẽ không sinh con.

Có thể anh giận em, nhưng em không bao giờ nghĩ đến chuyện đó.

Triều sững người kinh ngạc:

- Tại sao vậy ?

Cô nhìn anh thẳng thắn nói:

- Anh đã biết thân thể em rồi đó. Em yêu mẹ và em trai mình, nhưng từ khi biết về mình, em đã quyết định rằng sẽ không bao giờ sinh con.

Triều hiểu ra:

- Em sợ chuyện di truyền à ?

Cô gật đầu, giọng trĩu nặng:

- Em không muốn con em sinh ra khốn khổ vì căn bệnh kém trí. Suốt đời nó sẽ như đứa em trai tội nghiệp của em, sống mà như chết bên lề cuộc sống. Cùng chung 1 bào thai, em nghĩ mình ít nhiều cũng mang zen ẩn trong người. Em sợ phải đánh cuộc với số phận lắm, nên chẳng thà không sinh con.

Triều lặng người nhìn cô đăm đăm. Phải mất 1 lúc anh mới hiểu được quyết định kia của cô tuy độc đoán nhưng vô tình giải thoát cho anh khỏi 1 định mệnh khe khắt tàn nhẫn khác. Triều nhìn cô mà ngỡ như chuyện đùa.

- Anh sao vậy ? - Yến Phi khẽ hỏi.

Triều sực tỉnh. Anh vội vãng hỏi lại cô lần nữa:

- Có thật là em quyết định suốt đời sẽ không sinh con?

Dù lòng quặn thắt 1 nỗi sợ hãi âm thầm, cô vẫn mím môi gật đầu:

- Em không bao giờ đổi ý đâu. Xin lỗi anh!

Triều nhắm chặt mắt lại mất 1 lúc, cuối cùng khi mở mắt ra, anh khàn giọng nói:

- Người nói xin lỗi không phải là em đâu. Có lẽ không cần phải dấu giếm em nữa. Anh xin lỗi em!...

Yến Phi ngạc nhiên nhìn anh trân trân. Hít 1 hơi dài, giọng anh trở nên bình tĩnh hơn:

- Thật ra anh rất yêu trẻ con, anh luôn mơ ước 1 mái gia đình hoàn hảo có tiếng cười trẻ thơ, nhưng... năm 25 tuổi, anh mới biết rõ định mệnh không cho anh diễm phúc đó.

- Anh.. không thể làm cha được ?

Triều gật đầu thờ dài:

- Xét nghiệm cho biết khả năng có con của anh rất ít. Anh không dám nói thật với em, mà chỉ mong thử vận may của mình.

Yến Phi im lặng, Triều ngần ngại chạm khế vào mấy ngón tay cô:

- Anh... ích kỷ quá phải không Phi? Anh đã muốn giấu em khi chỉ cho em biết 1 nửa sự thật, anh cũng vì thế mà cố tự lừa mình rằng không thể hoàn toàn thất vọng. Chỉ vì anh thật sự muốn có em làm vợ.

Yến Phi nhìn anh, lòng cô dịu 1 mối xúc cảm lạ lùng. Cô mỉm cười với anh mà uớt long lanh đôi mắt:

- Em không trách anh đâu. Vì thật ra chính em cũng đâu đã hoàn hảo. Chúng mình vẫn yêu nhau, vậy là đủ rồi.

- Nhưng anh đã mưu đồ tính ... lừa gạt em.

Cô cười hiền lành:

- Anh cũng biết rõ là em có hiền đâu. Nói dối anh cũng có vài lần, thì miễn giận anh 1 lần coi như huê vậy.

Cô khịt mũi:

- Có điều mai một em không dễ tính như hôm nay đâu.

Triều mừng rỡ:

- Em không giận anh thật à ? Anh hứa đây là lần duy nhất. Anh không bao giờ ... tệ thế nữa.

Yến Phi thâm mỉm cười. Anh đâu có đóng vai người xấu được, đáng điệu lưng khùng, lúng túng, lời nói mâu thuẫn như vậy thì làm gì mà bịp được người ta.

Triều vừa cho xe quẹo vào con hẻm thì 1 bóng xe điên cuồng phóng ra suýt tông vào xe anh.

Triều nhận ra người ngồi cầm lái và gã thanh niên đó cũng đồng thời nhận ra

anh. Đã vút ra đường 1 đoạn, nhưng gã vẫn vòng chiếc Spacy của mình trở lại.

Chống chân xe với bộ mặt hầm hằm, Tùng Quý cất giọng không mang âm điệu thân thiện nào:

- Tôi muốn nói chuyện với chú.

Triều gật:

- Ở đâu?

Tùng Quý mím môi suy nghĩ rồi quyết định:

- Ra ngoài ô. Chuyện của tôi không êm ả đâu.

Triều mỉm cười, nén cơn giận xuống:

- Được, mời đi trước dẫn đường.

Tùng Quý quay xe trở ra đường, lần này chạy chậm hơn so với tốc độ điên ban nãy. Triều cho xe mình nối đuôi theo.

Khi đã ra khỏi trung tâm thành phố, xe của Tùng Quý tấp vào 1 bãi đất trống nhìn ra xa lộ.

- Có lẽ ở đây được rồi. - Tùng Quý nói khi chống chân xe lên.

Triều đậu xe lại, anh tắt máy và ra khỏi xe mình. Hai người đàn ông nhìn nhau. Vài chiếc xe tải đã sầm sập chạy qua trên xa lộ phía ngoài, nhưng vẫn chưa ai lên tiếng.

Cuối cùng Triều hắng giọng:

- Cậu nói trước hay tôi nói trước?

Lập tức Tùng Quý lên tiếng ngay:

- Tôi muốn hỏi chú, chú có biết mình đang làm gì không? Chú làm vậy có ý gì?

- Cậu muốn ám chỉ điều gì?

Tùng Quý nóng nảy kêu lên:

- Chú đừng giả vờ nữa. Tôi đang nói tới Yên Phi.

Triều gật đầu:

- Tôi biết cậu vừa đến nhà tôi để tìm gặp Yến Phi. Cô ấy nói gì với cậu?

Tùng Quý hung hăng đáp:

- Yến Phi không muốn gặp lại tôi, còn nói rằng chú đòi lấy cô ấy.

Triều thân nhiên xác nhận:

- Chuyện đó là có thật. Tôi đã cầu hôn Yến Phi cách đây mấy ngày, và Phi đã nhận lời.

Tùng Quý nổi giận túm lấy ngực áo Triều:

- Chú toan tính gì với Yến Phi? Tại sao lại chen vào chuyện giữa tôi với cô ấy? Chú đã ngon ngọt lừa bịp cô ấy những gì?

Hết chịu nổi, Triều quắc mắt:

- Buông tôi ra ngay. Cậu muốn phải động chân động tay hay nói chuyện rõ ràng?

Tùng Quý gườm gườm đối diện Triều:

- Chú nghĩ là tôi sợ chú sao? Cho chú biết tôi gọi chú ở đây là vì còn nghĩ chú là bạn cô út Châu. Chứ chú quá lắm hơn tôi mười tuổi, là cái thá gì mà tôi phải ngán.

Triều nhếch môi:

- Cậu muốn gọi tôi bằng gì cũng được. Sợ tôi hay không sợ tôi cũng chẳng quan tâm. Cậu gặp tôi chỉ để nói những lời này hay sao?

Tùng Quý có vẻ hơi khựng người nhìn anh 1 lúc rồi đành buông tay ra.

Chống hai tay vào mũi xe Triều, gã thanh niên nghiêng răng nói trong hàm hực.

- Chú biết là tôi yêu Yến Phi mà.

- Tôi biết.

Tùng Quý quay lại la lên:

- Vậy tại sao chú lại cố tình phá tôi?

Triều cau mày:

- Không hề có chuyện tôi muốn phá cậu.
- Sao chú chen vào giữa tôi và Yến Phi?

Triều nhăn mặt:

- Tùng Quý, cậu lạ lòng thật. Cậu không nhớ rằng chúng tôi đã là bạn của nhau từ trước à. Cậu nghĩ sao mà nói tôi chen vào giữa hai người?

Tùng Quý tức tối kêu lên:

- Nhưng tôi yêu Yến Phi.

Triều cũng than nhiên gật đầu:

- Tôi cũng vậy.

Tùng Quý đỏ mặt tía tai:

- Nhưng tôi thích hợp với cô ấy hơn chú. Chúng tôi chỉ hơn nhau vài ba tuổi, còn chú, chú có nhớ mình thuộc lớp bạn bè của cô ruột tôi không? Làm sao chú xứng với Yến Phi?

Triều cười nhạt:

- Xứng hay không thì Phi tự nhìn ra. Cô ấy có đủ quyền để quyết định trong chuyện tình cảm của mình.

Tùng Quý quát lên:

- Chính chú đã rù quên Yến Phi. Tôi không biết tại sao chú lại làm vậy, đeo đuổi 1 cô gái trẻ hơn chú cả chục tuổi, trong khi cô Út để ý đến chú, mà chú lại làm cô ấy thất vọng.

Triều cau mày:

- Mong rằng cậu đừng lên lớp với tôi rằng phải yêu ai mới đúng.
- Nhưng cô Út đã hết lòng nghĩ đến chú. Vậy mà chú không hề biết đến.

Triều điềm tĩnh gật đầu:

- Đúng, tôi không biết đến vì thấy không cần thiết biết đến. Tôi với Tú Châu vẫn mãi là bạn học cũ, chưa bao giờ tôi có ý gì khác, cho nên mong nhà họ

Hoàng của cậu đừng vì vậy mà gán ghép hay trách móc.

- Nhưng... chú không thích cô Út thì cũng đừng chọn đối tượng của mình là Yến Phi chứ. Cô ấy còn ngây thơ và khờ khạo mới bị chú tán tỉnh.

Thấy càng lúc gã thanh niên trước mặt càng hồ đồ đến mức phiến phức, Triều hơi nhăn mặt.

Tùng Quý vẫn dai dẳng nói 1 hơi:

- Tôi không biết chú dùng cách ngon ngọt nào để dụ được cô ấy. Nếu không có chú chen vào thì cô ấy đã không lánh mặt và lạnh lẽo với tôi như thế. Nếu không có chú chen vào thì người cô ấy nhận lời kết hôn lẽ ra phải là tôi rồi.

Triều lắc đầu:

- Này, nói hơi quá rồi đó, Tùng Quý. Cậu cầu hôn với ai được khi cậu vẫn còn vướng phải hôn ước của mình? Cậu có bao giờ tự hỏi cái chuyện đeo đuổi của cậu đã làm Yến Phi bị hăm dọa, bị làm hoảng sợ đến thế nào không? Cậu chỉ đem lại phiền toái cho Yến Phi mà thôi.

Tùng Quý khựng lại:

- Tôi quyết định sẽ từ hôn rồi. Tôi đang xin nội cho tôi từ hôn. Còn chuyện Yến Phi bị hăm dọa, tôi... thật sự không biết. Nếu tôi biết, tôi chắc chắn sẽ ngăn họ lại.

Triều nhướn mày:

- Cậu thực sự nghĩ mình ngăn họ lại được sao?

Tùng Quý hơi lúng túng:

- Chú cũng biết là nội tôi khắc nghiệt như thế nào rồi mà. Tôi thật sự đã cố gắng để gia đình chấp nhận cho tôi quen biết Yến Phi. Tôi đang cố gắng để xin nội đồng ý, cố gắng để lay chuyển nội. mấy ngày nay vừa tìm Yến Phi vừa phải kiên trì thuyết phục nội mình, tôi phải kiên nhẫn biết mấy.

Giọng Tùng Quý bất chợt trở nên bức bối:

- Cho nên chú có biết tôi đã tức giận như thế nào không khi biết được cả

tuần nay Yến Phi đã ở trong nhà chú. Chú thật biết nắm lấy cơ hội để mà xen vào lúc này.

Triều nghiêm giọng:

- Do đâu cậu biết Phi ở nhà tôi?

Tùng Quý hậm hực nhìn anh:

- Cô Út cho tôi biết.

Triều cau mày, anh nhớ ra chiều qua, khi anh cùng Yến Phi đi mua sắm, anh đã chạm mặt Tú Châu ngoài phố. Không ngờ cô lại cố tình báo cho cậu cháu đến làm phiền.

Tùng Quý vẫn còn đang kể lể:

- Máy ngày nay tôi đã làm đủ cách lay chuyển nội và các chú để tiếp tục gặp mặt và quen biết Yến Phi. Tại sao chú lại xen vào giữa tôi và cô ấy? Tôi tuy chỉ mới biết Yến Phi 1 đôi lần, nhưng tôi yêu cô ấy. Tôi nhất định phải có cô ấy. Tốt nhất chú nên...

Triều cười nhạt đáp lời:

- Cậu chỉ nghĩ đơn giản là muốn gì thì phải có nấy, nhưng không nghĩ đến hậu quả của cái tình yêu bộc phát quá vội vàng và đầy xóc nổi của mình.

Tùng Quý nổi khùng la lên:

- Tôi không xóc nổi. Tôi yêu Yến Phi thật. Cô ấy đối với tôi rất đặc biệt, tuổi trẻ sẽ có ưu thế hơn chú. Chú cứ đợi mà xem. Tôi nhất định sẽ thuyết phục cô ấy quay lại.

Triều bật cười:

- Chúng tôi đã hiểu nhau và tự thấy thích hợp với nhau Yến Phi cũng khá lớn, đủ để quyết định chuyện hôn nhân của mình. Mong cậu đừng quá hồ đồ như vậy. Thật ra tôi chịu theo cậu ra đây là muốn cảnh cáo với cậu rằng đừng lui tới tìm gặp cô ấy nữa. Nếu không chúng ta sẽ khó mà còn nói chuyện tỉnh táo như thế này.

Anh hăng giọng:

- Và sẵn có cậu ở đây, tôi cũng muốn nhờ cậu nhắn với người nhà rằng đừng làm phiền Yến Phi nữa. Những phiền toái cũ đã quá đủ rồi.

Mở cửa xe, Triều hỏi thêm:

- Chúng tôi không muốn dính dáng gì đến nhà họ Hoàng, mong các người đừng quá cậy thế làm càn.

Ngồi vào xe và nổ máy, anh còn thấy Tùng Quý trợn mắt đứng sững lại như tức tối trước đầu xe.

Triều nhìn thẳng vào Tùng Quý và thản nhiên bấm kèn. Một tiếng, hai tiếng rồi cả 1 hồi dài... cuối cùng gã thanh niên cũng chịu dịch qua nhường lối.

Khi xe lướt qua, Triều còn nghe tiếng gã hét thật to vào cửa xe:

- Tôi nhất định không thua chú đâu, rồi chú thấy.

Triều lắc đầu. Anh cho xe hoà vào giòng xe cộ trên xa lộ.

Chưa bao giờ anh nghĩ Tùng Quý lại hồ đồ và vô duyên đến độ phát chán như thế. Nhà họ Hoàng có bao nhiêu là cơ sở buôn bán kinh doanh đồ sộ, mai đây giao vào 1 gã thanh niên đầu óc nổi như vậy thì quả thật là đáng tiếc.

Triều nhấn thêm ga để chạy về nhà. Anh muốn nói chuyện với Yến Phi. Để tránh những phiền toái sau này, chắc là anh phải bỏ công 1 lần đến nói chuyện với ông Hoàng Tùng Hộ mới được.

Đi làm về, Triều tạt vào tiệm nữ trang để chọn mua 1 món quà cho Yến Phi. Chỉ vài ngày nữa là hết tháng tám rồi, anh vẫn nhớ cô nói qua rằng sinh nhật của mình là đầu tháng 9. Mua sẵn thế này anh có thể tặng cô đúng lúc vào ngày lễ riêng biệt đó.

Xe chạy vào trong sân, anh ngạc nhiên khi thấy đèn trong nhà chưa được bật sáng, trong khi bên ngoài đã tắt nắng từ lâu.

- Phi ơi!

Anh vào nhà bật đèn gọi vang. Chẳng có tiếng dạ ngọt ngào của cô, không biết cô lại đi đâu mất rồi. Triều nói cà vạt rồi dựa vào nệm ghế thờ ra 1 hơi dài.

Mệt ghê! Hôm nay ngoài công trường có chút trục trặc kỹ thuật, anh phải mất cả buổi mới giải quyết xong, nên không thể cùng cô ăn cơm trưa, chẳng biết ngoài món trứng chiên cô đã có món nào khác khá hơn không nữa.

Nghĩ đến chuyện bếp núc của cô, Triều lại cười thầm. Chẳng hiểu sao cô có khiếu ăn và phê bình các món ăn ở các quán ăn, nhà hàng cũng sành sỏi dữ, vậy mà nhúng tay vào nấu nướng lại... ẹ như thế. Những món cô nấu, thành thật mà nói khó nuốt quá chừng. Tối nay giờ này mà cô còn chưa làm bếp thì chắc anh sẽ nhận cơ hội này rủ cô ra quán ăn 1 bữa ngon lành mới được.

Với tay lấy tờ báo dưới bàn, Triều định bụng khỏi thay quần áo, đọc sơ tờ báo để đợi cô về cùng ra ngoài ăn tối luôn.

Tờ báo bị Triều kéo mạnh, làm rơi xuống đất 1 vật gì đó đang nằm ở trên nó. Triều quai tay nhặt vật đó lên. Một cuốn sách bìa xanh cũ kỹ. Chắc là sách học của Yến Phi. Anh cất nó trở xuống.

Mở tờ báo ra đọc, đột nhiên như có điều gì trong ký ức loé trong đầu Triều, anh vội nắm lại cuốn sách ấy.

Đúng như anh nhớ, đây là cuốn sách mà Yến Phi mang theo khi bỏ đi căn phòng trọ. Và vốn vẹn có nó.

Ngần ngừ với đồ vật riêng của cô, cuối cùng Triều tặc lưỡi lật ra với lời tự bào chữa rằng đây chỉ là 1 cuốn sách thường, nếu có gì bí mật, cô đã cất cẩn thận rồi, chứ đâu để ở đây.

Trang bìa được mở ra làm Triều thờ phào với đôi chút thất vọng. Hàng chữ in cho biết đây là 1 cuốn thánh kinh. Một cuốn thánh kinh cũ kỹ có đến mười mấy năm rồi.

Triều chợt nhớ rằng mình chưa biết tên thánh của Yến Phi là gì. Giữ 1 cuốn

kinh thánh như là gia sản duy nhất thế này thì cô chắc khá ngoan đạo.

Thờ ơ lật lướt qua cuốn kinh thánh, chẳng có gì khác lạ để xem, Triều bỏ nó lên bàn và giở lại tờ báo sáng.

Trang bìa có 1 tin ngắn về việc công ty Hoàng Tùng được chuyển qua cổ phần đã làm Triều sực nhớ. Hôm qua anh có nhận được thiệp mời đến dự lễ chiêu đãi tại nhà họ Hoàng chiều nay.

Việc trở thành công ty cổ phần là 1 bước tiến vượt bậc về danh dự và uy tín của công ty nhà họ Hoàng trên thương trường. Thật ra đến dự buổi chiêu đãi này đối với việc xã giao cho công ty Triều cũng khá quan trọng, nhưng anh không có ý định đi.

Từ sau cuộc nói chuyện vô vị với Tùng Quý hôm trước, Triều càng cẩn thận hơn trong quan hệ với những người mang họ Hoàng này. Anh không muốn gặp mặt Tú Châu, càng không muốn gặp lại anh chàng trẻ tuổi mà xóc nổi Tùng Quý.

Mặc dù anh đã tin tưởng Yến Phi, nhưng thái độ ngông cuồng hồ đồ của Tùng Quý làm anh khó chịu. Anh chẳng hề muốn chút nào chuyện đưa Yến Phi đến buổi lễ chiêu đãi ấy. Chạm mặt cô, chắc chắn gã thanh niên cậu ấm kia lại manh nha trò điên rồ dở hơi nào đó. Và nếu chuyện đó xảy ra thì anh biết chắc mình sẽ hết bình tĩnh và ôn hoà nổi.

Triều nhún vai. Đợi Yến Phi về, anh sẽ đưa cô đi ăn bữa tối ở 1 nhà hàng Pháp mới mở. Khung cảnh êm đềm vui vẻ với bàn ăn hai người chắc chắn thú vị hơn nhiều so với đám đông khách khứa ồn ào 1 cách trưởng giả ở nhà Tùng Quý chiều nay.

Lướt qua thêm vài tin nữa, Triều gấp tờ báo lại và cất xuống. Vô tình, cuốn kinh thánh trên bàn lại nằm trong tầm mắt anh. Với góc độ nhìn nghiêng, cái bao bì bằng nhựa màu xanh có vẻ dày cộp khác hẳn bình thường. Dường như có cái gì đó bên trong cái bì bao.

Triều tò mò mở cái bì, đúng là có mấy tờ giấy xếp làm tư được nhét bên trong. Triều lấy ra thử. Một bức hình trắng đen cũ kỹ chụp hai đứa bé sơ sinh, còn lại là vài ba tờ giấy ố vàng.

Tờ giấy đầu tiên là 1 tờ khai sinh cũ. Cái tên Hoàng Minh Yến khiến Triều nhướng mày lạ lẫm. Thì ra đây là tên thật của Yến Phi. Tên Minh Yến cũng hay đó chứ. Giấy tờ mà cô lại bỏ trong bì cuốn kinh thánh thì quả là trò lạ. Triều tủm tỉm cười khi thấy ở phần ngày sinh được in là ngày 2 tháng 9, vậy là anh biết chính xác sinh nhật cô rồi. Cô và cậu em cũng hay thật, lựa ngày lễ Quốc khánh mà ra đời. Gì chứ nếu cô sinh nhật ngày này thì quá dễ nhớ, sợi dây chuyền bạch kim có mặt ngọc anh mua cho cô sáng nay chỉ cần chờ 1 tuần đúng là được nằm trên cổ cô rồi.

Anh lật tiếp tờ dưới. Lại cũng là 1 mảnh giấy khai sinh, cái này chắc là của cậu em trai, vì tên in trên giấy là Hoàng Tùng Phi.

Chợt 1 luồng khí lạnh chạy xuyên trong người Triều làm anh giật mình nhồm người lên nhìn kỹ lại tờ giấy. Hoàng Tùng Phi ư?

Hàng chữ tuy mờ nhạt nhưng rõ ràng vẫn cho anh cái tên Hoàng Tùng Phi. Và thêm nữa là phần ghi tên cha Hoàng Tùng Phúc, tên mẹ Nguyễn thị Y. Triều trợn mắt lật lại giấy khai sinh của Yến Phi. Cũng vậy, cha là Hoàng Tùng Phúc và mẹ Nguyễn thị Y.

Rải các giấy tờ lên bàn, Triều sững sờ ngồi nhìn.

Đây là sự thật sao? Yến Phi là con gái ông Hoàng Tùng Phúc? Là... em gái Tùng Quý?

Đầu óc Triều hoang mang với những lời phân trần của cô hôm nào:

- Họ xưa chó đuổi mấy đứa trẻ hái trộm hoa, em thấy ghét nên...
- Họ hồng hách hăm dọa. em, em tức nên...

Triều ngã phịch người trên ghế bành hoang với những điều mình phát hiện. Trời ơi, tại sao anh không nghĩ ra điều này. Nhà họ Hoàng chính là họ nội

của cô, nhưng cũng là những người đẩy mẹ cô vào điên loạn, là những người chối bỏ tình máu mủ, vứt cả hai chị em cô vào chỗ nuôi trẻ kém trí, là những người gây nên cảnh lang thang, khốn khổ, lạc loài của cô.

Nếu tờ giấy khai sanh cũ mềm này là sự thật, thì cha ruột của cô vẫn còn sống. Triều không hay tới nhà Tú Châu, nhưng anh cũng mang máng nghe tên ông Hoàng Tùng Phúc, con trai trưởng của ông già Hoàng Tùng Hộ là 1 người chỉ đam mê đồ cổ. Bao nhiêu năm nay, ông ta không giao tiếp với ai, suốt ngày chỉ ở nhà đọc sách và ra vào gian phòng chứa đầy đồ cổ của mình. Yên Phi có lẽ đã nghiền ngẫm mong ước trả thù bao lâu rồi, cô đã có thể dùng tên em mình, vừa tránh không cho người nhà họ Hoàng liên tưởng tới chuyện cũ, vừa nhắc mình nhớ đến em, nhớ đến sự căm hận dồn nén cho cả bà mẹ bạc phận, cả đứa em xấu số và cả luôn những đau khổ từ thuở ấu thời của mình.

Đập tan tành phòng đồ cổ, quấy phá cho đêm mừng Giáng sinh trở nên nhốn nháo hư hại chưa đủ hả dạ, cô còn muốn lôi cả cậu ấm của họ Hoàng vào cuộc, muốn ông Hoàng Tùng Hộ phải điên đầu gỡ rối.

Bây giờ thì Triều có thể hiểu câu nói sáng mơ hồ của cô hôm nào, có ý nghĩa gì. Cô đã bảo có thể hy sinh con bồi rô. Bồi rô có phải là Tùng Quý, anh cùng cha khác mẹ với cô?

Triều bật dậy đi tới đi lui trong phòng khách. Anh muốn nói chuyện với cô. Tại sao cô lại giấu anh trong chuyện này? Anh muốn chờ cô về, nhưng sự sốt ruột làm anh càng nóng nảy. Triều nhìn đồng hồ. Đã 8 giờ rồi, tại sao cô chưa về nhà?

Triều chọt cau mày, 1 ước đoán mơ hồ nào đó khiến anh vội chạy vào phòng ngủ lục lọi cái bàn nhỏ đầu giường. Ngoài vài món vật dụng lặt vặt, ngăn tủ trống trơn, tấm thiệp mời đã biến mất.

- Yên Phi! - Triều kêu lên.

Anh trở ra chụp lấy tất cả những thứ giấy tờ nhét vào túi áo. Vào xe, anh nghiêng rằng cố tự trấn tĩnh mình. Anh đã biết cô đang ở đâu. Và cũng biết rõ mình phải làm gì để đem cô bình yên trở về nhà.

Buổi chiều đãi thật đông khách. Sảnh đường nhà họ Hoàng rất rộng, mà cũng chen đặc những người là người, ai cũng ăn mặc trịnh trọng và tươm tất. Triều không để ý rằng do vội vã, anh vẫn còn giữ nguyên trên người chiếc áo sơ mi trắng và quần âu đen đã mặc suốt ngày, cả vạt thì lỏng lẻo 1 cách cầu thả trên cổ áo.

Do cách ăn mặc khác thường ấy nên nhiều người đứng gần cửa đã quay lại nhìn mặt khi anh vừa tuôn vào. Những vẻ dè bủ hợm hình ấy không giữ được lâu, khi có tiếng chào hoan hỉ của cô con gái chủ nhân.

Tú Châu lách qua mấy đám khách đến bên anh với nụ cười tươi:

- Em cứ tưởng là anh không đến nữa chứ.

Triều nhìn khắp sảnh:

- Khách hôm nay thật đông quá. Chúc mừng gia đình em. Công ty sẽ lập được uy tín vững mạnh hơn khi trở thành công ty cổ phần.

- Dạ, cảm ơn anh.

- Chắc là đã bắt đầu từ lâu rồi phải không Tú Châu? - Triều hỏi.

Tú Châu gật đầu cười:

- Buổi chiều đãi khai mạc lúc 6 giờ. Chắc là anh lại quên không coi kỹ thiệp, bây giờ mới nhớ ra phải không?

Triều ậm ừ không nói. Thấy anh cứ nhóng người nhìn xung quanh, Tú Châu ân cần:

- Em đưa anh đi 1 vòng nhé. Bên trong có rất nhiều doanh nhân, em chắc là anh cũng có quen biết họ.

- Vậy à? - Triều thờ ơ đáp.

Tú Châu liếc nhìn anh:

- Và dĩ nhiên có cả đám bạn cũ của anh nữa. Anh muốn gặp họ trước cũng được. Theo em nhé.

Như không đợi anh phản ứng, cô nhanh nhẹn khoát tay anh đi vào. Triều để yên cho cô khoát tay mình. Anh lách người qua đám đông để đi xuyên suốt vào bên trong. Trên đường đi, mắt anh vẫn kín đáo lia kỹ qua những khuôn mặt và dáng vóc phụ nữ.

Tú Châu vẫn huyên thuyên đủ thứ chuyện trong niềm phấn khởi riêng của cô:

- Anh biết không, đã lâu rồi anh không gặp mặt bạn bè, có nhiều thay đổi lắm. Hưng quen với 1 cô khách hàng Việt kiều nào đó mới mấy tháng, bây giờ đang có ý định bỏ sự nghiệp dở dang, để cùng cô đó xây tổ uyên ương ở xứ người đó, anh thấy ngộ không? Còn nữa, Tâm An được chọn đi học cao học. Anh chàng bị bạn bè bắt khao 1 châu nhảy nhót trước khi đi, nếu anh mà cũng lên tiếng thì thế nào...

Đột nhiên Triều đứng lại gỡ tay cô ra. Giọng anh nghiêm nghị:

- Xin lỗi Tú Châu, anh chưa thể gặp mặt bạn bè được. Em cứ đến với nhóm bạn trước đi. Anh phải đi vòng tìm 1 người, chút nữa anh đến.

Tú Châu sững người nhìn anh:

- Anh... tìm người?

Triều mỉm cười vỗ nhẹ vào vai cô:

- Một người khá đặc biệt với anh, chốc nữa anh sẽ giới thiệu luôn với các bạn. Vậy nhé!

- Nhưng mà...

Triều đã quay đi như không để ý đến câu nói của Tú Châu. Cô đứng lại mà tức nghẹn với thái độ thờ ơ nhưng lịch sự đó. Năm tháng đã trôi qua, Tú Châu vẫn không hiểu tại sao đối với cô, anh cứ mãi hời hợt xa cách như thế. Triều dạo bước đi khắp nơi. Gian sảnh đường bao nhiêu người là người, anh

lướt qua hầu hết. Không còn ngõ ngách nào để tìm tiếp, anh ra vườn hoa bên ngoài.

Ngoài vườn cũng lác đác người, nhưng không có người mà anh muốn tìm. Thời gian càng trôi, Triều càng sốt ruột và lo lắng. Chắc chắn Yến Phi đã nhìn thấy tấm thiệp mời, và xem qua tin tức trên báo sáng nay. Chuyện công ty Hoàng Tùng ngày càng phát đạt có lẽ đã làm bùng dậy ngọn lửa thù hận trong lòng cô.

Bữa chiều dài bắt đầu lúc 6 giờ. Vậy thì có đến hai tiếng đồng hồ đã trôi qua. Cô đã có hành động trả thù âm thầm nào rồi? Một công ty cổ phần, cái quan trọng hơn hết là uy tín. Nếu cô nghĩ đến chuyện làm 1 điều gì đó thiệt hại đến uy tín của nhà họ Hoàng để trả thù?

Triều nhăn mặt trước suy nghĩ ấy. Hy vọng là cô không làm thế. Xâm phạm và phá hoại tài sản người khác là mang tội chứ chẳng chơi.

Nỗi lo lắng khiến Triều quyết định trở vào sảnh đường tìm cô 1 lần nữa, và nếu cần thiết anh sẽ lên lầu xin tìm gặp ông Hoàng Tùng Phúc để nói chuyện. Cho dù chuyện gì xảy ra chẳng nữa, Triều cũng muốn đưa Yến Phi trở về với mình.

Lại một vòng rào khắp ngõ ngách sảnh đường và chào qua quý bạn bè, Triều chong mắt nhìn, vẫn không phát hiện bóng dáng Yến Phi ở đâu. Cho đến khi ngừng chân trước quầy bar rượu, 1 giọng nói chua chát vang lên bên tai làm anh khựng lại:

- Anh vẫn còn đi tìm à?

Triều không quay lại, cũng không trả lời. Tú Châu cười lạt:

- Anh tìm đi, cứ lòng vòng, lục tung cả cái sảnh này ra tìm thử xem có cô gái đó không.

Triều quay quắt lại, anh nheo mắt nhìn cô:

- Em vừa nói cái gì?

Dốc mớ rượu trong ly vào miệng, Tú Châu cười khẩy:

- Có nói gì đâu. Em vẫn nhớ anh là 1 con người nghiêm túc và cẩn thận, vậy mà khi chọn người yêu lại mù quáng và ngu ngốc như vậy.

Triều nhìn cô chăm chú:

- Em ám chỉ gì?

Dẫn cái ly không xuống mặt quày, Tú Châu mím môi:

- Còn ám chỉ gì nữa. Anh có muốn gặp người anh đang tìm không? Anh thật sự muốn gặp cô ta chứ?

Triều tức tốc chụp lấy cô:

- Có phải vì chuyện Tùng Quý mà người nhà cô nhân cơ hội này đã giữ cô ấy? Tôi đã ngờ ngợ vì không thấy Tùng Quý ở đây.

Tú Châu mắt long lên giận dữ:

- Phái, nó không có ở đây bởi vì nó vừa được gọi lên để hiểu ra cái cô gái mà nó 1 hai theo đuổi là hạng người như thế nào.

Quay phắt người về phía cầu thang cuối sảnh, Tú Châu buông 1 câu:

- Nếu anh cũng muốn sáng mắt ra thì theo tôi.

Triều không chần chừ, anh bước ngay theo cô.

Cầu thang rộng lớn thăm dẫn lên tầng trên bằng hai ngã rẽ. Ở đầu 2 ngã rẽ này đều có người mặc đồng phục đứng sẵn, thấy Triều đi với Tú Châu, bọn họ không có cử chỉ nào cản lại.

Đi dọc hết hành lang bên tay trái, Tú Châu gõ nhẹ vào cánh cửa của căn phòng cuối cùng, rồi mở ra.

Trong phòng đã có sẵn vài người, nhưng Triều chỉ nhìn thấy Yến Phi trước nhất.

- Phi! - Triều kêu lên mừng rỡ.

Có 1 người ngồi cạnh vươn tay ra níu lại nhưng không kịp trước sự nhanh nhẹn của cô. Yến Phi sà vào lòng anh với nét mặt đầy mãn nguyện. Cô nhắm

mắt thì thăm bên tai anh:

- Em đang ước là có anh ở cạnh.

Triều mỉm cười hài lòng:

- Anh biết. Anh đã ở đây rồi.

Giọng Tú Châu mĩa mai sau lưng anh:

- Anh đã ở đây thì sao? Chỉ có dịp để hiểu biết thêm về đứa con gái anh đang nâng niu trong tay kia thôi. Anh có biết cô ả là thứ người nào không? Anh quý nó lắm sao? Anh có biết nó hạ tiện như thế nào không?

- Tú Châu!

Một giọng khàn khàn vang lên như phiền trách làm Tú Châu im bất trong hậm hực. Triều buông Yến Phi ra nhưng vẫn nắm lấy bàn tay cô không rời. Anh quay về phía người vừa lên tiếng và nhẹ gật đầu :

- Chào ông!

Trên chiếc ghế to giữa phòng là 1 ông già gầy ốm. Cây sậy chạm đầu rồng cầm vững trên tay, đôi mắt sáng rực tinh anh và cái giọng uy quyền tỏ rõ vai trò chủ nhân. Ông gật đầu đáp trả cái chào của Triều rồi đưa tay về phía cái trường kỷ trước mặt, ngụ ý mời anh ngồi.

Triều bước đến và cùng Yến Phi ngồi xuống. Xung quanh đó có thêm vài ba người. Ngoài Tùng Quý đang gục mặt ngồi im trên ghế và người cháu họ đứng sau lưng ông già tên Hoàng Chấn Hào, hai gã thanh niên còn lại anh không quen.

Ông Hoàng Tùng Hộ đưa mắt sáng rực về phía Triều, nhìn vẻ điềm tĩnh của anh, vẻ thần nhiên của Yến Phi. Ông nhìn tay hai người vẫn còn trong nhau rồi nhìn qua Tùng Quý. Gã thanh niên không dám ngẩng lên.

Cuối cùng ông Hoàng Tùng Hộ hắng giọng:

- Cậu Triều phải không?

Triều gật đầu. Ông già cao giọng:

- Tôi nhớ cậu là bạn bè của Tú Châu, tại sao lại có quen biết cô gái này?

Chẳng lẽ hai người cũng là bạn bè thân thích từ lâu?

Triều mỉm cười trước câu buộc tội gián tiếp mà bóng bẩy đó.

- Đây là vợ sắp cưới của tôi.

Ngoài Tùng Quý, câu trả lời của anh làm hầu hết những người trong phòng kinh ngạc, Tú Châu kêu lên:

- Anh điên rồi à, anh có biết cô tạ..

- Tú Châu!

Ông Hoàng Tùng Hộ lại kêu lên giận dữ:

- Nếu con không giữ được bình tĩnh thì hãy ra ngoài.

Tú Châu đành nín lặng:

Ông già quay qua Triều:

- Vợ sắp cưới? Vậy chắc cậu và cô này quen nhau lâu rồi nhỉ?

Triều nhìn Yến Phi cười:

- Khoảng 4 năm.

Yến Phi vụt lên tiếng:

- Nhưng mọi chuyện không liên can gì đến anh Triều. Tất cả đều là tôi tự ý.

Ông Hoàng Tùng Hộ bật cười lớn:

- Chà, này giờ làm li không nói. Không ngờ bây giờ cô mở miệng lại ngu ngốc như thế.

Ông già chiếu cặp mắt quan sát nhìn bộ quần áo trên người Triều:

- Cậu đến đây để dự tiệc sao?

Anh lắc đầu:

- Không, tôi đến để đưa Yến Phi về.

- Cậu có biết tại sao chúng tôi lại đặc biệt giữ cô gái này trên đây không?

- Không, nhưng tôi đoán biết.

Ông già nheo mắt:

- Cậu đoán biết à? Sao mà đoán? Chẳng phải cậu đã sai cô ta đến đây sao?

Yến Phi vụt kêu lên:

- Đủ rồi, đừng nói bậy nữa. Tôi đã nói là 1 mình tôi làm thôi. Anh Triều không biết gì hết.

- Cô câm miệng!

Ông già đập tay lên bàn quát lên:

- Ai cho phép thứ người như cô còn lên tiếng trong cái nhà này? Cô đã bị bắt quả tang, còn mở miệng nữa sao? Tù tội trước mắt mà còn chưa biết sợ à?

Triều nhăn mặt:

- Xin nhẹ lời cho, đừng xúc phạm đến Yến Phi kiểu đó.

Ông già quay ngoắt qua anh:

- Không được lớn giọng với tôi. Anh tự nhận mình là chồng chưa cưới của đứa con gái này chứ gì. Vậy thì chuẩn bị cùng nó ra toà đi.

Yến Phi lo ngại nhìn qua Triều. Anh mỉm cười vỗ nhẹ lên tay cô ra hiệu cô hãy yên tâm rồi quay qua hỏi:

- Cô ấy đã làm gì?

- Đừng giả vờ không biết. Ông già hét lên.

Ông Hoàng Chấn Hào đứng sau lưng ông đỡ lời:

- Cô gái này vừa rồi đã trà trộn vào phòng khách khứa để lẻn vào sau nhà định phá hỏng ổ điện.

- Phá ổ điện?

Triều kinh ngạc nhìn qua Yến Phi. Cô bối rối cụp mắt xuống. Triều thắc mắc:

- Nhưng tôi thấy bữa tiệc vẫn có vẻ bình thường.

Người đàn ông đáp:

- Đó là vì chúng tôi kịp phát giác. Lúc Tùng Quý cầm hai ly rượu đi lòng vòng trong khách sảnh để tìm cô ta, chúng tôi đã nghi ngờ nên toa? ra nhà

sau kiểm. Cô ta bị bắt quả tang đang mở ổ khoá điện.

Triều quay qua nhìn Yến Phi thờ dài. Cô thông minh nhưng cũng ngốc nghếch thật.

Ông Chấn Hào nói tiếp:

- Và thêm 1 tin không mấy tốt lành cho cô ta là hôm nay dù cô không xoã tóc, không mặc áo trắng, nhưng Tú Châu cũng nhận ra cô ta chính là kẻ đã ăn cắp những chuỗi nữ trang ở đây trong đêm Giáng Sinh.

- Vậy sao? Triều nhướng mắt quay qua Tú Châu. - Em nghĩ là có thể nhận được cô gái chỉ suýt té vào mình 1 cái là thủ phạm ăn cắp sao?

Triều cười nhạt:

- Từ Giáng sinh đến nay cũng đã 8, 9 tháng rồi, em vẫn còn nhớ được chính xác nét mặt thoáng qua của 1 người thì thật là có trí nhớ siêu phàm.

Tú Châu đỏ mặt.

Triều nói tiếp:

- Nhưng xin nhắc cho em nhớ rằng không thể buộc tội bừa bãi 1 người lỡ va vào em là thủ phạm ăn cắp được. Nếu hôm đó em biết rõ thủ phạm, tại sao không nắm cô ấy lại mà bắt quả tang? Sao lại để đến hôm nay, khi cô ấy đến dự tiệc 1 mình lại bày trò chỉ tên nhận mặt?

Tú Châu bối rối, cô định nói gì đó thì ông Hoàng Tùng Hộ giơ tay cản lại:

- Tại sao cậu biết Tú Châu chỉ bị va nhẹ 1 cái?

Triều nhún vai:

- Tôi nghe được điều đó ở ngoài vườn. Có 1 tốp người bàn chuyện chặn cửa khám xét gì đó khá ồn ào. Tôi không muốn nghe cũng không được.

Ông Hoàng Tùng Hộ lườm đám con cháu rồi quay lại nhìn chòng chọc vào Triều:

- Cho dù không có bằng chứng, nhưng tôi vẫn có thể quả quyết đứa con gái này là ăn cắp và hơn nữa, tôi cũng nghi ngờ cậu đồng lõa. Hôm Noel không

chỉ mấy cái dây chuyền bị mất, mà phòng đồ cổ của Tùng Phúc cũng bị đập phá tan tành. Cậu có thể đã nhúng tay làm việc này phải không?

- Cha!

Tú Châu kêu lên. Cả Tùng Quý cũng giật mình ngẩng lên khi nghe lời buộc tội của ông nội.

Vẫn chiếu tia mắt dữ tợn về phía Triều, ông Hoàng Tùng Hộ đánh giọng nói:

- Cộng thêm việc hôm nay, có lẽ cậu nên thú nhận hành vi phá hoại của mình đi.

- Tôi nhận? - Triều buồn cười.

- Đúng vậy. Cho người trà trộn vào vác buổi tiệc của chúng tôi, phá hoại tài sản trong nhà chúng tôi, cậu có ý đồ gì? Có phải cậu được lệnh của phe phái nào đến đây quấy phá nhằm làm giảm uy tín của gia đình chúng tôi, công ty chúng tôi? Mới đầu thì cho con ả này rù quên Tùng Quý làm gia đình chúng tôi bất hoà, gây gỗ, rồi thì hôm nay âm mưu phá hoại công ty chúng tôi...

Triều bật cười ngắt lời ông ta:

- Ông lại làm lẫn rồi. Ông có quyền nghi ngờ, nhưng tuyệt đối không nên gán tội vô lý vì ông chẳng có chứng cứ gì hết. Trước khi suy đoán lung tung, ông nên coi lại mọi chuyện đi cái đã.

- Cậu muốn nói gì?

Triều điềm tĩnh nói:

- Tôi xin xác nhận với ông về chuyện gì đó hôm Giáng sinh, tôi và Yến Phi chẳng có dính vào. Thoạt đầu, tôi đã không muốn đến dự tiệc, nhưng Tú Châu lại cho người đến lôi tôi đi.

Thấy ông Hoàng Tùng Hộ trợn mắt nhìn Tú Châu, Triều nhún vai:

- Điều này ông có thể hỏi lại Tâm An và nhóm bạn học của tôi ở dưới nhà. Hôm đó, vào đến đây, tôi mới tình cờ gặp lại Yến Phi, cô gái mà tôi có lần quen biết. Chúng tôi nói chuyện với nhau ở ngoài vườn cho đến khi gặp

Tùng Quý. Sau đó chúng tôi đưa nhau về. Chỉ có vậy. Chuyện nhà ông bị phá, chúng tôi vô tình nghe được mà thôi.

- Nhưng chứng cứ...?

- Ông nên hỏi lại con gái mình, tôi nghĩ rằng sự nhận diện mơ hồ của Tú Châu chẳng ai tin được đâu. Chúng tôi thật sự không làm điều đó.

Giọng khẳng định của Triều làm những người trong phòng chùn lại. Yến Phi ngồi cạnh liếc nhìn Triều. Anh mỉm cười siết chặt tay cô.

Ở đối diện, ông già trăm năm 1 chút rồi cười nhạt:

- Cậu cũng đã cố gắng để chối tội cho cả hai. Cứ cho là chuyện hôm Noel không phải là hai người làm đi, nhưng còn hôm nay? Tội nó bắt quả tang con nhỏ này đang cầm kim phá ổ khoá điện ngôi nhà này, cậu nói sao?

- Đây quả là điều Triều bí lỗi. Anh chưa kịp nói gì thì Yến Phi đã lên tiếng:

- Đừng hỏi anh Triều nữa, anh ấy không biết gì đâu. Tôi sẽ cho ông biết gì đâu. Tôi sẽ cho ông biết nguyên do. Đúng là tôi cô ý làm như vậy, bởi vì các người đã vô cớ đến chỗ tôi trọ để sơn đầy nhà nhằm làm tôi khiếp sợ. Các người đã xử sự kiêu du đáng như thế thì chuyện tôi làm hôm nay chỉ là trả miếng lại thôi.

Mặt bàn lại bị đập 1 cái rầm:

- Mày dám nói như vậy à? Chính chúng bay âm mưu dụ dỗ Tùng Quý từ hôm trước, chính chúng bay...

Yến Phi trề môi ngắt lời:

- Ông nói gì dởm vậy. Ông nhìn coi cháu ông bao lớn, còn tôi bao lớn. Hơn tôi đến 4, 5 tuổi thì tôi dụ hắn thế nào được? Bộ con cháu nhà ông không có cái đầu sao?

Lần này thì quả tình Yến Phi đã chọc giận được ông già. Ông ta nhồm dậy hét lên thật dữ dằn. Tay vung gậy lên cao lao tới như muốn quật nát Yến Phi bằng cây gậy đầu rồng của mình.

Triều hốt hoảng chồm lên kéo Yến Phi ngã xoài trên sàn và lấy thân mình che chở cho cô. Cây gậy vụt xuống thảm nhưng 1 tiếng âm âm nặng nề và ghê rợn, phải 2 người đàn ông đứng sau lấy người ông ta mới ngăn kịp cây gậy thứ hai.

Sau cơn giận dữ la hét chửi rửa cả tràng, cuối cùng bị 2 người đàn ông đứng sau vừa kèm lại, vừa dịu đỡ, ông già hỏn hển chỉ gậy vào Triều và Yến Phi, mắt vẫn còn trợn trừng hung dữ:

- Tao nói cho tụi bây biết. Tao không cần kêu tới pháp luật nữa, cũng không cần tìm chứng cứ nữa. Ta không thèm hỏi ai, chỉ tin vào sự xét đoán của mình. Tụi bây dám giỡn mặt với nhà họ Hoàng tức là vuốt râu hùm rồi. Tao sẽ cho người đánh tụi bây què giò, đánh tụi bây đến bò lết.

Chỉ gậy vào khuôn mặt còn chưa tan hết nét hoảng sợ của Yến Phi, ông già nghiêng rằng:

- Mày chỉ là 1 con nhãi ranh ỷ vào cái mặt đẹp mà dụ dỗ cháu tao. Tao sẽ cho người rạch nát mặt mày ra để xem mày còn dụ được đứa nào nữa.

Triều quát lên:

- Ông không được làm vậy! Ông không có quyền.

Ông già quắc mắt:

- Tại sao tao không làm được? Tại sao tao không có quyền? Tao tự mình làm quan toà đây, tao xử theo luật của tao. Đụng vô nhà tao là tụi bay đụng vô cửa tử rồi. Xưa nay có ai quậy phá nhà tao được yên đâu.

Yến Phi uất ức hét lên:

- Ông đã già nhưng vẫn toàn làm điều ác, ông không sợ bị trừng phạt sao?

Ông già cười khùng khục:

- Ai trừng phạt tao? Đồ ngu! Trên đời này chỉ có tao trừng phạt người khác, chứ ai mà trừng phạt được tao?

Yến Phi quỳ xồm trên sàn hét lên:

- Là trời trù ẻo, trời trù ẻo ông đó. Ông có 2 người con, nhưng 1 người thì đã không bao giờ muốn gặp ai, muốn làm gì, đó có thể gọi là còn sống trên đời không? Một người ông cho là cánh tay đắc lực, thì cũng vừa làm cho ông thua lỗ 1 đồng tiền, phải lấp liếm bằng cách xin chuyển qua công ty cổ phần, như vậy có gọi là phá gia chi tử không? Ông có nhiều cháu, nhưng gạt bỏ hết để yêu quý duy nhất đứa cháu đích tôn, nhưng ngay cả chuyện hôn nhân của anh ta cũng là gán ghép để mưu lợi. Ông hỏi thử trong lòng anh ta có còn kính phục ông không? Nhà họ Hoàng ai nói vững mạnh danh tiếng? Nó đã bị mục nát từ lâu rồi, đã bị suy sụp từ lâu rồi. Ai ai cũng oán ghét ông, ai ai cũng ghê sợ Ông. Đây đâu còn là 1 gia đình nữa, đâu còn là 1 gia tộc hùng mạnh nữa.

Lời mắng cả tràng của Yến Phi làm ai cũng giật mình. Cả gian phòng như chột rung lên trong tiếng gầm giận dữ la hét của nhiều người.

Hai người đàn ông buông ông Hoàng Tùng Hộ ra và đồng thanh lao về phía Yến Phi. Một mình Triều không chán nản cho cô. Anh bị hút vào cạnh trường kỷ, Yến Phi thì bị nắm tóc ngửa trước ông già.

Mất nhìn toé lửa, ông già nghiêng răng tát mạnh vào má cô:

- Mày sẽ hối hận muôn đời về những câu nói hôm nay. Con quỷ cái! Lôi nó đi.

Triều hét lên khi thấy gã thanh niên lôi sênh cô về khung cửa:

- Đừng đụng tới Yến Phi, mấy người buông ra!

Anh quýnh quáng quay lại ông già:

- Ông điên rồi, bảo họ buông ra, ông đang hành hạ cháu ruột mình đó.

Lời nói của Triều làm ông già nheo mắt:

- Mày nói gì?

Triều chồm lên gỡ tay gã thanh niên đang tóm tóc Yến Phi:

- Đây là cháu của ông, là cháu ruột của ông. Ông muốn huỷ hoại máu mủ

của mình sao?

Ông già cười khẩy:

- Hoá khùng rồi hả? Mà lại đang giờ trò giỡn mặt tao sao?

Triều vội quăng tờ trong túi ra mở giấy tờ vàng ó:

- Không tin thì mấy người xem đi. Yến Phi là Minh Yến, là đứa cháu gái, 1 trong hai đứa trẻ sinh đôi mà ông nhầm tâm đem bỏ vào chỗ nuôi trẻ bại não, là con ruột của ông Hoàng Tùng Phúc, con trai trưởng của ông đó.

Tú Châu kêu lên:

- Anh Triều, anh nói bậy phải không?

Tôi không nói bậy. Tôi nói sự thật. Cô ấy là cháu ruột của cô. Cô có thể coi mấy giấy tờ giấy này, hoặc có thể hỏi ông Hoàng Chấn Hào. Trong đó có ghi ông ấy là người làm chứng.

Ông Hoàng Chấn Hào giật mình bước tới nhìn kỹ Yến Phi. Tú Châu vẫn lắp bắp:

- Anh... bịa chuyện. Người... như cô ta làm sao là con cháu nhà này.

Triều trừng mắt nhìn cô:

- Người như thế nào mới xứng đáng làm con cháu nhà này? Cô không tin thì hỏi cha mình đi. Chính ông ta đã quăng hai đứa cháu ruột vào trường dành cho trẻ bại não, chính ông ta đã làm cho mẹ ruột cô ấy trở nên điên loạn, làm cho Minh Yến thì sống lang thang, còn Tùng Phi suốt đời giam mình trong 4 bức tường không biết người thân của mình là ai và cuối cùng thì chết âm thầm khi chỉ 17 tuổi. Phải, những chuyện các người nói đúng là Yến Phi làm, cô ấy nông nổi như vậy chỉ vì muốn trả mối hận trong lòng mình mà thôi. Thủ phạm không phải là Yến Phi, mà là nhà họ Hoàng các người.

Cả gian phòng chợt im bất nhìn về phía ông Hoàng Tùng Hộ. Mấy tờ giấy nằm trên sàn, nhưng đám con cháu dám đụng tới, họ còn đang hoang mang khi thấy nét mặt sùng sờ của ông già. Ngay cả gã thanh niên đang nắm giữ

Yến Phi cũng buông tay ngơ ngác.

Triều ôm siết lấy cô vào lòng, anh thở dài:

- Sao em không nói ra? Họ muốn làm hại em mà, tại sao đến lúc này còn không chịu nói ra hả Phi?

Yến Phi nắc nghẹn:

- Cứ để cho ông ấy làm gì thì làm. Ngày xưa ông ấy đã 1 lần rũ bỏ 2 chị em em rồi, thì bây giờ ông ta làm gì còn nhớ đến còn có cái tên Yến, cái tên Tùng Phi trên đời này nữa. Nếu hại cháu ruột mà bị trời trừng phạt, thì em cũng muốn vì em mình, vì mẹ mình mà thí lần nữa cái mạng này với ông ấy 1 phen.

Câu nói căm hờn của cô làm mọi người trong phòng chột lạng đi. Cây gậy trên tay Hoàng Tùng Hộ cũng chao đi run rẩy. Triều lắc đầu im lặng.

Cuối cùng, Tùng Quý lại là người cúi xuống nhặt các tờ giấy lên.

Tùng... Phi? - giọng Tùng Quý như nghẹn lại với tờ khai sinh trên tay.

Triều nhìn hẩn như thương hại:

- Đây là em trai cậu, và Yến Phi cũng vậy là em gái cậu.

Tú Châu ngơ ngác nhìn cha, nhìn quanh, rồi cô ngồi bệch xuống sàn và máy móc cầm lên tấm hình đen trắng cũ kỹ. Cả gian phòng trở nên im lìm, những con người vừa mới hung hăng xô vào nhau, giờ lặng lẽ như tượng gỗ >

Triều lau gương mặt lấm lem nước mắt và bị song đỏ của Yến Phi. Vuốt lại mái tóc bị xô tung của cô, anh dìu cô đứng lên và chậm rãi nói:

- Chúng tôi đến đây không phải mưu đồ gì cả. Tôi thành thật xin lỗi. Yến Phi vì trẻ con, nghĩ như vậy là có thể trả thù cho mẹ và em trai nên mới hành động sai lệch như thế. Chuyện cũng chưa nghiêm trọng. Tôi mong các người đừng vì vậy mà trách phạt Phi. Sẽ không có chuyện này xảy ra nữa đâu. Tôi xin hứa như vậy.

Những người trong phòng vẫn không tỏ thái độ gì. Triều đưa Yến Phi ra cửa.

Cánh cửa gỗ dày đóng lại phía sau lưng.

Hai người dìu nhau đi dọc hành lang. Những gã thanh niên lảng vảng trên hành lang giờ không biết đã đi đâu. Đến đầu cầu thang, chợt Yến Phi níu tay áo Triều:

- Khoan đã!

- Yến Phi!

Triều chưa kịp hỏi thì cô đã vụt bước qua ngã hành lang bên kia và mở cánh cửa đầu.

Trong phòng là 1 người đàn ông cao nhưng gầy. Ông ta có lẽ đang nằm trên ghế tựa nhưng với sự hiện diện đột ngột của hai người, ông quay lại giương mắt nhìn.

Triều chưa gặp ông ta trước đây, nhưng đôi vai run run và gương mặt kỳ lạ của Yến Phi làm anh chợt hiểu ra ông ta là ai.

Hai người vẫn nhìn nhau. Cái nhìn của Yến Phi thì như nén lại cảm xúc, còn cái nhìn của người đàn ông kia thì thờ ơ khác thường. Chừng như chán với cách nhìn lặng lẽ nhưng không nói của Yến Phi, ông ta quay mặt vào trong và lẩm bẩm:

- Đi ra ngoài đi, để tôi yên.

Yến Phi còn đứng lặng 1 lúc nữa, rồi cô mới quay đi, Triều khép nhẹ cánh cửa lại như cũ. Anh theo sau cô xuống lầu.

Khách đã ra về hầu hết, chỉ còn lác đác vài người mặt đỏ tía tai tung tay nói chuyện lớn tiếng.

Lướt qua mấy gã thanh niên mặc đồng phục chòng chọc nhìn hai người, Triều đưa cô đến bên xe của mình. Ngồi vào xe, anh lái 1 mạch về nhà. Suốt đoạn đường đi, Yến Phi không nói, cô chỉ nhìn ra cửa xe 1 cách lặng lẽ.

Đến nhà, cô tự động xuống mở cổng để anh lái xe vào sân. Khoá cổng lại xong cô quay lại thì đã thấy Triều đứng chờ sẵn. Anh nhìn cô. Ánh sáng từ

trong phòng khách hất ra cho anh nhìn được vẻ mệt mỏi u buồn. Triều thở dài.

Như bị tiếng thở dài tác động, cô bước lên tựa vào người anh. Triều quàng tay khẽ ôm lấy bờ vai gầy của cô.

Gió đêm thổi nhẹ ngoài trời, Triều hắng giọng khẽ hỏi:

- Ông ấy có phải là cha em không?

Yến Phi thở dài rồi gật đầu. Triều dìu cô đi vào nhà. Đỡ cô ngồi xuống cạnh mình, anh sờ nhẹ lên vết ửng đỏ trên mặt cô, xót xa:

- Em có đau lắm không?

Yến Phi lắc đầu. Cô im lặng 1 chút rồi hỏi lại anh:

- Sao anh biết chuyện của em?

Triều chỉ tay vào cuốn kinh thánh trên bàn:

- Hồi nãy anh vô tình phát hiện ra nó. Thấy mất tám thiệp, anh vội đến đó ngay, may mà còn kịp.

Anh chép miệng:

- Em thật khờ quá. Làm gì cũng nông nổi quá chừng, cả anh mà em cũng giấu diếm, nếu không tình cờ biết được lai lịch thật của em, dám em cứ thi gan lì đến cùng để cho họ lôi ra hành hạ lắm.

- Em không muốn cho họ biết, càng không muốn nhận người nhà với những người đó. - Giọng Yến Phi thoảng nhẹ.

- Nhưng em vẫn không chối bỏ được sự thật. Ông nội em bỏ bê con cháu, nhưng em vẫn là giọt máu của con trai ông ấy.

Yến Phi kêu lên:

- Nhưng em thật sự không muốn mình mang họ Hoàng.

Cô bậm môi:

- Ngày xưa ông già ác độc đã nhẫn tâm đối với mẹ em. Nếu mẹ không quá đau khổ và sợ hãi khi mang thai, em nghĩ em trai em cũng không bị bệnh

kém trí.

Triều thờ dài ôm cô vào lòng. Cô buồn buồn nói:

- Anh cưới em, có thể đừng nghĩ em là người nhà những người ấy, có được không?

Triều nâng mặt cô lên và khẽ gật đầu:

- Em quên là anh đã từng nói anh yêu em và muốn kết hôn với chính em à?

Nếu em muốn, chúng ta sẽ không gặp những người ấy nữa. Cuộc đời của chúng ta chỉ là của chúng ta mà thôi.

Cô ngược mắt nhìn anh:

- Có được không anh?

Vuốt tóc cô, anh mỉm cười:

- Dĩ nhiên là được. Chỉ cần em quên họ đi, tức là quên thù hận. Đừng nhắc gì đến chuyện đau buồn cũ nữa nhé em.

Cô mệt mỏi gật đầu rồi gối mặt lên vai anh nhắm mắt lại. Gió bên ngoài len vào làm mát dịu căn phòng.

oOo

Chiều nay Triều về nhà sớm, định bụng đem lại bất ngờ cho Yến Phi khi đưa cô đến 1 nhà hàng nổi tiếng gần đây. Nhưng sự bất ngờ lại vụn vào anh khi mở cổng cho anh là 1 Yến Phi với chiếc tạp dề khoác ngoài bộ đồ short.

Triều mở cửa xe ngạc nhiên:

- Ủa, Yến Phi? Khi nãy anh đã điện thoại nhắn em ở nhà thay đồ đợi anh về đưa đi nhà hàng rồi mà?

Đóng cổng lại, cô cười:

- Không ăn tiệm nữa, anh biết hôm nay là ngày gì không?

Triều trợn mắt:

- Thì vừa lễ Quốc khánh, vừa là ngày sinh nhật em, anh đâu có dễ quên như thế.

Yến Phi gật đầu ngay:

- Đúng rồi, hôm nay sinh nhật em, vì vậy em đề nghị hôm nay mình ở nhà, em sẽ sửa soạn 2 phần ăn tối đặc biệt cho mình. Không thèm đi tiệm nữa.

Triều cười hài lòng:

- Nhưng mà em ơi, anh đã đặt bàn.

Bước vào nhà, Yến Phi tỉnh bơ phán:

- Thì gọi điện hỏi lại.

Theo sau cô, Triều cố phân trần:

- Nhưng... hôm nay lễ lớn, khó khăn lắm mới có 1 cái bàn đặt trước cho mình hôm nay.

Yến Phi cười khi khi:

- Thì do vậy nên khi anh gọi điện hỏi lại, chắc chắn người ta sẽ không phiền gì, vì còn khối người muốn thay chỗ mình mà, phải không?

Triều gãi đầu:

- Nhưng mà...

Yến Phi ngắt lời:

- Đừng nhưng mà nữa, anh cởi áo ngoài, vào phụ em 1 tay còn hay hơn đó.

Phi cười khi thấy gương mặt chảy dãi của anh, cô sà vào lòng anh thủ thủ:

- Vài tháng mình lấy nhau rồi mà, em nhất định sẽ cố làm 1 bà vợ đảm đang và giỏi bếp núc, anh phải giúp em chứ. Nếu không cố gắng hôm nay, thì mai một chẳng lẽ cứ đưa nhau đi ăn tiệm hoài?

Triều đành cười trừ, anh véo mũi cô:

- Thôi được, anh sẽ giúp em, nhưng giao hẹn trước là hôm nay không phải ngày tầm thường, nếu món ăn của em dưới trung bình, phải cho anh chữa cháy bên ngoài đó.

Yến Phi trợn mắt chưa kịp cãi lại anh thì có tiếng chuông cửa. Cô đẩy anh ra:

- Anh mở cổng, xem ai đến giờ nay vậy. Em vào trong tắt ấm nước.

- Được ngay.

Triều huýt sáo đi ra cổng. Người đàn ông đứng bên ngoài làm Triều sững người ngạc nhiên:

- Ông... bác là...

Người kia nhìn anh:

- Tôi... vào nhà có được không?

Triều sực tỉnh, anh nép người qua 1 bên để ông ta đi vào. Yến Phi từ dưới bếp đi lên. Cô chột khựng lại khi thấy người khách lạ.

Căn phòng như vắng tiếng động. Người đàn ông lặng nhìn đứa con gái của mình, môi ông run run, mắt như muốn mờ lệ. Mãi 1 lúc thật lâu, ông mới ngáp ngừng lên tiếng:

- Chào con!

Một giọt nước lăn trên má Yến Phi, cô chùi mạnh nó đi để có thể bình tĩnh hơn:

- ... Chào cha!

Hai cha con vẫn chưa hết bàng hoàng. Triều vội bước vào:

- Mời bác ngồi ghế. Yến Phi! Em ngồi đi.

Ông Phúc chớp mắt:

- Họ nói... con lấy tên là Yến Phi.

Nét mặt Yến Phi thoáng phủ vè lạnh lùng:

- Đúng vậy. Để nhắc người ta nhớ đến hai đứa trẻ song sinh xấu số.

- Yến Phi!

- Minh Yến!

Đồng thời với Triều, ông Phúc cũng đau khổ kêu lên.

Yến Phi cup mắt lặng thinh. Triều thở dài, anh vào trong làm mấy ly nước.

Khi anh trở ra, 2 người đã ngồi đối diện. Yến Phi vỗ nhẹ xuống bên cạnh

mình:

- Anh ngồi bên em đi.

Ông Phúc nhìn anh đăm đăm:

- Cậu Triều phải không?

Có lẽ ông đã được người nhà mình nói lại, Triều gật đầu:

- Tùng Quý có nói 2 người vừa tổ chức lễ đính hôn.

Triều nhìn qua Yến Phi đáp:

- Dạ đúng, con xin lỗi vì chỉ có thể gửi thiệp báo tin. Con và Yến Phi chỉ làm đơn giản.

Ông Phúc lắc đầu:

- Ồ, tôi không dám trách. Tôi...

Ông ngần ngừ rồi đành thở dài thành thật nói:

- Ngay cả chuyện về Minh Yến, tôi cũng mới được họ cho biết đây thôi.

Chiều qua, khi tôi vào thăm cha, ông ấy mới bảo Tùng Quý kể lại cho tôi biết.

Câu nói của ông Phúc làm Triều chú ý:

- Xin lỗi bác cho tôi hỏi, ông Tùng Hộ bị bệnh hay sao?

Ông Phúc khẽ liếc nhìn Yến Phi rồi gật đầu:

- Nghe nói từ sau khi gặp Yến Phi, cha tôi không hẳn bệnh, nhưng cứ như người ốm. Ít nói, ít cười, cứ ngồi trầm ngâm lặng lẽ 1 mình trong phòng, không cho ai vào. Mọi chuyện ở công ty Tùng Quý, Chấn Hào và Tú Châu phải tạm điều hành.

Thấy Yến Phi mím môi ngồi yên, ông Phúc ngần ngừ rồi buồn buồn nói:

- Minh Yến, cha biết con hận cha, hận ôn nội lắm. Ngày xưa nếu không vì ông là trưởng tộc họ Hoàng, nếu không vì cha là người Hoa, còn mẹ là 1 cô gái quê người Việt, thì gia đình ta không đến nỗi phải chịu cảnh phân ly mất mát như vậy. Lại tại cha, là lỗi của cha.

Yến Phi ghen ngào:

- Bao nhiêu năm rồi, tôi vẫn có 1 thắc mắc. Tôi muốn hỏi cha tại sao ngày trước" cha lừa gạt mẹ tôi.

Ông Phúc lắc đầu:

- Cha không bao giờ lừa gạt mẹ con, cha thật lòng yêu thương mẹ, nhưng cha không tưởng nổi sự phản kháng của cả gia tộc khi biết cha có ý định tục huyền với mẹ con.

Ông thở dài:

- Mẹ của Tùng Quý cũng là người Hoa, bà ấy là em họ của cha, bà sinh xong Tùng Quý thì bị băng huyết mà qua đời. Người trong họ cứ muốn gán cho cha những người khác. Nhưng trong 1 sự tình cờ, hay có thể nói do định mệnh đưa đẩy, cha đã gặp và yêu thương mẹ con. Khi mẹ con có mang, cha thậm chí vui mừng, cứ tưởng đây là 1 cơ hội để có thể đường hoàng đưa mẹ con về ra mắt ông nội. Nhưng không ngờ...

Yến Phi chua chát:

- Không ngờ ông ấy quá tàn nhẫn, nhất định không chịu cho mẹ tôi làm con dâu, đã vậy vì cái thai mà giam giữ mẹ, tước đi hai đứa con của mẹ, và cuối cùng là làm cho mẹ điên loạn.

- Minh Yến! - Giọng ông Phúc xót xa.

Yến Phi cay đắng:

- Tôi biết cha ngày ấy cũng bị giam lỏng, cũng bị kềm chế. Và cha đã phản kháng lại bằng cách buông xuôi cuộc đời khi nghe họ báo tử mấy mẹ con chúng tôi.

Ông Phúc ngược mắt u buồn nhìn cô:

- Con hận cha phải không?

- Tôi không hận cha, nhưng - Cô bật khóc Nhưng tôi cứ ước gì ngày xưa cha đừng trở về thành phố. Nếu cha cứ ở lại cái xứ quê mùa hẻo lánh của mẹ, thì

khi hai chị em tôi ra đời dù đói dù no chúng tôi cũng không hề dám oán trách chi đâu. Cha về lại Saigon làm chi, còn ham cái địa vị con trai trưởng dòng họ Hoàng làm chi, mà để mẹ và chúng tôi khổ sở như vậy.

Tiếng nức nở của cô làm không gian chợt nhuốm đau thương Ông Phúc cũng khóc. Ông cập rập đứng lên, qua ngồi cạnh con gái và ôm lấy cô bằng đôi tay run run của mình:

- Con nói đúng. Là lỗi của cha. Mười mấy năm nay cha cũng đã bao lần đau đớn khi nghĩ như vậy. Cha cứ tự trách mình ngu ngốc và tham danh lợi. Bao năm đóng cửa tự nhốt mình. Cha hối tiếc khoảng thời gian hạnh phúc vồn vện 1 năm ở miền quê ấy. Nhưng con ơi làm sao mà trở lại ngày xưa, làm sao mà quay ngược thời gian, để cha có cơ hội lựa chọn hạnh phúc cho mình, cho gia đình 1 lần nữa.

Yến Phi mếu máo hỏi ông Phúc:

- Dòng họ Hoàng đã bỏ rơi 2 chị em con từ nhỏ, con không cần, nhưng còn cha? Cha có bỏ con không?

Ông Phúc nghẹn ngào:

- Không bao giờ cha bỏ chị em con hết. Minh Yến ơi, con là con ruột của cha mà. Con lúc nào cũng là con của cha.

Triều im lặng ngồi nhìn hai cha con khóc với nhau. Anh xúc động nhưng cũng thoáng chút vui mừng, khi thấy cô vẫn còn âm ỉ bao năm lòng thương nhớ cha ruột.

Dường như vào lúc này đây, anh mới thực sự thấy rõ nét trong sáng đáng yêu

của cô gái mà anh yêu thương. Cô giờ đây như đã xua tan đi thù hận, chỉ còn là 1 cô gái nho yếu đuối khốn khổ khóc ròng trên tay cha mình mà thôi.

Khi tiếng khóc lẫn thương đau lắng dịu lại, ông Phúc mới nhớ ra Triều. Ông ngượng nghịu nói với anh:

- Xin lỗi, chúng tôi... xúc động quá, cậu đừng phiền trách.

Triều xoa tay:

- Sao bác lại nói như vậy, thật ả..

Yến Phi lườm anh:

- Anh lại còn bác nữa sao? Cha vẫn nhận em là con mà.

Triều chợt tỉnh ra, anh đành cười:

- Con xin lỗi.

Ông Phúc cũng cười:

- Chừng nào các con làm đám cưới?

Triều đáp:

- Dạ cuối tháng 11 ạ, con tính đợi mẹ nuôi về sẽ tổ chức cưới luôn. - Khẽ liếc Yến Phi, anh nói thêm - Nhưng việc chủ hôn, nếu cha đồng ý, xin đứng ra tác hợp cho chúng con.

Ông Phúc tươi nét mặt:

- Thật không? Cha được làm chủ hôn à?

Yến Phi nhìn Triều rồi quay qua cha cười:

- Cha giúp chúng con nhé. Cha đồng ý không?

Ông Phúc cười. Nụ cười hạnh phúc mà đã lâu ông không có được:

- Dĩ nhiên, dĩ nhiên là cha đồng ý rồi.

Cả ba người cùng cười hân hoan vui vẻ. Chợt Yến Phi như nhớ ra, cô kêu lên:

- Chết rồi, nãy giờ em vẫn chưa nấu cơm.

- Nấu cơm? - Ông Phúc nghịch mặt nhìn xuống cái tạp dề quần trên người con gái.

Triều cười ngượng nghịu:

- Hôm nay là sinh nhật Yến Phi, cô ấy cứ đòi chính tay vô làm bếp.

Yến Phi khoác tay anh mà cười với cha mình:

- Con muốn là 1 người vợ bình thường mà thôi. Học nấu ăn trên sách hơi khó nhưng con sẽ ráng.

Ông Phúc mỉm cười gật đầu:

- Vậy cũng tốt, miễn là các con yêu nhau, cha tin là cho đến đám cưới, con nhất định sẽ là 1 cô nội trợ giỏi.

- Cám ơn cha - Yến Phi cười thích chí.

Triều vội lên tiếng:

- Nhưng hôm nay giờ này mà vô bếp thì trễ mất rồi, vậy cho con có ý kiến nhé. Từ sáng sớm con đã có đặt 1 cái bàn ở nhà hàng rồi, vậy mời cha cũng chúng con đến đó. Chúng ta sẽ có 1 tiệc nhỏ mừng sinh nhật Yến Phi.

Ông Phúc nhìn con gái, cô gật đầu cười:

- Cũng được, cha đi với chúng con nhé. Con vào thay đồ, nhanh lắm, chỉ 5 phút thôi.

Khi Yến Phi vừa khuất vào phòng, Triều nói nhỏ với ông cha vợ:

- Rồi cha xem, 5 phút của phụ nữ là bao lâu.

Ông Phúc cười xoa:

- Đây có thể gọi là cảnh khổ, nhưng nhiều khi đàn ông chúng ta lại ghiền có hoài cái cảnh khổ ấy đó Triều ạ.

Triều cũng cười. Hai người đàn ông lại nói với nhau đủ thứ chuyện linh tinh, nhưng đều vui vẻ.

Kim đồng hồ nhả nha nhích thêm vài mươi phút, cuối cùng rồi Yến Phi cũng chịu lộ mặt ra với bộ váy màu hồng sinh đến nỗi Triều cứ ngẩn người mà ngắm. Cô nháy anh:

- Anh là mau đói lắm, có chịu đưa cha và em đi ăn không, ngồi đó mà nhìn hoài.

Triều vội đứng lên trong tiếng cười thông cảm của ông bố vợ. Trên đường đi, anh lái xe cứ thỉnh thoảng liếc trộm sang cô vợ của mình hoài làm cô có

dịp tặng yêu anh mấy cái nhéo đích đáng.

Triều suýt xoa nhưng cũng chẳng đau mấy, anh nhớ đến lời ông bố vợ, giờ càng nghiền ngẫm, càng thấy đúng. Anh đã nghiền cái nguyệt mất và mấy cái nhéo của cô vợ mình mất rồi.

Ngoài đường phố, thiên hạ nô nức rong chơi, ai ai cũng hân hoan như tết.

Hết

Đánh máy: CanhEN1Minh, VoDanh, ThyThy

Nguồn: vietlangdu.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 3 tháng 7 năm 2004